

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

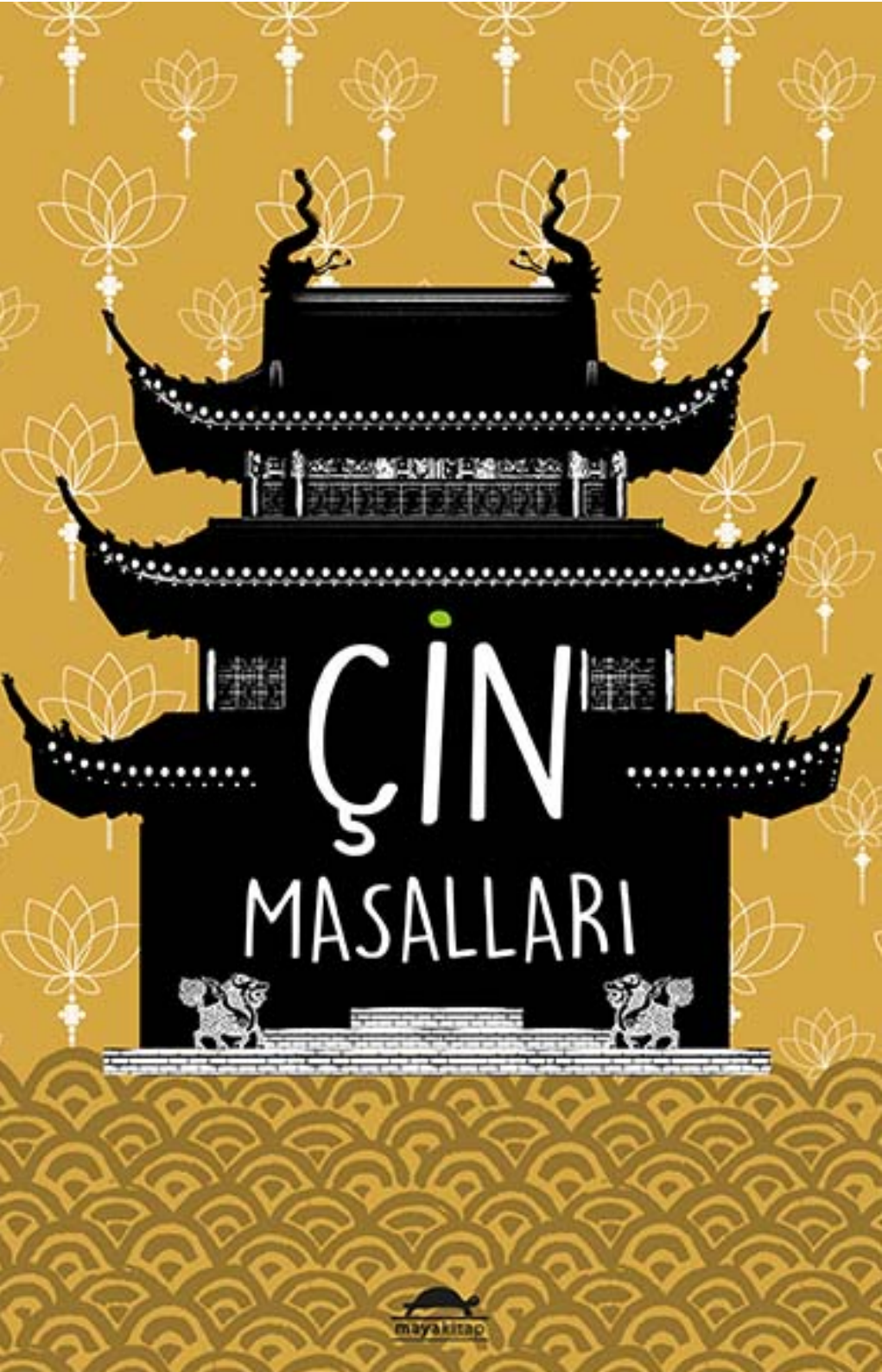
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ÇİN MASALLARI

Çin Masalları

Maya Kitap: 186, Edebiyat: 10

1. Baskı, İstanbul Kasım 2018

ISBN: 978-605-9902-97-7

Orijinal Adı: Chinese Fairy Book

Copyright © Çin Masalları. Türkçe yayın hakları Maya Kitap'a aittir.

Telif hakları sahibinin izni olmaksızın, hiçbir yolla çoğaltılamaz,
kopyalanamaz, dağıtılamaz.

Yayın Yönetmeni: Tahir Malkoç

Editör: Selin Saraçoğlu

Redaksiyon: Ramazan Atıl Karabey

Mizanpaj: Mehmet Büyüktırna

Kapak: Gülay Tunç

Maya Kitap * Sertifika: 14079

Merkez Mah. Kocamansur Sok. No: 6/4 Şişli / İstanbul Tel: 0212 296 97 12

e-posta: info@mayayayinlari.com / www.mayayayinlari.com

Deren Matbaacılık Ambalaj Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi * Sertifika: 34011

Beylikdüzü Osb Mah. Orkide Cad. 9 Z Merkez Köyü / Merkez Bucağı

Beylikdüzü / İstanbul Tel: 0212 576 01 36

Çin Masalları

Derleyen

Richard Wilhelm
Frederick H. Martens

Çevirmen

Mevlûde Betül Sarıtaş

İçindekiler

Önsöz **7**

Giriş **9**

TANRILARIN MASALLARI

Beş Tanrının İnsana Dönüşmesi **13**

Çoban ile Dokumacı Kız **17**

Erlang Şin **22**

Naja **25**

Ay Tanrıçası **33**

Sabah ve Akşam Yıldızları **36**

At Başlı Kız veya İpekböceği Tanrıçası **37**

Gök Tanrıçası **40**

Ateş Tanrısı **43**

Üç Hükümdar Tanrı **45**

Bir Konfüçyüs Efsanesi **47**

Savaş Tanrısı **50**

AZİZLERİN VE BÜYÜCÜLERİN MASALLARI

Azizlerin Haleleri **55**

Laozi **57**

Yaşlı Adam **59**

Sekiz Ölümsüz I	60
Sekiz Ölümsüz II	66
İki Bilgin	68
Cimri Çiftçi	72
Şafak Gökyüzü	74
Zhou Hanedanı'ndan Kral Mu	80
Huainan Kralı	84
İhtiyar Zhang	87
Yardımsever Büyücü	92
<i>HAYALET MASALLARI</i>	
Konuşan Gümüş Tilkiler	101
Zaptiye Memuru	105
Tehlikeli Ödül	110
İntikam	113
Başarısı Engellenen Hayalet	116
Açgözlülüğün Cezası	120
Savaş Alanındaki Gece	122
Devlerin Krallığı	124
Kaçırılan Kız	130
Uçan Dev	132
Kara Büyüler	134

TARİHİ MASALLAR

Beyaz Lotus Tarikatı'nın Büyücüsü **141**

Üç Kötünün Hikayesi **144**

Üç Kahramanın İki Şeftali Yüzünden Ölümü **147**

Nehir Tanrısının Düşününün İptali **151**

Zhang Liang **154**

Ejdersakal **157**

Molo'nun Kızılgül'ü Kaçırması **164**

Altın Kutu **169**

Yang Guifei **174**

Yangzi Jiang Keşişi **177**

EDEBİ MASALLAR

Vicdansız Koca **187**

Güzel Jiaona **196**

Kurbağa Prenses **205**

Akşam Gülü **212**

Maymun Kral Sun Wukong **220**

Önsöz

Yayımlayacağımız kitapları seçerken göz önüne aldığımız pek çok ölçüt var: Söz konusu kitabın yayın ilkelerimize ve çizgimize uygunluğu, daha önce dilimize çevrilmemiş olması, yayın dünyasında bir boşluğu dolduracak olması ve elbette ki bizi heyecanlandırması.

2018 yılı için yayın programımızı şekillendirirken bir Japon masalları seçkisiyle karşılaştığımızda ölçütlerimizin hepsine ziyadesiyle uyduğunu fark ettik ve hemen bir masal dizisi çalışmalarına başladık.

Dizi için öncelikle Japonya, Hindistan ve Rusya'yı seçmiştik. Sonrasında diziye nasıl yön vereceğimiz ve hangi kültürlerle devam edeceğimizi uzun uzun tartıştık ve kendi ülkemizle devam etmeye karar verdik. Ardından gözlerimizi biraz daha batıya çevirip Amerika kıtasından Kızılderili Masalları ve Amerikan Masalları'nı hazırladık. Şimdi yeniden doğuya dönüyoruz ve Çin Masalları'nı sizlerle buluşturuyoruz.

Yayımlayacağımız versiyonu bulmaya çalışırken pek çok masal seçkisini inceledik ve en sonunda içimize en çok sinen, okurken en çok keyif aldığımız ve okuyuculara ulaştırmayı en çok istediklerimizi belirledik. Bolca araştırma içeren çeviri ve düzelti sürecinin ardından bu kez "Bu masalları en iyi yansıtan kapak nasıl olmalı?" sorusunun peşine düştük. Bu kültürlerin en önemli figürlerinin kapakta bu-

lunmasını istedik. Uzun bir hazırlık süreci ve pek çok dene-
menin ardından hayalimizdeki kapaklara ulaştık.

Masal, sözlü anonim halk edebiyatıdır. Anlatı yoluyla nesilden nesle ulaşmış, nihayetinde de bir yazar tarafından yazıya dökülerek kalıcı hâle gelmiştir. Her ne kadar masal kahramanları ve yaratıkları doğüstü, masallardaki olaylar ise gerçektir olsa da, masalların o toplumun bir yansıması olduğu yadsınamaz bir gerçektir. Öyle ki her ülkenin masalları tıpkı kültürleri gibi diğerlerinden tamamen farklıdır. Bizim seçkimizdeki ülkelerde olduğu gibi. Kimisinin ana teması dostlukken diğerininki korku ve ölüm olabiliyor. Fakat bir zamanlar hiçbir teknolojik ürünün olmadığını düşünürsek, masalların toplumların sosyal hayatlarında ne kadar önemli bir boşluğu doldurduğunu tahmin etmek zor değil.

Giriş

Eski Çin masalları ve efsaneleri, değerli taşların, altının, rengârenk ipek kumaşların doğuya özgü ışığı ve parıltısı; fantastik ve doğaüstü aksiyonun doğuya özgü zenginliğiyle dolu *Binbir Gece Masalları*'yla benzerlikler taşır. Buna karşın her ikisi de kendilerine has egzotik bir his verir. “Tanrıların Masalları”nı “Azizlerin ve Büyücülerin Masalları”nı “Hayalet Masalları”nı, “Tarihi Masallar”ı ve “Edebi Masallar”ı kapsayan ve asıl kaynaklarına uygun olarak bu kitapta sunulan elli hikâye muhtemelen şimdiye kadar sunulmuş en kapsamlı ve en çeşitli doğuya özgü masal koleksiyonunu oluşturmaktadır. Bu masalların eşi benzeri olmayan canlılığından, fantastik güzelliğinden, sınırsız konu çeşitliliğinden hoşlanmayacak bir kimse yoktur. “Ay Tanrıçası” veya “Çoban ile Dokumacı Kız” gibi bazı hikâyeler zarafet dolu şiirleri andırmaktadır; “Üç Kahramanın İki Şeftali Yüzünden Ölümü” gibi diğer hikâyeler de bizi çarpıcı ve güçlü bir biçimde Çin’in kahramanlık çağlarına götürür. Fantezinin zirvesi, “Maymun Kral Sun Wukong” ve “Naja”nın yarı dini dramında veya “Yardımsever Büyücü”de gözler önüne serilen tuhaf büyülerle belirlenir. “Savaş Alanındaki Gece” ve “Başarısız Engellenen Hayalet” gibi mutlu sonla biten enfes hayalet hikâyeleri, “Akşam Gülü” gibi pastoral aşk hikâyelerine paralel olarak işlenir. Söz konusu Çin masallarının genç yaşlı tüm okuyuculara aynı hazzı vereceğini söylememizde beis yoktur. Bu hikâyeler, doğu ve batının sahip olduğu farklı bakış açılarının bizi sunumla ilgili birtakım detaylara yer vermeye mecbur bıraktığı bazı zamanlar haricinde biçim ve anlatımlarında herhangi bir değişiklik yapılmaksızın anlatılmıştır. Bu masalları hazırlarken aldığım hazzı okurların da alacağını umut ediyorum.

Fredrick H. Martens

TANRILARIN MASALLARI

Beş Tanrının İnsana Dönüşmesi

Yeryüzü gökyüzünden ayrılmadan önce, her şey kaos adı verilen devasa bir su buharı topundan ibaretti. O sırada beş doğal gücün ruhları şekillenip beş tanrıyı oluşturdu. Bunlardan ilki toprağın hükümdarı olan Toprak Tanrısı'ydı. İkincisi ateşin hükümdarı olan Ateş Tanrısı'ydı. Üçüncüsü ise Su Tanrısı olarak biliniyordu ve sulara hükmediyordu. Dördüncüsü, odunlara hükmeden Ağaç Tanrısı'ydı. Sonuncusu da Metallerin Tanrısı olarak metallere hükmediyordu. Bu beş tanrı doğal güçlerini kullandılar, böylece su ve toprak dibe çöktü. Gökler yukarı doğru süzülürken toprak diplerde katılaştı. Sonrasında tanrılar suların nehirlerde ve denizlerde toplanmasını sağladılar. Ardından tepeler ve ovalar ortaya çıktı. Böylelikle adeta gökler delindi ve karalar parçalara ayrıldı. Güneş, ay ve tüm yıldızlar; rüzgâr, bulutlar, yağmur ve çiy ortaya çıktı. Toprak Tanrısı yeryüzünün dairesel döngüsünü başlattı ve ateşle suyun etkisini de bu döngüye ekledi. Ardından çimler ve ağaçlar bitti yerden; kuşlar ve hayvanlar oluştu; yılan ve böcek, balık ve kaplumbağa kabileleri ortaya çıktı. Ağaç Tanrısı ile Metal Tanrısı, karanlık ve aydınlığı birleştirerek kadınlardan ve erkeklerden oluşan insan ırkını yarattı. Dünya bu şekilde yavaş yavaş şekil aldı.

O günlerde Yeşim Taşı İmparatoru adlı biri yaşardı. Sihir konusunda kendini eğitmiş ve büyücülük sanatında ustalaşmıştı. Beş tanrı, Yeşim Taşı İmparatoru'ndan en üstün tanrı olarak hüküm sürmesini istedi. Bu imparator, otuz üç tanrının yaşadığı cennete yaşıyordu ve altın kapılı beyaz yeşim taşından oluşan Yeşim Kalesi de ona aitti. Ayın yirmi sekiz hanesi, Gök Gürültüsü tanrıları ve Büyükayı takımıyıldızının yanı sıra uğursuz, ölümcül niteliğe sahip bir grup kö-

tücül tanrı da ona itaat ederdi. Bu varlıkların hepsi, göklerin altında yaşayan bin kabileye hükmetmesi, yaşamı ve ölümü, şans ve belayı paylaşırması için Yeşim Taşı İmparatoru'na yardım etti. Yeşim Taşı İmparatoru bugünlerde Büyük Tanrı ve Beyaz Yeşim Taşı Hükümdarı olarak bilinmektedir.

Görevlerini tamamladıktan sonra beş tanrı kendilerini geri çekerek hayatlarının geri kalanını sessizlik ve sükûnet içinde geçirdiler. Ateş Tanrısı ateşin hükümdarı olarak Güney'de yaşıyordu. Su Tanrısı ise kasvetli kutup göklerinin efendisi olarak hayatını Kuzey'de sürdürüyordu. Kalesi sıvı kristaldendi. Su Tanrısı, daha sonraki çağlarda Konfüçyüs'ü bir aziz olarak yeryüzüne gönderdi. Bu sebeptendir ki bu aziz, Kristalin Oğlu olarak bilinmektedir. Ağaç Tanrısı Doğu'da yaşıyordu. Kendisine Yeşil Tanrı olarak hürmet ediliyordu ve o, tüm varlıkların oluşumunu gözlüyordu. Baharın gücünü barındırıyordu içinde. Sevginin tanrısıydı. Metal Tanrısı da Batı'da, Yeşim Denizi kıyısında yaşıyordu. Batı'nın Ana Tanrıça'sı olarak da biliniyordu. Perilerin devriyelerini yönetiyor, değişim ve büyümeyi gözlüyordu. Toprak Tanrısı ise ortada yaşıyordu. Herhangi bir sıkıntısı olanları kurtarmak ve onlara yardım etmek için durmadan dünyayı dolaşıyordu. İnsanoğlu dünyaya ilk geldiğinde ona her türlü beceriyi öğreten Toprak Tanrısı'ydı. Sonraki yıllarda Kutsal Dağ'da dünyanın anlamını kavradı ve göz alıcı güneşe doğru yükseldi. Zhou Hanedanı döneminde Li Er ismiyle yeniden doğdu. Doğduğunda saçları ve sakalı beyazdı, bu sebeple kendisine Laozi yani "Yaşlı Çocuk" dendi. *Yol ve Erdemin Kitabı*'nı yazdı ve öğretilerini tüm dünyaya yaydı. Taoizmin kurucusudur. Han Hanedanı hükümdarlığının başlangıcında Nehir Kıyısı Bilgesi (*Heshang Gong*) olarak tekrar ortaya çıktı. Tao'nun öğretilerini büyük bir gayretle yurtdışına yaydı ve Taoculuk o zamandan bu yana büyük ölçüde gelişti. Bu öğretiler, günümüzde Toprak Tanrısı'nın öğretileri olarak bilinmektedir. Şöyle bir deyiş de vardır: "Önce Laozi var oldu, ardından gökler." Bu deyiş, Laozi'nin

ilk zamanlardaki Toprak Tanrısı'nın ta kendisi olduğu anlamına geliyor olmalıdır.

Tanrıların masallarının ilki olan “Beş Tanrının İnsana Dönüşmesi” adlı bu masal, halk arasındaki mevcut hikâyeden uyarlanmıştır. Hikâye içinde beş temel element olan toprak, ateş, su, ağaç ve metalin gücü, bir yaratılış efsanesiyle bağlantılı şekilde anlatılmıştır. “Yeşim Taşı İmparatoru” veya “Beyaz Yeşim Taşı Hükümdarı” anlamındaki Yu Huang, Çin halkı tarafından iyi yöneticinin tasviri için yaygın olarak kullanılan sözcüktür. Çin kültüründe beyaz yeşim taşı, altından bile değerli görülür ve bu sebeple “Beyaz Yeşim Taşı” ifadesi yalnızca Yeşim Taşı İmparatoru'nun yüceliğini ifade eder. Sonuç olarak, kendisinin en yüksek mertebeye sahip olarak aralarında bulunduğu otuz iki tanrı daha vardır. Otuz üç salonlu bir cennette yaşayan Şimşek ve Yıldırım Tanrısı Indra'yla kıyaslanabilir. İkisi arasındaki astronomik ilişki oldukça belirgindir.

Çoban ile Dokumacı Kız

Genç Çoban yoksul bir ailenin oğluydu. On iki yaşındayken inegini gütmek üzere bir çiftçinin hizmetine girdi. Birkaç yıl sonra inek büyüüp şişmanladı ve inegin tüyleri sarı altın gibi parlamaya başladı. Bu inek tanrılara ait olmalıydı.

Bir gün inegi dağda otlatırken inek dile gelip bir insan sesiyle genç Çoban'a şunları söyledi: "Bugün Yedinci Gün. Yeşim Taşı İmparatoru'nun dokuz kızı tam bugün Gökteki Deniz'de yıkanır. Yedinci kız anlatılamayacak kadar güzel ve bilgedir. Gök Tanrısı ve Tanrıçası için bulutlardan ipek eğirir, yeryüzündeki kızların yaptığı dokumaların öncülüğü kendisindedir. Bu sebeple ona Dokumacı Kız denir. Dokumacı Kız yıkanırken gidip onun kıyafetlerini alırsan onun kocası olup ölümsüzlüğe ulaşabilirsin."

"Ama o gökte," dedi Çoban, "Oraya nasıl gidebilirim ki?"

"Ben götüreceğim," diye cevapladı sarı inek.

Bunun üzerine Çoban inegin üzerine bindi. Bir anda inegin toynaklarından bulutlar akmaya başladı ve inek göğe yükseldi. Rüzgâr sesi gibi bir uğuldama vardı Çoban'ın kulaklarında. Şimşek hızında uçuyorlardı. Aniden durdu inek.

"Geldik işte," dedi.

Genç Çoban etrafının krisopraz taşından ormanla ve yeşim taşından ağaçlarla çevrili olduğunu gördü. Çimler donuk akikten, çiçekler ise mercandandı. Tüm bu ihtişamın orta yerinde iki bin dönümlük bir alanı kaplayan, dört köşeli muhteşem bir deniz bulunuyordu. Denizin yeşil dalgaları yükselip alçalıyor, altın pullu balıklar suyun içinde bir oraya bir buraya yüzüyor, sayısız sihirli kuş tepesinde uçuşup şakıyordu. Çoban uzaktan bile sudaki dokuz kızı görebiliyordu. Hepsi de kıyafetlerini kıyıya bırakmıştı.

“Kırmızı kıyafetleri çabucak al, ormana saklan ve ne kadar kibarca isterse istesin asla kıyafetleri kıza geri verme. Ta ki senin karın olmaya söz verene dek...” dedi inek.

Sonrasında Çoban alelacele ineğin üstünden indi ve kırmızı kıyafetleri alıp uzaklaştı. Aynı anda dokuz kız durumu fark ederek dehşete düşmüşlerdi.

“Ey delikanlı, sen nereden geliyorsun da kıyafetlerimizi almaya cüret ediyorsun?” diye bağırıldılar. “Hemen onları buraya getir!”

Ne var ki genç Çoban kendisine söylenenlere kulak asmayıp yeşim taşı ağaçlardan birinin arkasına sığındı. Ardından kızlardan sekizi kıyıya çıkıp kıyafetlerini giydi.

“Kaderinde göklerin sahibi olmak olan yedinci kız kardeşimiz sana geldi. Onu seninle yalnız bırakacağız,” dedi kız kardeşler.

Dokumacı Kız hâlâ suyun içinde eğilmiş haldeydi.

Çoban ise kızın önünde durup güldü.

“Eğer karım olmaya söz verirsen sana kıyafetlerini veririm,” dedi.

Ancak bu, Dokumacı Kız’ın hoşuna gitmedi.

“Ben Tanrıların Hükümdarı’nın kızlarından biriyim ve onun emri olmadan evlenmem mümkün değil. Kıyafetlerimi bana hemen geri vermezsen babam seni cezalandıracaktır!” dedi kız.

Bunun üzerine sarı inek şunları söyledi: “Birlikte olmak kaderinizce belirlendi ve ben de evliliğinizi tertip etmekten onur duyarım. Tanrıların Hükümdarı olan babanız da buna itiraz etmeyecektir. Bundan eminim.”

“Akıl almaz bir hayvansın! Nasıl bizim evliliğimizi tertip edebilirsin ki sen?” diye cevapladı Dokumacı Kız.

“Tam şurada, kıyıda ki yaşlı söğüt ağacını görüyor musunuz? Sadece bir deneyin ve soru sorun ona. Eğer söğüt ağacı konuşursa Gökyüzü sizin evlenmenizi istiyor demektir.”

Dokumacı Kız söğüt ağacına bir soru sordu.

Söğüt bir insan sesiyle cevap verdi:

“Bugün Yedinci Gün olur, Çoban’ın Dokumacı’ya teklifi karşılık bulur!”

Dokumacı Kız cevaptan memnun kaldı. Genç Çoban kıyafetleri yere bırakıp ilerledi. Kız da giyindi ve onu takip etti. Ve böylece karı ve koca oldular.

Fakat yedi gün sonra Dokumacı, Çoban’ı terk etti.

“Tanrıların Hükümdarı dokumamla ilgilenmemi emretti. Çok gecikirsem korkarım ki cezalandırılacağım. Şimdilik ayrılmamız gerekse bile, her şeye rağmen yeniden buluşacağız,” dedi kız.

Bu sözleri söyleyip gerçekten de çekip gitti. Çoban peşinden koştu. Tam kıza yaklaşmıştı ki Dokumacı Kız saçındaki uzun iğnelerden birini çekip gökyüzünde boydan boya bir çizgi çizdi. Çizgi, Gümüş Nehir’e dönüştü. Bu nedenle şimdi bile Nehir’in iki ayrı kıyısında durmuş birbirlerini beklemektedirler.

O zamanlardan beri bu iki âşık yılda bir kez, Yedinci Gün’ün arifesinde buluşurlar. O vakit geldiğinde insanların dünyasındaki tüm kargalar uçarak gelir ve Dokumacı Kız geçebilsin diye Gümüş Nehir’in üzerinde bedenleriyle bir köprü oluşturur. Hiç şüphe yok ki o gün sabahtan akşama değin ağaçlarda tek bir karga bile görememenizin sebebi budur. Yedinci Gün’ün akşamı ise genellikle inceden bir yağmur yağar. Bunun üstüne kadınlar ve nineler birbirlerine şunu söyler: “Bunlar Çoban’la Dokumacı Kız’ın vedalaşırken döktüğü gözyaşlarıdır!” Bu yüzden Yedinci Gün bir yağmur festivali olarak da bilinmektedir.

Gümüş Nehir’in batısında üç yıldızdan oluşan Dokumacı Kız takımıyıldızı bulunur. Tam karşısında da bir üçgen şekli oluşturan üç yıldız daha vardır. Rivayete göre bu üçgen yıldızlar Dokumacı Kız, Gümüş Nehir’i geçmek istemeyin-

ce Çoban'ın öfkelenip ineğinin boyunduruğunu kıza doğru fırlattığı gün, kızın ayakları önüne düşen boyunduruktur. Gümüş Nehir'in doğusu ise altı yıldızdan oluşundan Çoban takımyıldızıdır. Bu takımyıldızın bir yanını, ortada nispeten genişleyip iki uçta sivrileşen sayısız küçük yıldızdan meydana gelen bir takımyıldızı oluşturur. Söylentilere göre bu takımyıldız da Dokumacı Kız'ın karşılık olarak Çoban'a fırlattığı ancak isabet ettiremeyip Çoban'ın yan tarafına düşen kirmenidir.

“Çoban ile Dokumacı Kız” sözlü bir kaynaktan yeniden aktarılmıştır. Çoban, Kartal'da (takımyıldızı) bulunan bir takımyıldızıyken Dokumacı Kız ise Çalgı takımyıldızındadır. Onları ayıran Gümüş Nehir de Samanyolu'dur. Yedinci ayın Yedinci Gün'ü, yeniden buluşmalarının kutlandığı festival günüdür. Gök Tanrısı'nın dokuz gökte yaşayan dokuz kızı vardır. Kızlardan en büyüğü Li Jing'le (bkz. “Naja” masalı) evlenmiştir. İkincisi, Erlang Şin'in (bkz. III. Bölüm) annesidir. Üçüncü kız Jüpiter gezegeninin (bkz. “Şafak Gökyüzü”) annesidir. Dördüncüsü zenginlik ve saygınlık kazanmasına yardım ettiği Dong Yong isimli dindar ve çalışkan bir bilgeyle yaşamını sürdürmüştür. Yedincisi Dokumacı Kız'dır. Dokuzuncu kız ise işlediği bazı kabahatlerden dolayı bir köle olarak yeryüzünde yaşamak zorunda kalmıştır. Beşinci, altıncı ve sekizinci kızlar hakkında fazla bir şey bilinmemektedir.

Erlang Şin

Gök Tanrısı'nın ikinci kızı bir keresinde yeryüzüne inip gizlice Yang isimli fani bir adamın karısı oldu. Gökyüzü'ne geri döndüğünde bir erkek evlatla müjdelendi. Ne var ki Gök Tanrısı kutsal yurtlarına yapılan bu saygısızlık karşısında çok sinirlenmişti. Kızını yeryüzüne sürgün edip Wuyi tepelerinin içine sakladı. Gelgelelim ikinci kızın oğlu Erlang, doğuştan olağanüstü yeteneklere sahip bir çocuktü. Yetişkinliğe eriştiğinde büyülü şekil değiştirme sanatında ustalaşmıştı. Kendisini görünmez yapabilir veya seçtiği kuşların, hayvanların, çimlerin, çiçeklerin, yılanların ve balıkların şekline bürünebilirdi. Ayrıca denizlerin nasıl boşaltılacağını ve dağların bir yerden başka bir yere nasıl taşınacağını da bilirdi. Böylece Wuyi tepelerine gidip annesini sırtına alıp taşıyarak kurtardı. Dinlenmek için düz bir kaya parçası üzerinde durmuşlardı.

Annesi, "Çok susadım!" dedi.

Erlang, annesine su getirmek için vadiye indi. Bir süre sonra geri döndüğünde annesi artık kayanın üzerinde değildi. Sabırsızca etrafına bakındı ancak kayanın üzerinde yalnızca annesinin derisi, kemikleri ve birkaç damla kan lekesi vardı. O günler, göklerde hâlâ alev gibi yanıp parlayan on güneşin var olduğu günlerdi. Kuşkusuz ki Gök Tanrısı'nın kızı doğası itibarıyla ilahi özelliklere sahipti fakat babasının hiddetine maruz kalıp yeryüzüne sürgün edildiği için sihirli güçlerini kullanamaz hale gelmişti. Ayrıca o tepelerin altındaki karanlık yerde o kadar uzun süre kalmıştı ki aniden gün ışığına çıktığında güneşin kör edici parlaklığı onu yakıp kül etmişti.

Annesinin acı ölümünü düşündükçe Erlang'ın yüreği sızlıyordu. Omuzlarına iki dağı bindirip güneşlerin peşine

düştü. Güneşleri dağların arasına alarak onları ölümüne eziyordu. Ne zaman bir güneş daha ezse yeni bir dağ alıyordu eline. Bu şekilde on güneşten dokuzunu yok etmişti bile. Geriye bir tanesi kalmıştı. Erlang merhametsizce sonuncu güneşin peşine düşünce, güneş de can havliyle kendini ipek çiçeğinin yaprakları altına gizledi. Gelin görün ki yakınlarda bulunan bir solucan onun saklanma yerini ele vererek “İşte orada! İşte orada!” diye tekrarlıyordu.

Erlang güneşi yakalamak üzereyken Gök Tanrısı’nın bir ulağı, elinde bir emirle gökten indi: “Gökyüzü, hava ve yeryüzü güneş ışığına ihtiyaç duyar. Bu kalan tek güneşin yaşamasına izin ver ki tüm varlıklar yaşayabilsin. Anneni kurtararak iyi bir evlat olduğunu ispat ettiğin için artık bir tanrısın ve En Yüksek Gök’te benim korumam olup fani dünyadaki iyiliği ve kötülüğü yönetecek, ifritlerin ve şeytanların üzerinde güç sahibi olacaksın.” Erlang bu emri alıp göğe yükseldi.

Ardından güneş, ipek çiçeğinin yapraklarının altından yeniden ortaya çıktı. Onu kurtardığı için bitkiye minnet duyan güneş, ona bir daha asla güneş ışığından korkmasına gerek olmadığını ve kendisine serbestçe çiçeklenme yeteneği bahsettiğini söyledi. Bugünlerde ipek çiçeğinin yapraklarının alt taraflarında oldukça narin küçük beyaz inciler görülebilir. İşte onlar güneş yaprakların altına saklandığında orada takılı kalan güneş ışıklarıdır. Güneş solucanının ise daima peşindedir. Ne zaman toprağın altından ortaya çıksa zamanında ona ihanet ettiği için solucanı yakıp kavurur.

O zamanlardan bugüne Erlang Şin tanrılıkla şereflendirilmiştir. Eğik ve belirgin kaşları vardır ve elinde çift bıçaklı, üç sivri uca sahip bir kılıç tutar. İki hizmetçisi bir doğan ve bir taziyle birlikte onun yanında durur, çünkü Erlang Şin aynı zamanda çok iyi bir avcıdır.

Erlang Şin (doğan ve tazi sahibi olmasından da anlaşılaca-

ğı üzere) bir avcıdır. Erlang'ın sahip olduğu ve kelimenin tam anlamıyla “ısıran ilahi taşı” olan Göklerin Tazısı, İndra'nın tazısını anımsatmaktadır. Göklerde aslında on güneşin var olup dokuzunun bir okçu tarafından vurulduğu efsanesi, hükümdar Yao döneminde de yer almaktadır. O hikâyede okçunun ismi Hou Yi veya sadece Yi'dir. Bu hikâyede ise güneşlerin oklarla vurulmasından ziyade dağlar arasında ezilip yok edilmesine tanık oluyoruz.

Naja

Gök Tanrısı'nın en büyük kızı General Li Jing'le evlenmiş ve Jinja, Naja ve Muja isimli oğulları olmuştu. Gelgelelim kadın, Naja rahmine düştüğü gece rüyasında Taocu bir rahibin odaya girip “Bu İlahi Oğul'u hemen kabul et!” dediğini ve ansızın vücudunda göz alıcı bir incinin parlamaya başladığını gördü. Rüyasından korkuyla uyandı. Naja dünyaya geldiğinde çark gibi dönen, etten bir top gibi görünüyordu ve tüm odayı garip kokularla kıpkırmızı bir ışık doldurmuştu.

Li Jing korkmuştu, onun bir hayalet olduğunu sandı. Dönmekte olan topa kılıcıyla vurunca içinden tüm vücudu kıızıl bir ışıkla parlayan küçük bir çocuk çıktı. Fakat çocuğun yüzü zarif biçimli ve kar gibi beyazdı. Sağ kolunda altın bir kolluk takılıydı ve kalçalarının etrafında da göz kamaştıran kırmızı bir ipek sarılıydı. Li Jing çocuğu gördüğünde ona acıyıp hayatını bağışladı, karısı ise çocuğu yürekten sevmeye başlamıştı bile.

Üç gün sonra tüm dostları mutluluklar dilemek için General'in evine gelmişti. Taocu bir rahip ortaya çıkıp şunları söylemeden hemen önce şölen ziyafetine geçiyorlardı: “Ben Yüce Kişiyim. Bu çocuk, sana oğul olarak bahşedilmiş Her Şeyin Başlangıcı'nın parlak incisi. Fakat çocuk vahşi ve asi; birçok insanı öldürecek. Bu yüzden onu, yabani huylarını yumuşatmak için öğrencim olarak yanıma alacağım.” Li Jing eğilip teşekkür etti ve Yüce Kişi ortadan kayboldu.

Naja yedi yaşındayken bir defasında evden kaçtı. Yeşil suları iki sıra salkım söğüdün arasından akan dokuz dönemeçli ırmağa geldi. Sıcak bir gündü ve Naja serinlemek için suya girdi. Kırmızı ipektен kıyafetini çıkarıp ırmakta yıkadı. Ne var ki oturup kıyafetini çırpması Doğu Denizi'ndeki Ejderha Kralı'nın kalesini temellerinden sarsmıştı. Bunun üze-

rine Ejderha Kral, korkunç görünümlü bir balık kralını ne olup bittiğini öğrenmesi için görevlendirdi. Balık kral, çocuğu görünce azarlamaya başladı. Buna karşın çocuk yalnızca yukarı bakıp şöyle dedi: “Ne garip görünümlü bir yaratıksın, sahiden konuşabiliyorsun bir de!” Yaratığın öfkeden gözü döndü, sıçrayıp Naja’ya baltasıyla saldırdı. Çocuk darbeyi savuşturup altın kolluğunu ona fırlattı ve kolluk yaratığın başına çarpıp onu öldürdü.

Naja gülererek, “Haydi bakalım! Hem öldü hem de kolluğumu kana buladı!” dedi. Kolluğunu yıkamak için tekrar bir kayaya oturdu. O sırada ejderhanın kristal kalesi sanki parçalanmak üzereymiş gibi sarsılmaya başladı. Bir gözcü gelip balık kralının bir çocuk tarafından öldürüldüğünü rapor etti. Böylece Ejderha Kralı çocuğu yakalaması için oğlunu gönderdi. Oğlu, suyu yarararak ilerleyen bir yaratığın üzerinde oturur vaziyette, devasa dalgaların gürültüsüyle çıkageldi. Naja ayağa kalkıp şöyle dedi: “Bu büyük bir dalga!” Birdenbire, dalgaların arasından bir yaratığın geldiğini gördü. Yaratığın üzerinde oturan bir adam şöyle bağıırıyordu: “Balık kralımı öldüren kim?” Naja yanıtladı: “Yaratık beni öldürmek istediği için öldürdüm onu. Ne fark eder ki?” Ejderha baltalı kargısıyla saldırmaya başladı. Fakat Naja şöyle dedi: “Savaşmadan önce bana kim olduğunu söyle.” “Ejderha Kralı’nın oğluyum,” diye cevapladı. “Ben de General Li Jing’in oğlu Naja’yım. Şiddet uygulayarak öfkemi uyandırmamalısn, yoksa o çamur balığı babanla birlikte derilerinizi yüzerim!” Ejderha sinirden çılgına dönerek saldırıya geçti. Ama Naja kırmızı ipekten kıyafetini havaya fırlatınca kumaş, ateş topu gibi parlayıp Kral’ın oğlunun göğsüne çarptı. Ardından Naja, altın kolluğunu tutarak düşmanının kafasına attı. Böylece gerçek şekli olan altın ejderhaya dönüşen yaratığın ölüsü yere yuvarlandı.

Naja gülüp şöyle dedi: “Ejderhaların kas tellerinden iyi kordon yapıldığını duymuştum. Birini çıkarıp babama götürceğim, zırhını onunla bağlayabilir.” Sonra da ejderhanın sırtındaki kas tellerinden birini çıkarıp eve götürdü.

Bu sırada öfkeyle dolu Ejderha Kralı, Naja'nın babası Li Jing'e gidip çocuğun kendisine teslim edilmesini talep etmişti. Ancak Li Jing, "Yanılıyor olmalısınız. Oğlum yalnızca yedi yaşında olduğundan bu tür suçları işleyebilecek kabiliyete sahip değil," dedi. Onlar hâlâ tartışırken Naja koşarak gelip şöyle bağırdı: "Baba senin için bir ejderha kası teli getirdim, zırhını bununla bağlayabilirsin!" Bunu duyan Ejderha gözyaşlarına boğulup sinirle bağırp çağırdı. Li Jing'i Gök Tanrısı'na şikâyet etmekle tehdit edip burnundan soluyarak oradan ayrıldı.

Li Jing'i telaş sardı, karısına olan biteni anlatınca beraber ağlamaya başladılar. Ancak Naja yanlarına gelip şunları söyledi: "Neden ağlıyorsunuz? Şimdi ustam Yüce Kişi'ye gideceğim, o ne yapılacağını bilir." Bu sözleri söylemesiyle ortadan kaybolması bir oldu. Ustasının huzuruna varıp tüm hikâyeyi anlattı. Usta, "Ejderhanın önüne geçmeli ve Gök'te seni suçlamasını engellemelisin!" dedi. Sonra da bir büyü yapıp Naja'yı önünde ejderhayı bekleyeceği Gök kapısına gönderdi. Sabahın erken saatleriydi. Gök kapısı henüz açılmamış, bekçi henüz yerine gelmemişti. Ama ejderha çoktan yukarı tırmanmaya başlamıştı. Ustasının büyüyle görünmez halde olan Naja, kollarıyla ejderhayı yere düşürüp üzerine saldırdı. Ejderha bağırp çağırdı. "İşte, yaşlı solucan çırpınıyor," dedi Naja, "Üstelik ne kadar dayak yediğini de umursamıyor! O zaman pullarının bir kısmını kazıyacağım!" Bu sözlerle birlikte ejderhanın kıyafetlerini yırtıp sol kolunun altındaki pullardan koparınca kırmızı kan damlaları akmaya başladı. Ejderha artık acıya dayanamayacak hale gelince merhamet etmesi için Naja'ya yalvardı. Ne var ki önce kendisini şikâyet etmeyeceğine dair Naja'ya söz vermesi gerekiyordu. Sonrasında ejderha, Naja'nın yeline koyup eve götürdüğü küçük yeşil bir yılanla dönüştü. Küçük yılanı yendikten çıkarmasıyla birlikte yılan, insan şeklini aldı. Ardından ejderha, Li Jing'i korkunç bir şekilde cezalandıracağına yemin edip anında ortadan kayboldu.

Li Jing bu sefer oğluna gerçekten çok kızmıştı. Bu yüzden annesi, Naja'yı babasının gözü önünden uzak tutmak için evin arkalarına gönderdi. Naja ejderha döndüğünde ne yapması gerektiğini öğrenmek için ustasının yanına gitti. Ustası bazı tavsiyeler verdi ve Naja evine döndü. Dört denizin ejderha krallarının hepsi toplanarak Naja'yı cezalandırmak için savaş nidalarıyla Naja'nın ailesini bağladılar. Naja koşarak gelip şöyle haykırdı: "Yaptığım şeylerin cezasını çekeceğim! Ailem suçsuzdur! Bana uygulamak istediğiniz ceza nedir?" "Cana karşılık can!" dedi Ejderha. "Peki, öyleyse kendimi yok edeceğim!" Dedğini yaptı ve Naja'nın annesi gözyaşlarıyla oğlunu gömerken ejderhalar memnun şekilde ayrıldılar.

Gelgelelim Naja'nın ruhu havada dalgalanıp rüzgârla birlikte Yüce Kişi'nin mağarasına savruldu. Yüce Kişi ruhu içeri alıp şöyle dedi: "Annene görünmelisin! Evinizden altmış beş kilometre uzakta yeşil bir dağ yükseliyor. Dağın kayalıklarına senin için bir tapınak inşa etmeli. Üç yıl boyunca insanların ibadet için yaktıkları tütsülerin tadını çıkarınca tekrar bir insan vücuduna sahip olabilirsin." Naja rüyasında annesine görünüp haberi iletince kadın gözyaşlarıyla uyandı. Fakat Li Jing rüyayı duyunca çok sinirlendi: "Uğursuz çocuk ölerək hak ettiğı cezayı buldu! Sürekli onu düşündüğün için rüyalarına girmiştir. Önemsemene gerek yok." Kadın daha fazla konuşmadı, fakat o günden sonra Naja her gün, kadın gözlerini kapatır kapatmaz ona görünerek isteğinde daha da ısrarcı olmaya başladı. Sonunda kadının Li Jing'den habersiz, Naja için bir tapınak inşa etmekten başka bir çaresi kalmadı.

Naja tapınağında büyük mucizeler gerçekleştirdi. Tapınakta edilen tüm dualar kabul oldu. Çok uzaklardan insanlar tütsüler yakmak için akın akın geldiler.

Böylece altı ay geçti. Bir gün Li Jing büyük bir askeri tatbikat vesilesiyle söz konusu kayalıklara gelince insanların karınca sürüleri gibi dağa üşüşüklerini gördü. Kayalarda ne

olduğunu sordu. “Bu yeni bir tanrıdır. O kadar çok mucize gerçekleştiriyor ki uzaktan yakından birçok insan ibadete geliyor.” “Ne tür bir tanrı bu?” diye sordu Li Jing. Tanrının kim olduğunu gizlemeye cesaret edemediler. Li Jing öfkeyle atını kayalıklara doğru mahmuzladı, elbette, tapınağın kapısında “Naja’nın Tapınağı” yazıyordu. Tapınağın içinde de yaşarken görüldüğü haliyle Naja’nın resmi bulunuyordu. Li Jing şöyle dedi: “Hayattayken ailene talihsizlik getirdin. Şimdi de ölü halinle insanları kandırıyorsun. Bu iğrenç!” Sözlerini tamamlayınca kamçısını çıkarıp Naja’nın puta benzer resmini parçalara ayırdı ve tapınağı yaktırıp ibadete gelenlere dostane şekilde açıklamalar yaptı. Sonra da eve döndü.

O gün Naja’nın bilinci dışarıdaydı ve döndüğünde tapınağını yıkılmış halde buldu. Dağ ruhundan orada ne olduğunu öğrenince ustasına gidip gözyaşlarıyla başına gelenleri anlattı. “Li Jing’in hatası bu. Bedenini ailene geri verdikten sonra artık onunla bağın kalmamıştı. Adakların tadını çıkarmaktan neden alıkoydu ki seni?” dedi ustası. Ardından lotustan bir beden yapıp ona hayat verdi ve Naja’nın ruhunu içine kapattı. Sonra da “Ayağa kalk!” diye seslendi. Bir nefes sesi duyuldu ve Naja tekrar küçük bir çocuk şeklinde uyanı. Ustasının ayaklarına kapanıp teşekkür etti. Yüce Kişi ona ateşli mızrağın büyüsunü bahşetti ve Naja o andan itibaren ayaklarının altında dönen iki çarka sahip oldu: Rüzgâr çarkı ve ateş çarkı. Bunlarla havada yukarı ve aşağı hareket edebiliyordu. Ustası ayrıca kolluğunu ve ipek kıyafetini koyması için panter derisinden bir torba verdi.

Naja, Li Jing’i cezalandırmaya kararlıydı. Gözetlenmediği bir andan yararlanıp dönen çarkları üzerinde gürüldeyerek Li Jing’in evine gitti. Li Jing ona direnemeyip kaçtı. İlahi Puhain’in öğrencisi olan ikinci oğlu Muja, Ak Turna Mağarası’ndan yardımına geldiğinde tükenmek üzereydi. Kardeşler arasında şiddetli bir kavga gerçekleşti ve savaşmaya başladılar. Naja, Muja’nın üstesinden gelip Li Jing’in peşine bir kez daha düştü. Gazabı had safhadaydı; fakat Li Jing’in

en büyük oğlu Jinja'nın ustası olan, Beş Ejderha Tepesi'nden kutsal Wençu öne çıkıp Li Jing'i mağarasına gizledi. Naja öfkeyle babasının kendisine teslim edilmesini talep etti, ancak Wençu şöyle dedi: "Yabani tabiatını gönlünün istediğince başka yerlerde şımartabilirsin, ama burada değil."

Naja muazzam bir öfke içinde ateşli mızrağını adama yönelttiğinde, Wençu bir adım geri çekilip yeninden yedi yapraklı lotusu çıkarıp havaya fırlattı. Bir kasırga oluştu, bulutlar ve sisler etrafı kapladı, kum ve toprak yerden savruldu. Sonra da kasırga, büyük bir gürültüyle yere çarptı. Naja bayıldı ve bilinci tekrar yerine geldiğinde kendini hareket edememesi için üç altın sırimla altın bir sütuna bağlanmış halde buldu. Ardından Wençu, Jinja'yı yanına çağırdı ve ona asi kardeşine güzel bir sopa atmasını emretti. O da yaptı. Buna katlanmak zorunda olan Naja da dişlerini sıkıp bekledi. Bu sıkıntılı anında Yüce Kişi'nin yanından süzülerek geçtiğini görüp bağırdı: "Ey Usta, kurtar beni!" Ancak ustası onu fark etmedi. Hatta mağaraya girip Naja'ya verdiği ağır ders için Wençu'ya teşekkür etti. En sonunda Naja'yı yanlarına çağırıp ona babasıyla uzlaşmasını buyurdular. Ardından ikisini de gönderip satranç masasına geçtiler. Gelgelelim Naja serbest kalır kalmaz tekrar öfkeye kapılıp babasının peşine düştü. Li Jing'i yakaladığında başka bir aziz babayı kurtarmaya geldi. Bu kez gelen Parlak Işığın Yaşlı Budası'ydı. Naja onunla savaşılmaya kalktığında Buda kolunu kaldırdı ve kırmızı, dönen bulutlar Naja'yı çevreleyen bir Budist tapınağı oluşturdu. Sonra da Parlak Işık, iki elini tapınağa koydu ve içeride Naja'yı yakan bir yangın çıktı. Çocuk merhamet etmesi için bağırmaya başladı. Babasından af dileneceğine ve ileride daima ona itaat edeceğine söz verdi. Tüm bu sözleri verdiğinde Buda, çocuğun tapınaktan çıkmasına izin verdi. Tapınağı da Li Jing'e vererek ona Naja'nın üzerinde egemenlik sağlayabileceği büyümlü bir söz öğretti. Bu sebeple Li Jing, Göklerin Tapınak Taşyan Kralı olarak bilinir.

Li Jing ve üç oğlu Jinja, Muja ve Naja daha sonra Zhou

Hanedanı'ndan Kral Wu'nun, zalim hükümdar Zhou Şin'i devirmesine yardım ettiler.

Kimse onların gücüne direnemezdi. Yalnızca bir defa büyüünün biri Naja'nın sol kolunu yaralamayı başarmıştı. Başkası olsa o yaradan ölebilirdi. Fakat Yüce Kişi onu mağarasına taşıyıp yarasını iyileştirdi ve ona tanrıların şarabından üç kadeh içirip ateş hurmalarından üç tanesini yedirdi. Naja bunları yiyip içtiğinde birden sol tarafında bir çatırtı duydu ve başka bir kolu çıkmaya başladı. Korkudan konuşamadı ve gözleri yuvalarından fırladı. Fakat her şey başladığı gibi devam etti; sonunda üç kafa ve sekiz kola sahip olana dek vücudundan altı kol ve iki kafa daha çıktı. Ustasına şöyle seslendi: "Tüm bunlar ne anlama geliyor?" Ustası yalnızca gülüp şunları söyledi: "Her şey olması gerektiği gibi. Bu donanımla gerçekten çok güçlü olacaksınız!" Ardından ona istediği şekilde kollarını ve kafalarını görünür-görünmez yapabileceği büyüü sözleri öğretti. Zalim hükümdar Zhou Şin öldürüldüğünde Li Jing ve üç oğlu hâlâ yeryüzünde oldukları halde göklere alınıp tanrıların arasına oturtuldular.

*Göklerin Tapınak Taşıyan Kralı Li Jing'in kökeni Hindu-
ların şimşek ve yıldırım tanrısı Indra'ya kadar uzanabilir. Ta-
pınak, Indra'nın şimşek şeklindeki silahı Vajra'nın hatalı bir
yorumu olabilir. Böyle bir durumda Naja gök gürültüsünün
kişileştirilmiş hali olurdu. Yüce Kişi (Taiyi) yaratılanların et-
ken ve edilgen ilkelere ayrılmadan önceki halidir. Zhou Hane-
danı Kralı Wu'yla zalim Zhou Şin arasındaki savaşa katılan
azizlerin ve kutsal kişilerin tüm şecereleri mevcuttur. Azizlerin
büyük kısmı yeniden şekillendirilmiş Budist-Brahminik figür-
lerdir. Doğu Denizi'nin Ejderha Kralı ayrıca Sun Wukong'un
hikayesinde de ortaya çıkar "Ejderha'nın kas teli" omurilik
anlamına gelir, sinirler ve kas telleri arasındaki ayrım çok da
gözetilmez. İnsanın başının üstünde üç bilinci ve yedi hayvan
ruhu bulunur. "Naja'nın bilinci o gün dışarıdaydı" ifadesinden*

putun yalnızca tanrının koltuğu olduğu ve istediği zaman oturup kalkabileceği anlaşılır. Bu nedenle dualar edilirken çanlar ya da tütsüler aracılığıyla tanrı koltuğuna çağrılmalıdır. Tanrı orada olmadığına put yalnızca bir odun ya da taş parçasıdır. Buda'nın Aslanı olan Puhain, Tantra Okulu'nun dört büyük Bodhisattvası'ndan** biri olan Hintli Samantabhadra'dır***. Altın Yeleli Dağ Aslanı üzerindeki Buda olan Wençu, Hintli Manjushri'dir****. Parlak Işığın Yaşlı Budası ise Hintli Dipamkara'dır*****.*

* Tantra, Hinduizmin bir koludur.

** Bodhisattva, Budist düşüncede kendini tüm duyarlı canlıların Budalığa ulaşmasına yardımcı olmaya adanmış kişidir.

*** Samantabhadra, Budizmin üç ana kolundan biri olan Mahayana Budizminde eğitim ve meditasyonla bağdaştırılan bir Bodhisattva'dır.

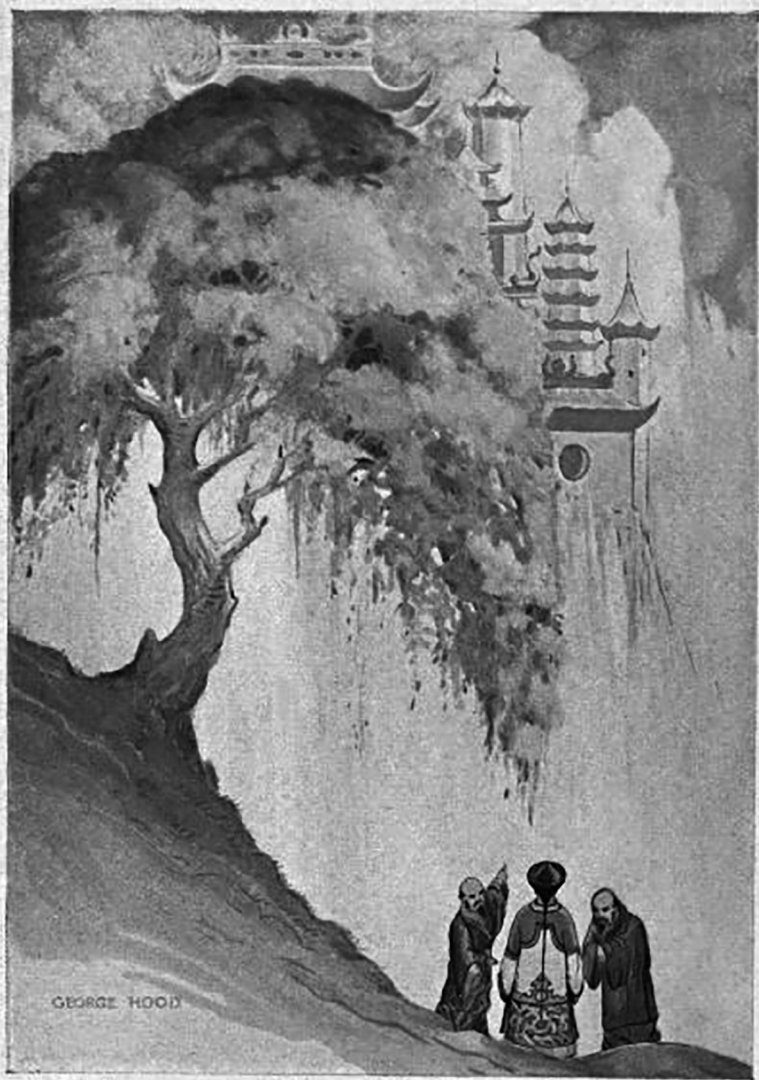
**** Manjushri, Mahayana Budizminde bilgeliği temsil eden bir Bodhisattva'dır.

***** Dipamkara, Budist geleneğindeki Budalardan biridir.

Ay Tanrıçası

İmparator Yao döneminde güçlü bir kahraman ve iyi bir okçu olan Houyi adında bir prens yaşıyordu. On güneş gökyüzüne hep birlikte yükselip o kadar çok parlar ve kızgın ışıklar saçarlardı ki yeryüzündeki insanlar buna dayanamazlardı. Bu sebeple imparator, Houyi'ye onları vurmasını emretti. Houyi de dokuz tanesini vurup gökten düşürdü. Houyi'nin yayı dışında rüzgârın bile yetişemeyeceği kadar hızlı bir de atı vardı. Avlanmaya gitmek için atına bindiğinde at kaçıp gitti ve bir türlü durmadı. Böylece Houyi kendini Kunlun Dağı'nda bulup orada Yeşim Denizi'nin Ana Tanrıçası'yla karşılaştı. Tanrıça ona ölümsüzlük bitkisi verdi. Bitkiyi eve götürüp odasına sakladı. Ancak karısı Çange, Houyi'nin evde olmadığı bir an gizlice bitkiyi yedi ve anında bulutlara doğru yükseldi. Ay'a ulaştığında orada gördüğü kaleye girip o günden itibaren Ay Tanrıçası olarak orada yaşamaya başladı.

Sonbaharın ortalarında bir gece Tang Hanedanı'ndan bir imparator, iki büyücüyle birlikte şarap içiyordu. Büyücülerden biri bambu değneğini alıp havaya fırlattı ve değnek uçünün birlikte Ay'a tırmandığı göksel bir köprüye dönüştü. Orada üzerinde "Saf Serinliğin Geniş Salonları" yazılı büyük bir kale gördüler. Kalenin yanında, açtığı çiçeklerle tüm havayı dolduran kokular yayan bir sinameki ağacı duruyordu. Ağaçta ise küçük dalları baltasıyla budayan bir adam oturuyordu. Büyücülerden biri dedi ki: "Bu kişi Ay'daki adamdır. Sinameki o kadar bereketli şekilde büyür ki zamanla Ay'ın tüm ışığını gölgeler. Bu yüzden her bin yılda bir kez kesilmelidir." Sonra da geniş salonlara girdiler. Kalenin gümüş katları birbiri üzerinde yükseliyor, duvarları ve sütunları tümüyle sıvı kristalden oluşuyordu. Duvarlarda, içinde ba-

GEORGE HOOD

lıklar ve kuşların canlıymış gibi hareket ettiği kafesler ve göletler vardı. Tüm Ay diyarı camdan yapılmış gibi görünüyordu. Onlar hâlâ etrafa bakınırken beyaz bir manto ile gökkuşağı renginde elbise giymiş olan Ay Tanrıçası onlara doğru yürüdü. Gülümseyerek imparatora “Sen fani maddi âlemin bir prensisin. Servetin o kadar büyük olmalı ki buranın yolunu bulabilmişsin!” dedi. Beyaz kuşlara binip uçarak gelen refakatçilerini sinameki ağacının altında şarkı söyleyip dans etmeleri için buyur etti. Ardından saf bir müzik havada süzüldü. Ağacın yanında, yeşim bir tavşanın içinde ot öğüttüğü beyaz mermerden yapılmış bir havan duruyordu. Bu ayın karanlık yarısıydı. Dans bittiğinde imparator, büyücülerle birlikte dünyaya geri döndü. Ayda duyduğu şarkıları kâğıda döktürüp yeşim taşından flütler eşliğinde armut ağacı bahçesinde söyletti.

Bu, geleneksel bir masaldır. Okçu Houyi (veya Kont Yi, Okçu Prens) farklı çağlardaki efsanelere de yerleştirilmiştir. Bir masalda okları sayesinde tutulma sırasında ayı nasıl kurtardığını anlattığı için ayla ilgili efsanelerle bağlantılı olarak da karşımıza çıkar. Ana Tanrıça Şiwangmu'dur. Tang Hanedanı 618-906 yılları arasında hüküm sürmüştür. “Saf Serinliğin Geniş Salonları”; Buz Tanrıçası'nın da Ay'da bir evi bulunur. Ay'daki tavşan çok yaygın bir tasvirdir. Olgun tahılları ya da yaşam iksirini yapan otları öğütür. Üç bacaklı yağmur kurbağası Çan da Ay'da yaşar. Hikâyenin başka bir yorumuna göre Çange bu kurbağanın şeklini almıştır.

Sabah ve Akşam Yıldızları

Bir zamanlar Göklerin Altın Kralı'nın oğulları olan iki yıldız varmış. Birinin adı Chen diğerrinin Shen'miş. Bir gün kavga etmişler ve Chen, Shen'e yumruk atmış. Bunun sonucunda bir daha birbirlerinin yüzüne bakmamaya yemin etmişler. Bu yüzden Chen yalnızca akşamları Shen de sabahları ortaya çıkar ve Chen ortadan kaybolmadan Shen tekrar görünmez. İşte bu sebeple insanlar "İki kardeş birbiriyle huzur içinde yaşamıyorsa onlar Chen ve Shen gibidir," der.

Chen ve Shen, sabah ve akşam yıldızları olan Hesperus ve Lucifer'dir. Masal, geleneksel biçimiyle anlatılmıştır.

At Başlı Kız veya İpekböceği Tanrıçası

Geçmişin karanlık çağlarında, bir gün yaşlı bir adam yolculuğa çıktı. Evde tek kızı ve beyaz bir aygırı haricinde kimse yoktu. Kız her gün atı besliyordu ancak yapayalnızdı ve babasını özlüyordu.

Kız bir gün şaka olarak ata şöyle dedi: “Eğer babamı geri getirirsen ben de seninle evlenirim!”

At bu sözleri duyar duymaz bağını koparıp kaçtı. Babasının bulunduğu yere kadar durmadan koştu. Babası atı görünce hem mutlu oldu hem de şaşırdı ve atı tutup sırtına bindi. At da durmadan kişneyerek geldiği yola geri döndü.

“Atın sorunu ne olabilir?” diye düşündü baba, “Evde kesinlikle yanlış giden bir şeyler olmalı!” Böylece atın dizginlerini salıp eve geri döndü. Zeki biri olduğu için ata bol bol yiyecek verdi ancak at hiçbir şey yemedi. Kızı gördüğünde de kızı ısırmaya ve ona toynaklarıyla vurmaya kalkıştı. Buna şaşırان baba, kızını sorguya çekti; kız da gerçekleri olduğu gibi anlattı.

“Bu konu hakkında kimseye tek kelime etme,” dedi baba, “yoksa insanlar arkamızdan konuşurlar.”

Sonra tatar yayını alıp atı vurdu ve derisini de kuruması için bahçeye astı. Ardından yolcuğuna devam etti.

Günün birinde kız, komşularından birinin kızıyla yürüyüşe çıktı. Bahçeye girdiklerinde atın derisini ayağıyla itip şöyle dedi: “Ne kadar da akılsız bir hayvandın; bir insanla evlenmek istemek ha! Hak ettiğini buldun!”

Kız sözlerini bitirmemişti ki atın derisi kımıldadı, havaya yükselip kızın etrafını sardı ve kaçıp gitti.

Dehşete kapılan arkadaşı evine koşup olan biteni babasına anlattı. Komşular her yerde kızı aradılar ancak kız bulunamadı.

Nihayet birkaç gün sonra kızı bir ağacın dallarına asılı halde gördüler. Kız hâlâ at derisine sarılıydı ve yavaş yavaş ipekböceğine dönüşüp bir koza örmüştü. Eğirdiği iplikler güçlü ve kalındı. Kız arkadaşı kozayı alıp içinden kızı çıkardı ve ipeği eğirip büyük bir kâr elde ederek sattı.

Gelgelelim kızın akrabaları onu çok özleyorlardı. Bu yüzden günlerden bir gün arkasında büyük bir yardımcı topluluğuyla birlikte kız, bulutların üzerinde atıyla göründü ve “Gökte ipekböceklerinin gelişimine göz kulak olmakla görevlendirildim. Artık beni özlememelisiniz!” dedi. Bunun üzerine doğduğu topraklarda onun için tapınaklar inşa ettiler ve her yıl ipekböceği mevsiminde ona kurbanlar sunup himyesini talep ettiler. Ayrıca İpekböceği Tanrıçası, At Başlı Kız olarak da bilinir.

Bu masal, İmparator Hao döneminde geçmekte ve efsane Sichuan’da ortaya çıkmış gibi görünmektedir. Aygır, ipekbö-

ceklerinin yetiştirildiği mevsim olan ilkbaharı yöneten burcun simgesidir. Bu sebeple kıza At Başlı Tanrıça denir. Efsanenin kendisi farklı bir masal anlatır. Bu tanrıçanın yanında “Kutsal Çiftçi” Shen Nung’un eşine de ipekböceği yetiştiriciliği tanrıçası olarak tapınılmaktadır. At Başlı Tanrıça, ipekböceğinin daha ziyade ongunsal bir temsilidir; oysa Shen Nung’un eşi ipek yetiştiriciliğinin koruyucu tanrıçası sayılır ve onun kadınlara yetiştiriciliğin ayrıntılarını öğreten ilk kişi olduğu düşünülür. Aynı bağlantıda Toprak Tanrısı’nın eşinin de adı geçer. Halk inancı ipekböceği mahsulünü sırayla koruyan üç tanrıçayı birbirinden ayırır. Üçü arasından en iyisi ikincisidir ve onun yılı geldiğinde ipek iyi kalitede olur.

Gök Tanrıçası

Kutsal Ana olarak da bilinen Gök Tanrıçası fani yaşamı sırasında Fujian'da yaşamış Lin isminde bir bakireydi. Kendince saf, saygılı, dindar bir kızdı ve on yedi yaşında hayatını kaybetmişti. Gücünü denizlerde gösterdiği için denizciler ona taparlar. Beklenmedik bir şekilde rüzgâra ve dalgalara yakalanırlarsa ona seslenirler, o da daima denizcilerin taleplerini dinlemeye hazırdır.

Fujian'da birçok denizci bulunur ve her yıl denizde insanlar kaybolur. Büyük olasılıkla bu sebepten Gök Tanrıçası yeryüzündeki hayatı boyunca halkının haline üzülmüştür. Zihni sürekli boğulmakta olanları sefaletinden kurtarmaya odaklanmış olduğundan, şimdilerde sıklıkla denizlerde ortaya çıkar.

Denize açılan her geminin kamarasında Gök Tanrıçası'nın bir resmi asılıdır ve ayrıca kâğıttan yapılmış üç tılsım da gemide tutulur. Tılsımlardan ilkinde taç ve asa taşıyan, ikincisinde sıradan elbiseler içinde bir kız olarak ve üçüncüsünde dalgalı saçları, yalın ayaklarıyla elinde bir kılıç tutarken resmedilmiştir. Gemi tehlikedeysse ilk tılsım yakılır ve yardım gelir. Eğer bu fayda etmezse, ikincisi ve en son üçüncüsü yakılır. Hâlâ yardım gelmemişse yapılacak bir şey kalmamıştır.

Denizciler rüzgâr, dalgalar ve kara bulutlar arasında rotalarını kaybettiklerinde Gök Tanrıçası'na ciddiyetle dua ederler. Sonra suların karşısında kırmızı bir fener belirir. O feneri takip ederlerse tüm tehlikelerden korunurlar. Gök Tanrıçası sıklıkla gökyüzünde durmuş, kılıcıyla rüzgârı dağıtırken görülebilir. Bunu yaptığında rüzgâr kuzey ve güney yönlerine doğru hareket eder ve dalgalar durulur.

Ahşap bir asa daima kamaradaki kutsal resmi önünde

bulundurulur. Balık şeklindeki ejderhaların denizde oynadığına sık sık rastlanır. Bunlar, güneş gökyüzünde batıp denizler derin karanlığa gömülene kadar birbirlerine su fışkırtan iki devasa balıktır. Sıklıkla, uzaklarda ve karanlıkta parlak bir açıklık görülebilir. Eğer gemi o açıklığa doğru düz bir rotada seyrederse kurtulur ve derhal tekrardan sakın sularda ilerlemeye başlar. Geriye dönüp bakıldığında bu iki balığın hâlâ su fışkırttığı görülebilir. Gemi doğrudan ağızlarının altından geçmiştir. Ancak balık-ejderler yüzerken daima bir fırtına yaklaşmakta olur; bu sebeple ejderhaların gemiyi derinliklere doğru çekmemesi için kâğıt ya da yün yakmak iyi olacaktır. Bunun yerine Asa Ustası kamaradaki asa önünde tütsü de yakabilir. Sonrasında asayı alıp daire şeklinde üç kez suyun üzerinde sallamalıdır. Eğer bunu yaparsa ejderhalar kuyruklarını kıstırıp kaçacaktır.

Buhurluktaki küller hiçbir sebep yokken havaya doğru uçup dağıldığında, bu büyük bir tehlike altında olduklarının habercisidir.

Yaklaşık üç yüz yıl önce Formosa Adası'nı zapt etmek için bir ordu kuruldu. Kaptanın sancağı beyaz bir atın kanıyla kutsanmıştı. Gök Tanrıçası birdenbire sancağın ucunda göründü. Hemen ardından da gözden kayboldu, fakat işgal başarılı oldu.

Bir keresinde de Qianlong'un hükümdarlığı sırasında, bakan Chou Ling'e Ryukyu Adaları'na yeni bir kral ataması emredildi. Donanma, Kore'nin güneyinde ilerlerken bir fırtına çıktı ve gemi kara girdaba doğru sürüklendi. Su mürekkep rengindeydi, güneş ve ay parlaklığını kaybetti ve mürettebat arasında kimsenin canlı çıkamadığı kara girdaba kapıldıkları söylentisi dolaşmaya başladı. Denizciler ve gezginler ağıtlarla sonlarını bekliyorlardı. Aniden su yüzeyinde kırmızı fenerler gibi sayısız ışık belirdi. Bunun üzerine denizciler çok mutlu olup kamaralarında dua etmeye başladılar. "Hayatlarımız kurtuldu!" diye bağırdılar, "Kutsal Ana

yardımımıza geldi!" Gerçekten de altın küpeli güzel bir kız ortaya çıkmıştı. Elini havada salladı ve rüzgâr kesilip dalgalar duruldu. Gemi çok güçlü bir el tarafından çekiliyormuş gibiydi. Dalgaların arasından sıyrıldı ve birden kara girdabın sınırlarının ötesine geçti.

Chou Ling dönüp olan biteni rapor etti ve Gök Tanrıçası için bir tapınak inşa edilmesini, isminin de tanrılar listesine eklenmesini istedi. Hükümdar bu isteği uygun buldu. O günden beri tüm liman kentlerinde Gök Tanrıçası'nın tapınakları bulunur. Doğum günü ise dördüncü ayın sekizinci gününde oyunlar ve kurbanlar eşliğinde kutlanır.

Adı Tian Hou ya da daha doğru şekliyle Tien Fe Niang Niang olan "Gök Tanrıçası" genellikle liman kentlerinde tapınılan Taocu bir tanrıçadır. Masalları esas olarak Fujian vilayetinin yerel efsanelerinden oluşur. Tian Hou, Mançu Hanedanı'nın kuruluşundan bu yana resmen tanınan tanrılardan biridir.

Ateş Tanrısı

Fu Şi'den çok önceleri, Büyülü Kaynakçı Chu Yung insanların hükümdarıydı. Ateşin kullanımını keşfetmişti, sonraki nesiller yemeklerini pişirmeyi ondan öğrendiler. Bu nedenle torunları ateşi korumakla görevlendirilirken, kendisi de Ateş Tanrısı olmuştu. Dünyanın başlangıcında beş tanrıdan biri olarak ortaya çıkan Ateş Tanrısı'nın vücut bulmuş halidir. Ateş Tanrısı'na, Kutsal Güney Dağı'nın Efendisi olarak ibadet edilir. Gökyüzünde Kızıl Yıldız, göğün güney çeyreği ve Ateş Kuşu onun egemenliği altındadır. Yangın tehlikesi olduğunda Kızıl Yıldız kendine has bir ışıltıyla parlar. Sayısız ateş kargası bir eve uçtuğunda, içeride kesinlikle yangın çıkacaktır.

Dört ırmak diyarında çok zengin biri yaşıyordu. Bir gün at arabasına binip uzun bir yolculuğa çıktı. Yolda kendisini de yanına alması için yalvaran, kırmızı giysiler içindeki bir kızla karşılaştı. Arabaya binmesine izin verdi ve yarım gün boyunca kızın oturduğu yöne bile bakmadan yoluna devam etti. Daha sonra kız arabadan indi ve veda ederken şöyle dedi: "Siz gerçekten iyi ve dürüst bir insansınız, bu yüzden doğruları anlatacağım. Ben Ateş Tanrısı'yım. Yarın evinizde bir yangın çıkacak. İşlerinizi yoluna koymak ve eşyalarınızın kurtarabildiğiniz kadarını kurtarmak için bir an önce eve gidin!" Dehşete kapılan adam atlarını tam tersi yöne döndürüp olabildiğince hızlı bir şekilde eve döndü. Sahip olduğu hazine, kıyafet, mücevher türünden ne varsa hepsini evden çıkardı. Tam uyumak üzere uzanacağı sırada, ocaktan tüm yapı toz ve küle dönüşüp çökene kadar söndürülemeyen bir yangın çıktı. Neyse ki adam, Ateş Tanrısı sayesinde tüm taşınabilir eşyalarını kurtarmıştı.

Kutsal Güney Dağı, Hunan vilayetindeki Songshan'dır. Kızıl Yıldız Mars'tır. Göğün güney çeyreğindeki takımyıldızları Çin'de "Ateş Kuşu" adı altında gruplandırılır. "Dört ırmak diyarı" günümüzde Çin'in batısındaki Sichuan'dır.

Üç Hükümdar Tanrı

Biri gökyüzünde, biri yeryüzünde ve diğeri sularda bulunan üç hükümdar vardır, bunlara Üç Hükümdar Tanrı denir. Bu üçü kardeştir ve Yangzi Jiang Keşişi'nin babasının soyundan gelirler. Babaları bir gün ırmağın üzerinde seyrederken bir soyguncu tarafından suya atılmıştı; fakat önüne çıkan bir deniz tanrısı onu beraberinde ejder kalesine götürdüğü için boğulmadı. Ejderha Kralı, adamı gördüğü an onun sıradan biri olmadığını anlayıp kızıyla evlendirdi.

Erken gençlik dönemlerinden itibaren oğullarının üçü de gizli bilgeliğe özel bir eğilim göstermekteydiler ve birlikte denizdeki bir adaya gittiler. Oturup meditasyon yapmaya başladılar. Hiçbir şey duymadılar, hiçbir şey görmediler, tek kelime konuşmadılar ve hareket etmediler. Kuşlar gelip saçlarına yuva yaptı, örümcekler gelip yüzlerine ağlar ördü, solucanlar ve böcekler gelip burunlarında ve kulaklarında bir içeri bir dışarı süründü. Ama hiçbirine aldırmaz etmediler.

Birkaç yıl meditasyon yaptıktan sonra gizli bilgeliğe ulaşıp tanrı oldular. Büyük Tanrı onları Üç Hükümdar Tanrı olarak atadı. Varlıkları gökler oluşturur, yeryüzü tamamlar ve sular yaratır. Üç Hükümdar Tanrı bu amaçla var olan esas güçlerinin hepsini düzenin sağlanması için hizmete sunmuşlardı. Bu nedenle ilk tanrılar olarak da bilinirler ve dünyanın her yerinde onlar adına tapınaklar inşa edilmiştir.

Bir tapınağa girerseniz Üç Hükümdar Tanrı'yı tek bir kaide üzerine yerleştirilmiş halde bulursunuz. Kafalarına kadın şapkası takmışlardır, ellerinde krallarinkine benzer asalar tutarlar. En sağda duran sert bakışlara ve öfke dolu bir görünüme sahiptir. Sebebini soracak olursanız size şöyle diyecektir: "Bu üçü kardeşti ve Büyük Tanrı onları Hükümdar Tanrılar yaptı. Böylece hangi sırayla oturacaklarını konuş-

tular. En genç olan dedi ki: ‘Yarın sabah güneş doğmadan önce burada buluşalım. İlk kim gelirse ortadaki onur koltuğuna, ikinci gelen kişi ikinci yere, üçüncü de üçüncü yere otursun.’ İki ağabey de öneriden memnundu. Ertesi sabah en genç olan erkenden gelip ortaya oturdu ve suların tanrısı oldu. Ardından ortanca kardeş gelip sola oturdu ve göklerin tanrısı oldu. En son gelen, en büyük olan kardeşti. Kardeşlerinin çoktan gelip yerlerine oturduğunu görünce öfkeleni ancak tek kelime edemedi. Sinirden yüzü kıpkırmızı kesildi, gözbebekleri mermi gibi yuvalarından fırladı ve damarları şişti. Gelip sağa oturdu ve yeryüzü tanrısı oldu.” Tanrıların heykelini yapan zanaatkârlar bunu fark ettiler, bu sebeple onu daima o şekilde betimlediler.

“Üç Hükümdar Tanrı” halk arasında anlatıldığı şekliyle yazıya dökülmüştür. Kuşkusuz Hint mitolojisindeki üçlü ilah grubu olan Trimurti’nin bir uyarlamasıdır. Görünüşe göre üçüncü tanrının artık halk tarafından anlaşılamayan ve dolayısıyla bu masalı ortaya çıkaran korkunç görünüşü, üç ilah grubundaki Şiva’yı temsil eder.

Bir Konfüçyüs Efsanesi

Konfüçyüs dünyaya geldiğinde tüm dört ayaklı hayvanların hükümdarı olan ve sadece yeryüzüne büyük bir insan geldiğinde ortaya çıkan Kilin adı verilen tuhaf yaratık, doğan çocuğu aradı ve üzerinde “Su Kristali’nin oğlu, kaderinde taçsız bir kral olmak var!” yazan bir yeşim taşı tükürdü. Sonra Konfüçyüs büyüdü, gayretle çalıştı, bilgeliği öğrendi ve bir aziz oldu. Dünyada çok faydalı işler yaptı ve ölümünden beri öğretmenlerin ve ustaların en büyüğü olarak kendisine derin saygı duyuldu. Birçok şeyi önceden biliyordu. Öldükten sonra bile bunu ispat eden deliller ortaya çıkmaya devam etti.

Bir zamanlar zalim İmparator Çin Şi Huang diğer krallıkların hepsini fethedip tüm imparatorluğu gezerken Konfüçyüs’ün memleketine gelerek onun mezarını buldu. Mezarın açılmasını ve içinde ne olduğunu görmeyi istedi. Çevresindekiler bunu yapmamasını tavsiye etse de onları dinlemedi. Böylece mezarın içine bir geçit kazıldı, mezarın ana odasında ahşabı oldukça taze görünen bir tabut buldular. Vurulduğunda sesi metal gibi çıkıyordu. Tabutun solunda gizli bir odaya açılan bir kapı vardı. O odada sanki yaşayan bir insanın kullanımı için konulmuş gibi duran bir yatak ve üzerinde kitapla kıyafetler duran bir masa vardı. Çin Şi Huang yatağa oturup aşağı baktı ve yerde bulut deseni işlemeleriyle süslenmiş kırmızı ipekten bir çift ayakkabı gördü. Bambudan bir asa duvara yaslanmıştı. İmparator, şakasına, ayakkabıları giyip asayı eline alarak mezardan çıktı. Ne var ki çıktığı gibi önünde aniden üzerinde şu satırların yer aldığı bir yazıt belirdi:

Fethetti Çin Şi Huang'ın ordusu altı krallığı,
Açıp mezarımı, bulmak için basit yatağımı;
Çalmış ayakkabımı, asamı da götürüyor,
Bilmiyor ki Shaqiu'ya, ölümüne gidiyor!

Çin Şi Huang çok endişeliydi ve mezarı tekrar kapattırdı; ancak Shaqiu'ya ulaştığında ölümüyle sonuçlanan ateşli bir hastalığa yakalandı.

Kilin tüm dört ayaklı hayvanların hükümdarı, en mükemmel zarafete sahip, okapiye benzeyen efsanevi bir yaratıktır. "Su Kristali" Kuzey'de yaşayan, temel gücü su ve bilgelik olan; bu nedenle de Konfüçyüs'le ilişkilendirilerek onun annesi olduğu düşünülen Su Tanrısı'dır. Çin Şi Huang (MÖ 200) tarihte kitapları yakması ve Çin'i yeniden düzenlemesiyle ünlüdür. Shaqiu (Kumlu Tepe) o günlerde Çin topraklarının batısında yer alan bir şehirdi.

Savaş Tanrısı

Savaş Tanrısı Guan Di aslında Guan Yu olarak isimlendirilmişti. Sarı Türbanlıların isyanı tüm imparatorluğu kasıp kavururken yol kenarında tanıştığı ve kendisi gibi vatan aşkıyla dolu iki kişiyle bir dostluk anlaşması yaptı. Bu ikilinin biri, bir sonraki imparator olan Liu Bei, diğeri ise Zhang Fei'di. Üçü bir şeftali bahçesinde buluşup farklı ailelerden olmalarına karşın birbirleri için kardeş olacaklarına dair yemin ettiler. Beyaz bir at kurban edip ölene dek birbirlerine sadık kalacaklarına ant içtiler.

Guan Yu son derece sadık, dürüst, namuslu ve cesurdu. Konfüçyüs'ün imparatorlukların yükseliş ve düşüşünü anlatan "Lu'nun Vakayinameleri" kitabını okumaya bayılırdı. Sarı Türbanlıları bastırıp Dört Irmak Diyarı'nı fethetmesi için arkadaşı Liu Bei'ye yardımda bulundu. Bindığı at Kızıl Tavşan olarak bilinirdi ve bir günde bin altı yüz kilometre koşabilirdi. Guan Yu'nun Yeşil Ejderha denen yarım ay şeklinde bir bıçağı vardı. Kaşları ipek kelebeklerinki gibi güzel, gözleri anka kuşunun gözleri gibi uzun kesimliydi. Yüzü açık parlak kırmızı renkte ve sakalı karnına degecek kadar uzundu. Bir keresinde imparatorun huzuruna çıktığında imparator ona "Dük Hoşsakal" olarak seslenip sakalını yerleştirmesi için ipek bir kese hediye etmişti. Yeşil brokardan kıyafetler giyerdi. Ne zaman savaşa girse alt edilmesi mümkün olmayan bir cesaret gösterirdi. Karşısına bin ordu da gelse, on bin atlı da çıksa ona vız gelir, hepsine tüm gücüyle saldırırdı.

Bir keresinde şeytani Cao Cao, şehri haince ele geçirmek için imparatorun düşmanlarını kışkırttı. Guan Yu bunu duyunca şehri kurtarmak için bir orduyla hemen yardıma geldi; ancak oğluyla beraber bir pusuya düşürülerek düşman ül-

kenin başkentinde esir alındı. O ülkenin prensi onun kendi tarafına geçmesini memnuniyetle karşılayacaktı, fakat Guan Yu ölüme boyun eğmeyeceğine yemin etti. Bunun üzerine baba ve oğul öldürüldü. O ölünce atı Kızıl Tavşan da yemek yemeyi bırakıp öldü. Zhou Cang isimli sadık bir komutan, Dük'ün hazin sonunun haberini aldığı anda tam da bir kaleyi kuşatmıştı. Hem kendisi hem de diğer sadık destekçileri efendilerinden daha uzun yaşamayarak can verdiler.

O zamanlar Dük Guan'ın eski bir yurttaşı ve tanıdığı olan bir keşiş Yeşim Pınarı Tepeleri'nde yaşıyordu. Keşiş geceleri ay ışığı altında yürürdü.

Birdenbire gökten bir çığlık işitti: "Başımı geri istiyorum!"

Keşiş yukarı baktı ve tıpkı yaşadığı zamanlardaki gibi elinde kılıcıyla at sırtında Dük Guan'ı gördü. Sağında ve solunda bulutlarda belli belirsiz figürler olarak oğlu Guan Ping ve komutanlarından Zhou Cang duruyordu.

Keşiş ellerini kavuşturup şunları söyledi: "Yaşarken dürüst ve sadıktınız, öldüğünüzde bilge bir tanrı oldunuz; ancak kaderi kavrayamıyorsunuz! Eğer başınızı geri almakta ısrar ederseniz yaşamlarını sizin ellerinizde kaybetmiş binlerce düşmanınız hayatlarını geri kazanmak için kime başvuracak?"

Dük Guan bu sözleri duyunca reverans yapıp ortadan kayboldu. O zamandan beri de ruhen sürekli etkindir. Ne zaman yeni bir hanedan kurulsa onun kutsal biçimi görünür hale gelir. Bu sebeple onun adına tapınaklar kurulmuş, kurbanlar kesilmiş ve Dük Guan, imparatorluğun tanrılarından biri ilan edilmiştir. Konfüçyüs'e olduğu gibi ona da öküzler, koyunlar ve domuzlar kurban edilmiştir. Yüzyıllar geçtikçe tanrı mertebesindeki derecesi artmaktadır. En başlarda Prens Guan, daha sonra Kral Guan ve sonrasında iblisleri yenen büyük tanrı olarak kendisine tapınılmıştır. En nihayetinde son hanedan ona göklerin büyük, ilahi yar-

dımcısı olarak ibadet etmiştir. Ayrıca Savaş Tanrısı olarak bilinir; insanlar, şeytan ve tilkilerle boğuşurken onları tüm sıkıntılarından kurtaran güçlü bir kurtarıcıdır. Barış Üstadı Konfüçyüs'le birlikte, sıklıkla Savaş Üstadı olarak kendisine tapınılır.

Çin Savaş Tanrısı, daha sonra (yaklaşık olarak MS 250 yılında) Han Hanedanı'na katılan Üç İmparatorluk çağından itibaren tarihi bir kişilik olmuştur. Liu Bei, Guan Yu ve Zhang Fei'nin yardımlarıyla Sichuan'da "Küçük Han Hanedanı"nı kurmuştur. Guan Yu ya da Guan Di, bir diğer deyişle, "Tanrı Yuan" aynı anda Savaş Tanrısı ve kurtarıcı olarak zaman içinde Çin efsanelerinin en tanınmış figürlerinden biri haline gelmiştir. Keşişin bulutlardaki Tanrı Guan Di'yle konuşması Budist kader (Karma) öğretilerine dayanmaktadır. Çünkü Guan Di (niyeti iyi dahi olsa) başka insanları öldürmüştür ve bir tanrı olsa bile bu davranışlarının sonucuna katlanmak zorundadır.

AZİZLERİN VE BÜYÜCÜLERİN MASALLARI

Azizlerin Haleleri

Gerçek tanrıların tümünün başlarının etrafında haleleri bulunur. Daha düşük seviyedeki tanrılar ve iblisler bu haleleri gördüklerinde saklanırlar ve kımıldamaya cesaret edemezler. Ejder-Kaplan Dağı'ndaki Göklerin Efendisi daima tanrılarla görüşür. Bir gün komşu vilayetin memuru ziyarete gelmişken Savaş Tanrısı da dağa indi. Göklerin Efendisi, memura geri çekilip içteki bir odada saklanmasını tavsiye etti. Sonra da Savaş Tanrısı'nı karşılamak üzere dışarı çıktı. Fakat memur kapıdaki bir çatlaktan gizlice baktı ve saygıyla karışık korku uyandıran kırmızı yüzlü ve yeşil giysili Savaş Tanrısı'nı gördü. Aniden kırmızı bir hale başının üzerinde parladı ve ışınları iç odaya kadar girip memurun bir gözünü kör etti. Bir süre sonra Savaş Tanrısı gitti ve Göklerin Efendisi ona eşlik etti. Birden Guan Di panikle şunları söyledi: "Konfüçyüs geliyor! Onun başındaki hale tüm dünyayı aydınlatır. İki bin kilometre uzakta bile olsa onun ışınlarına dayanmam, bu yüzden hemen yoldan çekilmem gerek!" Bununla birlikte bir bulutun üzerine adım atıp gözden kayboldu. Göklerin Efendisi, olan biteni vilayet memuruna anlattı ve ekledi: "Neyse ki Savaş Tanrısı'nı yüz yüze görmedin! En büyük erdem ve bilgeliğe sahip olmayan kimseler onun halesinin kırmızı ışınlarında erir giderler." Bu sözleriyle beraber ona hayat iksirinin hapını verdi ve memurun kör gözü yavaş yavaş iyileşti.

Ayrıca bilginlerin de başlarının etrafında gördüklerinde iblisleri, tilkileri ve hayaletleri korkutan kırmızı haleler taşıdığı söylenir.

Bir zamanlar tilkiyle arkadaşlık eden bir bilgin vardı. Tilki gece onu görmeye gelir, bilginle beraber köylerde gezintiye çıkarlardı. Evlere girip insanlar onları fark etmeden

orada olan biten her şeyi görebilirlerdi. Ancak tilki ne zaman uzaktan bir evin üzerinde asılı duran bir hale görse o eve girmezdi. Bilgin bunun sebebini sordu.

“Onların hepsi ünlü bilginler,” diye cevapladı tilki. “Hale ne kadar büyükse bilgileri de o kadar engin olur. Onlardan korkarım ve evlerine girmeye cesaret edemem.”

Ardından adam şöyle dedi: “Ama ben de bir bilginim! Benimle yürüyüşe çıkmak yerine senin korkmana neden olacak bir halem yok mu?”

“Senin başının etrafında yalnızca siyah bir sis var,” dedi tilki. “Henüz hiç hale ile çevrildiğini görmedim.”

Bilgin küçük düşüp onu azarlamaya başladı, fakat tilki kahkahalar atarak gözden kayboldu.

Bu masal, geleneksel olarak aktarıldığı şekliyle anlatılmıştır. Longhu Şan'da (Ejder-Kaplan Dağı) yaşayan Göklerin Efendisi Tian Çi sözde Taocu papadır.

Laozi

Laozi aslında gökyüzü ve yeryüzünün toplamından daha yaşıldır. Diğer dördüyle birlikte bu dünyayı yaratan Toprak Tanrısı'dır. Farklı zamanlarda farklı isimlerle dünyaya gelmiştir. Ancak en meşhur vücut bulmuş hali beyaz saçlarla dünyaya geldiği için "Yaşlı Bilge" Laozi olarak adlandırıldığı halidir.

Elde ettiği her türden sihirli güç yardımıyla ömrünü uzatmıştı. Bir keresinde bir hizmetkâr tuttu ve ona günde yüz parça bakır para ödeyeceği üzerinde anlaştılar, ancak hiçbir ödeme yapmadı. Sonunda hizmetkârına olan borcu yedi milyon iki yüz bin parça bakır parayı buldu. Sonrasında siyah bir boğaya binip Batı'ya doğru yol aldı. Hizmetkârını da yanına almak istedi ama Hangu Geçidi'ne geldiklerinde hizmetçisi daha fazla ilerlemeyi reddedip kendisine ödeme yapılmasında ısrar etti. Laozi yine de ödeme yapmadı.

Geçit muhafızının evine geldiklerinde gökte kırmızı bulutlar belirdi. Muhafız işareti fark edip kutsal birinin yaklaşmakta olduğu anladı. Böylece onu karşılamak için dışarı çıkıp evine davet etti. Gizli bilgi konusunda Laozi'yi sorguladıysa da adam yalnızca dilini çıkarmakla yetinip tek kelime dahi etmedi. Buna rağmen geçit muhafızı son derece saygılı davrandı. Laozi'nin hizmetkârı, muhafızın hizmetkârına Laozi'nin ona çok borcu olduğunu söyledi ve kendisi hakkında efendisine iyi sözler söylemesi için yalvardı. Muhafızın hizmetkârı borcun miktarını öğrenince bu zengin adamı damadı yapmak istedi ve kızıyla evlendirdi. Sonunda muhafız meseleyi duyup hizmetçiyle beraber Laozi'nin yanına geldi. Ardından Laozi hizmetkârına şunları söyledi: "Seni alçak hizmetçi. Aslında çoktan ölmüş olman gerekiyordu. Seni işe aldım ve fakir olup para veremeyeceğim için ben de sana ha-

yat veren tılsım yedirdim. Bu yüzden hâlâ hayattasın. Sana dedim ki: 'Bana Batı'ya, Kutsal Huzur Diyarı'na, kadar eşlik edersen maaşını sarı altın olarak ödeyeceğim.' Ama bunu kabul etmedin." Bu sözleriyle birlikte hizmetkârının ense-sine vurdu, adam ağzını açıp hayat tılsımını tükürdü. Zincifreyile* yazılmış oldukça taze ve iyi korunmuş büyülü işaretle hâlâ üzerinde görülebiliyordu. Derken hizmetkâr aniden yere yığıldı ve kuru bir kemik yığınınna dönüştü. Bunun üzerine geçit muhafızı yere kapanıp yalvardı. Hizmetkârına Laozi'nin yerine ödeme yapacağı sözünü verdi ve onu hayata geri döndürmesi için yalvardı. Laozi de tılsımı kemikler arasına yerleştirdi ve hizmetkâr anında hayata geri döndü. Geçit muhafızı, maaşlarını ödeyip adamı gönderdi. Sonra da Laozi'yi üstadı kabul ederek kendini ona adadı. Laozi de ona sonsuz yaşama sanatını öğretti ve muhafızın yazıya döktüğü beş bin kelimelik öğretisini bıraktı. Böylece ortaya çıkan kitap *Tao Te Ching*, yani *Yol ve Erdemin Kitabı*'ydı idi. Laozi bu olayın ardından insanların gözle göremeyecekleri haline büründü. Ancak geçit muhafızı, onun öğretilerini izledi ve ölümsüzler arasında yerini aldı.

Taocular, Laozi'nin Batı'ya yolculuğunun (birçok kişiye göre yalnızca Laozi'nin bir reenkarnasyonu olan) Buda'nın doğumundan önce gerçekleştiğini savunmayı severler. Hangu Geçidi'nin muhafızından, Liezi ve Zhuangzi metinlerinde Guan Yin Şi adıyla bahsedilmektedir.

* Kırmızı renkli doğal civa sülfür.

Yaşlı Adam

Bir zamanlar Huang An isimli bir adam yaşardı. Seksen yaşını aşmış olmalıydı ancak genç biri gibi görünürdü. Zincifreye geçimini sağlar, hiç kıyafet giymezdi. Kış aylarında bile kıyafetsiz dolaşırdı. Yaklaşık bir metre uzunluğundaki bir kaplumbağaya binerdi. Bir keresinde şöyle soruldu: “Acaba bu kaplumbağa kaç yaşındadır?” Adam cevap verdi: “Fu Şi balık ağlarını ve yılanbalığı tuzaklarını icat ettiğinde bu kaplumbağayı yakalayıp bana verdi. O zamandan beri düz kabuğunun üzerine oturuyorum. Bu yaratık güneş ve ayın ışığından korkar, bu yüzden kafasını yalnızca iki bin yılda bir dışarı çıkarır. Bu hayvanı aldığımdan beri kafasını beş kere dışarı çıkardı.” Bu sözleriyle birlikte kaplumbağasını sırtına alıp gitti. Ardından adamın on bin yaşında olduğuna dair efsaneler ortaya çıktı.

Zincifre, yaşam iksirinin hazırlanmasında sıklıkla kullanılır. Fu Şi “yaşam üreten nefes” olarak bilinir. Kaplumbağalar çok uzun yıllar yaşar.

Sekiz Ölümsüz I

Sekiz Ölümsüz'ün göklerde yaşadığına dair bir efsane vardır. İlkinin ismi Zhongli Kuan'dır. Han Hanedanı döneminde yaşayıp altın zincifrenin yani felsefe taşının büyüsunü keşfetmiştir. Cıvayı eritip kurşunu pişirir ve onları sarı altınla beyaz gümüşe dönüştürebilirdi. Ayrıca insan formundayken havada süzülebilirdi. Kendisi, Sekiz Ölümsüz'ün başıdır.

İkincisinin adı Zhang Guo'dur. Zamanın başlangıcında gizli bilgeliği elde etmiştir. Onun aslen insana dönüşmüş beyaz bir yarasa olduğu söylenir. Tang Hanedanı'nın ilk günlerinde sırtında bambu davulu olan beyaz sakallı yaşlı bir adam Çangan kentinde siyah bir eşiği ters oturmuş halde sürerken görülmüştü. Davulunu çalıp şarkı söyler ve kendini yaşlı Zhang Guo olarak tanıttı. Başka bir efsane ise yanında her zaman bir günde bin altı yüz kilometre gidebilen beyaz katırıyla dolaştığını anlatır. Gideceği yere vardığında hayvanı katlayıp bavuluna yerleştirirdi. Tekrar ihtiyacı olduğunda da hayvanın ağzına su serpiştirirdi ve katır ilk haline geri dönerdi.

Üçüncüsü ise Lu Yan ya da Lu Dongbin (Dağ Konuğu) adındadır. Gerçek adı Li'ydi ve yönetimdeki Tang Hanedanı'na mensuptu. Ancak İmparatoriçe Wu tahtı ele geçirip neredeyse son kişiye kadar Li ailesini yok ettiğinde karısıyla birlikte dağların derinliklerine kaçtı. İsimlerini Lu olarak değiştirdiler. Kayalıklardaki mağaralarda gizlenerek yaşadıkları için kendine Dağ Konuğu ya da Kayalıkların Misafiri adını verdi. Havayla beslendi ve hiç ekmek yemedi. Çiçeklere çok düşküncü. Zamanla gizli bilgiğe erişti.

Başkent Loyang'da şakayıklar bolca çiçeklendi. Orada kendini güzel bir kıza dönüştüren bir çiçek perisi yaşardı

ve Dağ Konuğu, Loyang'a geldiğinde onunla sohbet ederdii. Birdenbire yakışıklı bir genç kılığına girmiş olan Sarı Ejderha yanlarına gelip çiçek perisiyle alay etti. Dağ Konuğu öfkelen-di ve uçan kılıcını fırlatıp ejderhanın kafasını kesti. O andan itibaren yeniden geçici hazların ve ölümün dünyasına döndü. Gündelik hayatın tozuna gömüldü ve bir daha üst bölgelere kanatlanamadı. Daha sonra kurtarıcısı Zhongli Kuan'la tanışıp Ölümsüzler'in saflarına kabul edildi.

Sөгütelfi onun öğrencisiydi. Bu, güneş ışınlarının ve ay ışıklarının en ruhani güçlerini kendine çekip böylece insan şeklini alabilmiş yaşlı bir söğüt ağacıydı. Yüzü mavi, saçları kıızıldı. Dağ Konuğu onu öğrencisi olarak kabul etti. Daha sonraki dönemlerin imparatorları ve kralları Kayalıkların Misafiri'ne saf güneşin atası ve efendisi olarak saygı duydu-lar. Halk arasında Büyükbaba Lu olarak tanınır. Çok bilge ve güçlüdür. Bu yüzden insanlar hâlâ kehanet almak üzere akın akın Büyükbaba Lu'nun tapınağına gelir ve iyi şans için dualar ederler. Giriştiğiniz bir işte başarılı olup olmayacağınızı öğrenmek istiyorsanız tapınağa gidip bir tütsü yakın ve başınızı yere eğin. Sunak üzerinde birkaç düzine şans çubuğu olan bambu bir kadeh göreceksiniz. Dizlerinizin üzerin-deyken çubuklardan biri düşene kadar kadehi sallamalısınız. Çubuğun üzerinde bir sayı yazıyor olacak. Ardından o sayı Kehanet Kitabı'nda bulunmalı, karşılık geldiği dörtlük okunmalıdır. Haber verilen talih ve felaketlerin kehanetteki gibi gerçekleştiği söylenir.

Dördüncü Ölümsüz de Cao Guojiu'dur (Devletin Dayısı Cao). Bir zamanlar ülkenin hükümdarı olan İmparatoriçe Cao'nun küçük kardeşiydi. Bu sebeple kendisine Devletin Dayısı deniyordu. İlk gençliğinden beri gizli bilgeliğin hayranıydı. Servet ve itibar onun için toz zerrelere kadar değersizdi. Ölümsüz olmasına yardım eden Zhongli Kuan'dı.

Beşincisinin adı Lan Kaihe'dir. Gerçek ismi, yaşadığı dönem ya da ailesi hakkında hiçbir bilgi bulunmamaktadır.

Sıklıkla pazar yerinde yırtık mavi bir kıyafet ve ayakkabısının tekini giymiş, bir odun kütüğüne vurup hayatın anlamsızlığıyla ilgili şarkılar söylerken görülürdü.

Altıncı Ölümsüz Li Tieguai (Demir Koltuk Değnekli Li) diye bilinir. Genç yaşta ailesini kaybetti ve ağabeyinin evinde büyütüldü. Yengesi ona çok kötü davranıp asla yeterli yiyecek vermedi. Bu sebeple tepelere kaçıp gizli bilgeliği öğrendi.

Bir keresinde kardeşini görmeye geldiğinde yengesine şöyle dedi: “Bana yiyecek bir şeyler ver!” Kadın evde yakacak hiç odun olmadığını söyledi. Li şöyle cevapladı: “Sadece pirinç hazırlaman gerekiyor. Odun yerine bacağımlı kullanabilirim, fakat ateşin bana zarar verebileceğini söylememelisin. Söylemezsen, zarar gelmeyecek.”

Yengesi, hünerlerini görmek istediği için bir kaba pirinç döktü. Li bacaklarından birini kabın altına uzatıp yaktı. Alevler yükseldi ve bacağı kömür gibi yandı.

Pirinç neredeyse kaynamışken yengesi şöyle dedi: “Bacağın zarar görmeyecek mi?”

Li öfkeyle yanıtladı: “Hiçbir şey söylememen için seni uyarmadım mı? O zaman zarar gelmeyecekti! Şimdiyse bacaklarımdan biri sakatlandı.” Bu sözleriyle birlikte demir bir ocak maşasını alıp kendisi için koltuk değneği haline getirdi. Sonra da sırtına bir sukabağı asıp şifalı otlar toplamak için tepelere gitti. Demir Koltuk Değnekli Li olarak bilinmesinin sebebi budur.

Ayrıca onun hakkında, ustası Laozi'yi görmek için zihinsel olarak sık sık göklere yükselme alışkanlığı olduğu da anlatılır. Gitmeden önce bedenine ve içindeki ruha göz kulak olması için bir öğrencisine emir verirdi ki böylece ruh kaçıp gitmezdi. Zihni geri dönmeden yedi gün geçerse öğrenci, ruhun boş bedeni terk etmesine izin verirdi. Ne yazık ki, altı gün geçtikten sonra öğrenci, annesinin ölüm döşegine çağırılmıştı ve yedinci günün akşamı ustasının zihni geri döndüğünde yaşam çoktan bedenini terk etmişti. Kendi bedeninde zihnine yer olmayınca, ümitsizlik içinde hayati özü henüz dağılmamış, kullanabileceği ilk bedene girdi. İçine girdiği beden, henüz ölmüş total bir komşusunun bedeniydi; böylece usta, o günden sonra total komşusunun bedeniyile ortaya çıktı.

Yedinci Ölümsüz, Han Şianzi ismindedir. Tang Hanedanı'ndan ünlü Konfüçyüsçü âlim Han Yu'nun yeğenydi. İlk gençliğinden itibaren ölümsüz tanrıların sanatını öğrendi, evini terk edip Taocu oldu. Büyükbaba Lu gözlerini açıp onu göksel âleme yükseltti. Bir keresinde amcasının hayatını kurtardı. Amcası, imparator kendisinden Buda'nın görkemli bir kemiğini getirmesini istediğinde itiraz ettiği için saraydan kovulmuştu. Kaçarken Mavi Geçit'e geldiğinde şiddetli bir kar yağışı yolu geçilemez hale getirdi. Atı kara saplanmıştı ve kendisi de donarak ölmek üzereydi. Han Şianzi birden ortaya çıkıp onun ve atının saplandıkları yerken çıkmalarına yardım etti ve onları Mavi Geçit'teki en yakın hana sağ salım getirdi. Han Yu şu satırların yer aldığı bir dörtlük okudu:

Uzanyor Qinling Dağı bulutların arasında,

Evim nasıl da öyle uzaklarda!

Mavi Geçit'in etrafında kardan kuleler,

Bu ata kim doğru yolda eşlik eder?

Sonra aniden Han Şianzi'nin birkaç yıl önce doğum gününü kutlamak için evine geldiğini hatırladı. Gitmeden önce

de bu satırları bir kâğıda yazmıştı ve amcası da bunların anlamını kavramadan okumuştı. Şimdi de bilinçsizce yeğenin o gün yazdığı dörtlüğü söylüyordu. İç çekerek Han Şianzi'ye şunları söyledi: "Geleceği önceden haber verebildiğine bakılırsa Ölümsüzler'den biri olmalısın!"

Han Şianzi, karısını da üç kez dünya bağlarından kurtarmaya çalıştı. Gizli bilgeliği aramak için evini terk ettiğinde karısı tüm gün oturup ona özlem duymuştu. Han Şianzi, karısının da ölümsüzlüğe erişmesine istediye de onun bunu anlamayacağından endişelendi. Bu yüzden denemek için bir keresinde dilenci olarak, bir kez de gezgin bir keşiş olarak farklı biçimlerde karşısına çıktı. Ancak karısı bu fırsatları kavrayamadı. En sonunda evlerinin önünde bir hasır üzerinde oturmuş, bir odun parçasına vurup sutralar okuyan topal bir Taocu biçimini aldı.

Karısı şöyle dedi: "Kocam evde değil. Size hiçbir şey veremem."

Taocu cevapladı: "Altınınızı ya da gümüşünüzü değil, sizi istiyorum. Hasırın üzerine, yanıma oturun. Göğe yükseleli kocanızla yeniden buluşacaksınız!"

Bunun üzerine kadın sinirlenip adama sopayla vurdu.

O zaman Han Şianzi kendi gerçek biçimini alıp parlayan bir bulutun üzerine bastı ve göğe yükseldi. Karısı arkasından bakıp yüksek sesle gözyaşı döktü, ancak kocası gözden kayboldu ve bir daha da görülmedi.

Sekizinci Ölümsüz ise bir kızdı ve He Şiangu diye biliniyordu. Bir köylünün kızıydı ve üvey annesi kendisine kötü davranırsa da saygısını ve çalışkanlığını korudu. Üvey annesi onu engellemeye çalışsa da o, sadaka vermeyi severdi. Dayak yediği zaman bile asla sinirlenmezdi. Evlenmemeye yemin ettiği için üvey annesi kızı ne yapacağını bilemedi. Bir gün kız pirinç pişirirken Büyükbaba Lu gelip onu kurtardı. Göğe doğru yükselirken elinde hâlâ pirinç kaşığı tutuyordu. Kendisine Göklerin Güney Kapısı'nda yere düşen çiçekleri süpürme görevi verildi.

Aralarında daha önceden bireysel olarak bilinenler olsa da bir grup olarak kabul edilen Sekiz Ölümsüz'ün efsaneleri Mançu Hanedanı'ndan daha geriye gitmez. Han Şianzi gibi bazı Ölümsüzler tarihi kişilikler iken diğerleri tamamen efsanevidir. Günümüzde sanatta ve el sanatlarında önemli bir rol oynarlar. Sembolleri de sıkça karşımıza çıkar: Zhongli Kuan bir yelpazeyle temsil edilir. Zhang Guo'nun iki bagetli bambu davulu ve katırı bulunur. Lu Dongbin'in kılıcı ve sırtında taşıdığı çiçek sepeti ve Cao Guojiu'nun havaya fırlatabildiği iki küçük tahtası vardır. Li Tieguai ise dışında iyi şans sembolü olan yarasanın bulunduğu bir sukabağına sahiptir. Bir kadın olarak resmedilen Lan Kaihe'nin flütü bulunur. Han Şianzi'nin çiçek sepeti ve fide kazığı vardır. He Şiangu da genellikle lotus çiçeği şeklinde tasvir edilen bir kaşığa sahiptir.

Sekiz Ölümsüz II

Bir zamanlar sığınacak bir çatısı, yiyecek bir lokma ekmeği olmayan yaşlı bir adam vardı. Böylece yorgun ve bitkin haliyle Tarla Tanrısı'nın yol kenarında duran tapınağının yanına uzanıp uyuyakaldı. Rüyasında yaşlı, ak sakallı Tarla Tanrısı'nın küçük tapınağından çıkıp şunları söylediğini gördü: "Sana yardım etmenin bir yolunu biliyorum! Yarın Sekiz Ölümsüz bu yoldan geçecek. Önlerine atlayıp yalvar onlara!"

Adam uyandığında Tarla Tanrısı'nın küçük tapınağının yanındaki büyük ağacın altına oturup tüm gün rüyasının gerçekleşmesini bekledi. Sonunda, güneş neredeyse batmışken dilencinin açıkça Sekiz Ölümsüz olduğunu anladığı sekiz figür yoldan geçti. Yedisi son hızlarıyla ilerliyorlardı, ancak ayağı topal olan bir tanesi geriden geliyordu. Topal olan Li Tieguai'nin önüne attı adam kendini. Ancak Ölümsüz, adamla uğraşmak istemediği için başından gitmesini söyledi. Yoksul adam yine de yalvarmayı bırakmayıp onlarla gelebileceğini ve Ölümsüzler'den biri olabileceğini de söyledi. "Bu imkânsız," dedi topal olan. Fakat yoksul adam yalvarmayı kesip bir türlü gitmediğinden en sonunda şöyle dedi: "Peki, öyleyse paltoma tutun!" Adam paltoyu tuttu; hızla patikaların, tarlaların ve daha da ötesinin üzerinden durmadan, uçarak geçtiler. Doğu Denizi'nin hayalet dağı Penglai'nin üzerindeki kulenin tepesinde aniden durdular. İşte, Ölümsüzler'in geri kalanı da orada duruyordu! Ancak Li Tieguai'nin yanında arkadaş getirmesinden hiç hoşnut değillerdi. Yine de zavallı adam ısrarla yalvarınca onlar da etkilendiler ve şöyle dediler: "Pekâlâ! Şimdi denize ineceğiz. Bizi takip ederseniz siz de bir Ölümsüz olabilirsiniz!" Sonra da yedisi birbiri ardına denize atladı. Ne var ki sıra kendisi-

ne gelince adam korktu ve atlamaya cesaret edemedi. Sakat olan şöyle dedi: “Korkarsan Ölümsüz olamazsın!”

“Fakat şimdi ne yapmalıyım?” diye inledi adam, “Yur-
dumdan çok uzaktayım ve hiç param da yok!” Topal Ölümsüz, kulenin mazgallı siperlerinden bir parça kırıp adamın eline koydu. Sonra o da kuleden atlayıp diğer yedi yoldaşı gibi denizde gözden kayboldu.

Adam elindeki taşı daha yakından inceleyince onun en saf gümüşten olduğu fark etti. Bu gümüş, eve ulaşana kadar geçen haftalar boyunca seyahat parasını çıkarmasını sağladı. Fakat gümüşten elde ettiği geliri tamamen harcıyıp bitirdiğinde kendini en az önceki kadar fakir halde buldu.

*Tudi Miao olarak bilinen küçük Tarla Tanrısı tapınakları
her köyün girişinde duran taştan ibadet yerleridir.*

İki Bilgin

Bir zamanlar Liu Chen ve Ruan Zhao isimli iki bilgin yaşırdı. İkisi de genç ve yakışıklıydı. Bir ilkbahar günü şifalı otlar toplamak için Tiantai Dağları'nın tepelerine çıktılar. Orada şeftali ağaçlarının yemyeşil çiçekler açtığı küçük bir vadiye geldiler. Vadinin ortasında, çiçek açan ağaçların altında duran iki genç kızın bulunduğu bir mağara vardı. Kızların biri kırmızı, diğeri yeşil elbiseler giymişti. İki kız da kelimelerle ifade edilemeyecek kadar güzeldi. El işaretleriyle bilginleri yanlarına çağırdılar.

“Geldiniz mi?” diye sordular. “Çok uzun zamandır sizi bekliyoruz!”

Ardından bilginleri mağaraya götürüp onlara çay ve şarap ikram ettiler.

Kırmızı elbiseli kız, “Ben efendi Liu'nun kaderiyim, kız kardeşim de efendi Yuan'ın!” dedi.

Böylece evlendiler. İki bilgin her gün ya çiçeklere baktılar ya satranç oynadılar, böylece fani dünyayı tamamen akıllarından çıkardılar. Yalnızca mağaranın önündeki şeftali çiçeklerinin bazen açıp bazen dallardan düştüğünü fark ediyorlardı. Zaman zaman da beklenmedik anlarda üşüdükleri ya da terledikleri için kıyafetlerini değiştiriyorlardı. Zamanın bu şekilde oluşu kendilerini de şaşırtıyordu.

Günlerden bir gün, iki bilgini ansızın sıra hasreti sardı. Kızlar bunu çoktan fark etmişlerdi.

“Efendilerimiz sıra hasreti çektiğinde onları daha fazla burada tutamayız,” dediler.

Ertesi gün veda ziyafeti hazırladılar ve bilginlere yanlarında götürmeleri için büyüü şaraptan verip şöyle dediler:

“Tekrar görüşeceğiz. Şimdilik yolunuza gidin!”

Bilginler gözyaşlarıyla veda ettiler.

Eve vardıklarında girişler ve kapılar uzun zaman önce yok olmuş gibiydi. Köy halkı da yabancı görünüyordu. Bilginlerin etrafını sarıp kim olduklarını sordular.

“Biz Liu Chen ve Ruan Zhao’yuz. Yalnızca birkaç gün önce şifalı ot toplamak için tepelere çıkmıştık.”

Bunun üzerine bir hizmetkâr telaşla gelip iki adama baktı. Sonunda sevinçle Liu Chen’in ayaklarına kapanıp şunları söyledi: “Evet, gerçekten benim efendimsiniz! Gittiğinizden ve sizden haber alamadığımızdan beri yetmiş, belki de daha fazla yıl geçti.”

Ardından bilgin Liu’yu yüksek mevkilerdeki insanların evlerinde adet olduğu üzere kabartmalarla ve ağzında bir halka tutan aslan figürüyle süslenmiş büyük bir kapıdan geçirdi.

Salona adım attığında beyaz saçlı ve beli bükük yaşlı bir kadın bastonuna yaslanarak öne çıkıp “Bu adam da kim?” diye sordu.

“Efendimiz geri döndü,” diye cevapladı hizmetçi. Sonra da Liu’ya dönüp ekledi: “Kendileri hanımefendimizdir. Neredeyse yüz yaşında, ancak şükür ki hâlâ güçlü ve sağlıklı yerinde.”

Sevinç ve hüznün gözyaşları kadının gözlerini doldurdu.

“Ölümsüzlerin arasına karıştığın için bu hayatta seni bir daha asla göremeyeceğimi sanmıştım,” dedi. “Sonunda geri dönmüş olman ne büyük bir mutluluk!”

Kadın sözlerini tamamlayamadan, kadınıyla erkeğiyle tüm aile akın akın salona gelip bilgini karşıladı.

Karısı, bir birini bir ötekini işaret edip kimin kim olduğunu açıklıyordu.

Bilgin kaybolduğu zaman evde yalnızca birkaç yaşlarında küçük bir erkek çocuğu vardı. O çocuk şimdi seksen yaşında yaşlı bir adam olmuştu. Yüksek makamlarda impara-

torluğa hizmet etmişti ve çoktan emekli olmuş, atalarından kalma bahçelerde yaşlılık günlerini geçiyordu. Üç torunun hepsi ünlü bakanlar olmuşlardı. Torunlarının çocukları on taneden fazlaydı ve bunlardan beşi çoktan doktora sınavlarını geçmişti. Sayıları neredeyse yirmiyi bulan torunlarının torunlarından en büyüğü de hâkimliğe başlama sınavlarını onur derecesiyle geçip eve henüz dönmüştü. Ailelerinin kucaklarında taşınan küçükler ise hesaba katılmadı. Uzakta, görevleriyle meşgul olan tüm torunlar dedelerinin geldiğini öğrenince işlerinden izin alıp gelmişlerdi. Başka ailelere gelin giden kız torunlarının da hepsi gelmişti. Bu, Liu'yu çok mutlu etti ve salonda aile ziyafeti verdi. Kendisi ve beyaz saçlı ihtiyar karısı üst uçta ortaya geçtiler ve tüm torunları, eşleriyle beraber halka oluşturacak şekilde onların etrafına oturdular. Bilgin hâlâ yirmilerinde bir genç gibi görünüyordu, bu yüzden halkadaki gençler bakışıp gülüşüyordu.

Sonra bilgin şöyle dedi: “Yaşlılıktan kurtulmanın bir yolunu biliyorum!”

Sihirli şarabını çıkarıp içmesi için bir kısmını karısına verdi. Üç bardak içtikten sonra beyaz saçları yavaş yavaş siyaha döndü, kırışıklıkları yok oldu ve kocasının yanında oturan güzel bir kadına döndü. Sonra oğlu ve büyük torunları gelip şaraptan içmek istediler. Bir damla bile içen kişi ihtiyar bir insandan genç birine dönüyordu. Hikâye her tarafa yayılıp imparatorun kulağına geldi. İmparator, Liu'yu huzuruna çağırmak istediye de bilgin çokça teşekkür ederek bu teklifi reddetti. Yine de hediye olarak sihirli şaraptan gönderdi. Bu durum imparatoru oldukça memnun etti ve Liu'ya üzerinde şu sözler yazılı bir onurluk verdi:

“Beş Kuşağın Ortak Evi”

Bunun yanında kendi imparatorluk fırçasıyla yazdığı üç işareti gönderdi:

“Uzun ömrün sevinci”

İki bilginden diğeri olan Ruan Zhao ise o kadar şans-

lı değildi. Eve geldiğinde karısının ve çocuğunun uzun süre önce vefat ettiğini öğrendi. Torunları ve torunlarının çocukları ise çoğunlukla işe yaramaz insanlardı. Bu nedenle uzun süre kalmayıp tepelere geri döndü. Ancak Liu Chen, ailesiyle birkaç yıl geçirdi. Ardından o da karısını yanına alıp Tai Tepeleri'ne geri döndü ve bir daha kendisini gören olmadı.

Bu hikâye İmparator Mingdi (MS 58-75) saltanatı döneminde yer alır. Yedi Uyurlar efsanesinden etkilenerek oluşturulmuştur ve Çin masallarında sık sık rastlanır.

Cimri Çiftçi

Bir zamanlar armutlarını el arabasına koyup satmak için pazara getiren bir çiftçi vardı. Çok tatlı ve hoş kokulu oldukları için iyi bir satış yapmayı umuyordu. Yırtık bir şapka takıp eski kıyafetler giymiş bir Budist rahip, arabasının yanına gelip bir tane armut istedi. Çiftçi adamı kovdu ancak rahip gitmedi. Çiftçi iyice sinirlenip rahibe kötü sözler söylemeye başladı. Rahip, “El arabanızda yüzlerce armut var. Ben sadece bir tanesini istedim. Bunun size çok da zararı olmaz. Niye bu kadar sinirlendiniz ki şimdi?” dedi.

Geçerken olaya şahit olanlar çiftçiye, rahibe küçüklerinden bir armut verip yollamasını söylediler. Ama çiftçi dinlemedi. Dükkânından tüm olaya şahit olan bir esnaf gürültüden rahatsız olduğu için armutlardan birini satın alıp rahibe verdi.

Rahip esnafa teşekkür etti ve şöyle dedi: “Benim gibi dünya nimetlerinden vazgeçmiş biri cimri olmamalı. Benim de çok güzel armutlarım var, sizleri benimle birlikte armutları yemeye davet ediyorum.” Kalabalıktan biri sordu: “Eğer armutların varsa neden kendininkileri yemiyorsun?” Rahip cevap verdi: “Ekebilmek için öncelikle bir tohumum olması gerek.”

Bu sözlerinin üzerine elindeki armudu zevkle yemeye başladı. Bitirince çekirdeğini eline aldı ve omzunda asılı kazmayla yerde birkaç santim derinliğinde çukur açtı. Çekirdeği çukura yerleştirip üzerini toprakla örttü. Pazar yerindeki birinden sulamak için su istedi. Birkaç meraklı, sokaktaki handan sıcak su getirdi ve rahip çekirdeği suladı. Binlerce göz sulanan noktaya çevrildi. Çekirdeğin çoktan filizlendiği görülebiliyordu. Filiz gittikçe büyüdü ve bir anda ağaca dönüşüverdi. Dallar ve yapraklar çıktı ve çiçek açmaya

başladı. Kısa sürede meyveler olgunlaştı; dallardan salkım salkım büyük ve hoş kokulu armutlar sarkıyordu. Budist rahip ağaca tırmanıp etrafta toplanan kalabalığa armutlardan verdi. Tüm armutlar kısa sürede tüketildi. Bunun üzerine rahip kazmasını alıp ağacı kesti. Biraz gürültüden sonra ağaç yere devrildi. Daha sonra ağacı omuzlayıp telaşsız adımlarla uzaklaştı.

Rahip büyüsunü yapmaya başladığında çiftçi de kalabalığa karışmıştı. Boynunu uzatıp gözlerini rahibe dikmiş duruyordu ve armutlarını satmaya geldiğini tamamen unutmuştu. Rahip uzaklaşınca arabasına bakmak için geri döndü. Armutlarının hepsi gitmişti. Sonra rahibin dağıttığı armutların hepsinin kendi armutları olduğunu fark etti. Daha yakından bakınca el arabasının dingilinin de kaybolduğunu gördü. Daha yeni söküldüğü barizdi. Çiftçi öfkeye kapılıp rahibin arkasından koşabildiği kadar hızlı koştu. Köşeyi döndüğünde kayıp parçanın şehir duvarının yanında durduğunu gördü. Sonra da rahibin kestiği armut ağacının aslında kendi el arabasının dingili olduğunu anladı. Öte yandan rahip hiçbir yerde bulunamadı. Pazardaki kalabalık ise kahkahalara boğuldu.

Çin’de bulunan dingiller aslında tutacaktır, çünkü Çin’deki küçük el arabaları iki tutacağı ya da aks mili olan tek tekerlekli iterek götürülen araçlardır.

Şafak Gökyüzü

Bir zamanlar köylü bir kadına bir çocuk verip ona göz kulak olmasını söyleyen bir adam vardı. Çocuğu teslim ettikten sonra ortadan kayboldu. Kadın çocuğu eve götürdüğünde şafak söküyordu, bu yüzden çocuğa Şafak Gökyüzü ismini verdi. Çocuk üç yaşına geldiğinde sık sık gökyüzüne bakıp yıldızlarla konuşurdu. Bir gün evden kaçıp aylar sonra geri döndü. Kadın da çocuğu bunun için dövdü. Ancak tekrar kaçtı ve bir yıl boyunca dönmedi. Sütannesi korkuyla sordu: “Tüm yıl boyunca nerelerdeydin?” Çocuk cevap verdi: “Sadece Mor Deniz’e küçük bir yolculuk yaptım. Oranın suyu kıyafetlerimi kıza boyadı. Bu yüzden güneşin içinde uyuduğu pınara gidip onları yıkadım. Sabah gidip öğlen döndüm. Neden bir yıldır burada olmadığımından bahsediyorsun ki?”

Sonra kadın sordu: “Yolda nerelerden geçtin?”

Çocuk, “Kıyafetlerimi yıkayınca Ölüler Şehri’nde bir süre dinlenip uyuyakaldım. Doğunun Tanrısı’nın verdiği kırmızı kestane ve pembe şafak suyu açlığımı bastırdı. Ardından karanlık gökyüzüne gidip sarı şebnemden içtim ve susuzluğum geçti. Siyah bir kaplanla karşılaşp sırtında eve gelmek istedim. Ama çok kırbaçlayınca bacağımı ısırıldı. Bunu anlatmak için de geri döndüm,” diye yanıtladı.

Çocuk bir kez daha evden kaçtığında İlk Sis’in yaşadığı binlerce kilometre ötedeki bataklığa ulaştı. Orada sarı kaşları olan ihtiyar bir adamla karşılaşp kaç yaşında olduğunu sordu. Yaşlı adam şöyle dedi: “Yemek yeme alışkanlığını bırakıp havayla besleniyorum. Gözbebeklerim yavaş yavaş tüm saklı şeyleri görebileceğim yeşil bir parlaltı kazandı. Bin yılda bir kemiklerimi çevirip iliklerini yıkarım. İki bin yılda bir de kılardan kurtulmak için cildimi kazırım. Şimdiye kadar kemiklerimi üç kere yıkayıp beş kere cildimi kazıdım.”

Şafak Gökyüzü daha sonraları Han Hanedanı'ndan İmparator Wu'ya hizmet etti. Büyü sanatlarına düşkün olan imparator, kendisine çok bağlıydı. Bir gün şöyle dedi: "İmparatoriçenin hiç yaşlanmasını istemiyorum. Yaşlanmasını önleyebilir misin?"

Şafak Gökyüzü cevap verdi, "Yaşlanmayı önleyecek tek çözüm biliyorum."

İmparator hangi bitkilerin yenmesi gerektiğini sordu. Şafak Gökyüzü yanıtladı, "Kuzeydoğuda hayat mantarları büyür. Güneşte sürekli inip o mantarları yemek isteyen üç bacaklı bir karga yaşar. Ancak Güneş Tanrısı onun gözlerini kapalı tutar ve gitmesine izin vermez. İnsanlar o mantarı yerse ölümsüz olurlar, hayvanlar yerse aptallaşırlar."

"Peki, sen bunu nereden biliyorsun?" diye sordu imparator.

"Küçükken bir keresinde içinden on yıllar boyunca çıkmadığım derin bir kuyuya düşmüştüm. Orada bir ölümsüz beni bu bitkinin olduğu yere götürdü. Ancak onu alacak kimsenin üzerinde bir tüyün bile yüzemeyeceği kızıl bir ırmağı geçmesi gerekir. Bu ırmak, yüzeyine değen her şeyi dibe batırır. Ama adam ayakkabılarından birini çıkarıp bana verdi. Ben de ayakkabısının üzerinde ırmağı geçip bitkiyi aldım ve yedim. O bölgede yaşayan kişiler incilerden ve değerli taşlardan hasır dokurlar. Beni ince ve renkli bir deri perdenin asılı olduğu bir yere götürüp üzerine güneş, ay, bulutlar ve yıldırım şekilleri oyulmuş kara yeşim taşından bir yastık verdiler. Üzerimi yüz sineğin kılından eğirilmiş zarif bir yatak örtüsüyle örttüler. O türden bir örtü yaz aylarında serin ve ferah oluyor. Dokunduğumda sudan yapılmış gibiydi ama daha yakından bakınca saf ışıktandı."

İmparator bir an önce tüm büyücülerini kutsanmış ruhların diyarı hakkında konuşmak için çağırdı. Şafak Gökyüzü de oradaydı ve şöyle dedi: "Bir gün Kuzey Kutbu'nda gezerken Ateş Aynası Dağı'na vardım. Orada ne güneş ne de

ay parlıyordu. Ancak karanlığı aydınlatmak için çenesinde yanan bir ayna taşıyan bir ejderha vardı. Dağda bir park, parkta da bir göl vardı. Gölün yanında altından lambalar gibi parlayan gövdeleri ışık saçan otlar büyüyordu. Onları koparıp mum gibi kullandığınızda görünür olan her şeyi ve ruhların şekillerini de görebilirsiniz. İnsanın iç kısmını bile aydınlatır.”

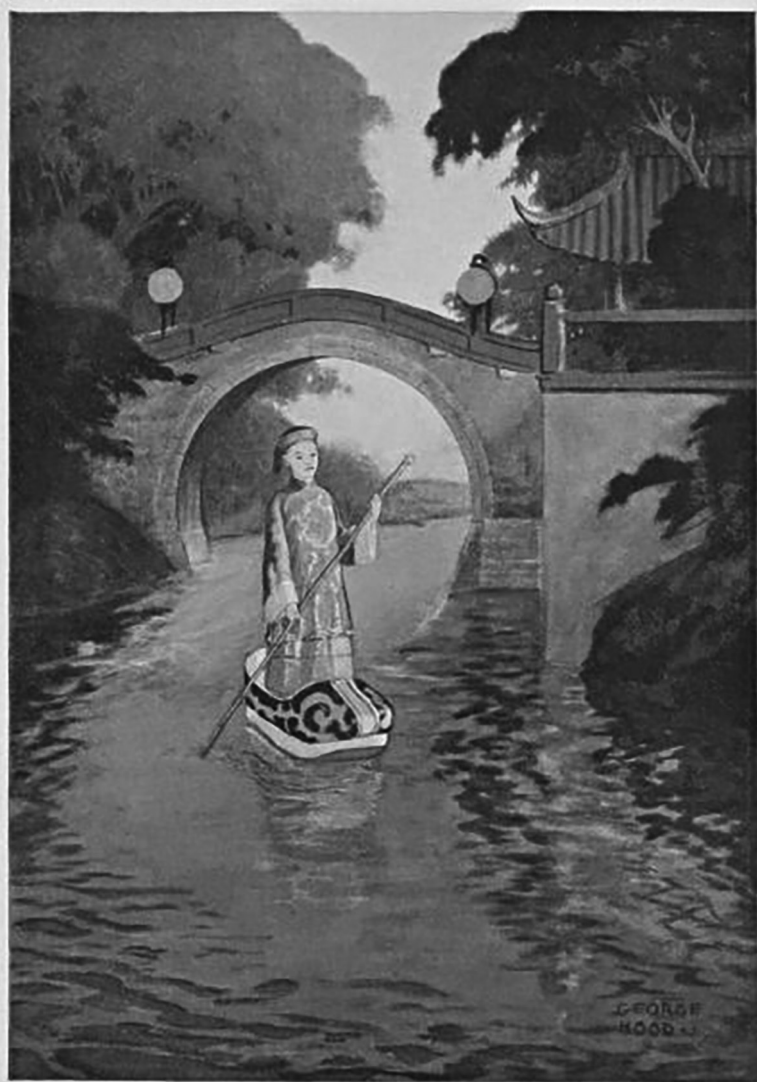
Şafak Gökyüzü günlerden bir gün şans bulutlarının diyarı olan Doğu’ya gitti. Geriye yaklaşık üç metre uzunluğa sahip, tanrılara ait olan atlarından biriyle döndü. İmparator onu nasıl bulduğunu sordu.

Şöyle yanıtladı: “Batı’nın Ana Tanrıçası, Doğu’nun Tanrısı’nı ziyarete giderken bunu at arabasına koşturmuştu. Hayat mantarlarının olduğu tarlaya bağlandı. Ancak yüzlerce mantarı ayakları altında ezince Tanrı sinirlenip hayvanı göksel ırmağa kadar kovdu. Orada buldum ve eve kadar sırtında geldim. Atın sırtında uyuyakalınca güneşin etrafında üç kere turladık. Ne olduğunu bile anlayamadan kendimi burada buldum. Bu at güneşin gölgesinin hızını yakalayabilir. Bulduğumda oldukça zayıflamış ve yaşlı bir eşek kadar üzgün görünümlüydü. Şans bulutlarının diyarındaki Dokuz Pınar Dağı’nda iki bin yılda bir büyüyen otları biçip yedirince gücü yerine geldi.”

İmparator şans bulutlarının diyarının nasıl bir yer olduğunu sordu. Şafak Gökyüzü cevapladı: “Büyük bir bataklık var orada. Halkı havaya ve bulutlara bakarak şans ve felaketler hakkında kehanetlerde bulunur. İyi şans bir eve gelmek üzereyse odalarda çimenlere ve ağaçlara inen beş renkten bulutlar şekillenip renkli bir şebneme dönüşür. Bu şebnem elma şarabı kadar tatlı olur.”

İmparator bu şebnemden hiç elde edip edemeyeceğini sordu. Şafak Gökyüzü, “Atım beni günde dört kere şebnem düşüğü yere götürebilir!” dedi.

Tabii ki akşam olunca döndü ve yanında her renkten

GEORGE
HOOD

şebnemin bulunduğu kristal bir cep şişesi getirdi. İmparator onu içince saçları yeniden siyaha döndü. İçecekten en yüksek rütbeli memurlarına da verdi ve yaşlılar yeniden gençleşip hastalar iyileşti.

Şafak Gökyüzü bir gün gökyüzünde bir kuyruklu yıldız belirlediğinde imparatora astrolog asasını verdi. İmparator asayı kuyruklu yıldızla doğrultunca yıldız söndü.

Şafak Gökyüzü çok iyi ılık çalardı. Ne zaman uzun uzun tam tonlarda ılık çalsa güneş ışığında süzülen toz zerrelere onun ıslığıyla dans ederdi.

Bir arkadaşına şöyle demişti: “Yeryüzünde astrolog haric kim olduğumu bilen kimsecikler yok!”

Şafak Gökyüzü öldüğünde imparator, astroloğu çağırıp sordu: “Şafak Gökyüzü’nü tanıyor muydun?”

“Hayır!” diye cevapladı.

İmparator, “Ne biliyorsun?” diye sordu.

Astrolog yanıtladı: “Yıldızlara nasıl bakacağımı biliyorum.”

“Tüm yıldızlar yerlerinde mi?” diye sordu bu kez.

“Evet, ama Büyük Yıl Yıldızı’nı on sekiz yıldır görmüyordum. Bugün tekrar görünür hale geldi.”

Bunun üzerine imparator gökyüzüne bakıp iç çekti: “Şafak Gökyüzü on sekiz yıl bana refakat etti, ancak onun Büyük Yıl Yıldızı olduğunu bilmiyordum!”

Yeryüzünde gizemli şekilde ortaya çıkan Şafak Gökyüzü’nün annesi (Dong Fangso) bir geleneğe göre Gök Tanrısı’nın üçüncü kızıdır. Dong Fangso, Ağaç Yıldızı ya da Büyük Yıl Yıldızı’nın (Jüpiter) vücut bulmuş halidir. Beş Tanrıdan biri olan Doğu’nun Tanrısı ağacı temsil eder. Ateş hurmaları gibi kestaneler de tanrıların meyvelerindendir ve ölümsüzlük bahşeder. Şafak Gökyüzü mükemmel ılık çalar.

Islık çalmak Taocular arasında ünlü bir büyü türüdür. Han Hanedanı'ndan İmparator Wu, büyüye çok ilgi gösterdiği söylenen bir yöneticiydi. MÖ 140-86 yılları arasında hüküm sürdü. Güneşteki üç bacaklı karga, aydaki üç bacaklı kurbağanın karşılığıdır. Kızıl Irmak, Batı'nın Ana Tanrıçası'nın kalesinin yanındaki cılız nehri anımsatmaktadır.

Zhou Hanedanı'ndan Kral Mu

Zhou Hanedanı'ndan Kral Mu'nun döneminde suyun ve ateşin üzerinde yürüyebilen, metalin ve kayanın içinden geçebilen bir büyücü Batı'nın en uzak köşelerinden çıkıp geldi. Dağların ve ırmakların, şehirlerin ve kalelerin yerlerini değiştirebiliyor, düşmeden boşlukta uçabiliyor, karşısında bir engel yokmuşçasına katı maddelere çarpabiliyor ve sayısız türde binlerce şekil değiştirme yapabiliyordu. Yalnızca maddelerin şeklini değiştirmekle kalmıyor, insanların düşüncelerini de değiştirebiliyordu. Kral onu tanrı gibi görüp, ona sanki efendisiymiş gibi hizmet etti. Kendi dairelerini büyücünün kalması için boşaltıp ona kurban edilecek hayvanlar getirtti ve iyi vakit geçirmesi için hoş şarkıcılar seçti. Ancak Kral'ın sarayındaki odalar büyücünün içlerinde yaşayamayacağı kadar basitti ve şarkıcılar da büyücüye layık olabilecek seviyede değillerdi. Böylece Kral Mu onun için yeni bir saray yaptırdı. Duvarcıların, marangozların, ressam ve boyacıların işi, becerileri açısından daha fazla arzu edilebilecek hiçbir şey bırakmadı. Kale tam yüksekliğine ulaştığında Kral'ın hazinesi boşalmıştı. Yaklaşık bin sekiz yüz metre yüksekliğindeydi ve başkent önündeki dağın üzerinden yükseliyordu. Kral en güzel ve zarif kızları seçip onlara güzel kokulu esanslar verdi, kızların kaşlarını güzel hatlarda kavislendirip saçlarıyla kulaklarını mücevherlerle donattı. Onlara etrafında beyaz ipeklerin savrulduğu güzel kumaşlar giydirip yüzlerini beyaza, kaşlarını siyaha boyattı. Değerli taşlardan bilezikler taktırıp kokulu bitki karışımları verdi. Kızlar sarayı doldurup büyücüyü memnun etmek için eski kralların şarkılarını söylediler. Her ay en pahalı kıyafetler, her sabah en lezzetli yiyecekler büyücüye getirildi. Büyücü tüm bunları yapmalarına izin vermekten başka bir çaresi olmadığından bu durumu en iyi şekilde değerlendirdi.

Çok geçmemiştir ki büyücü, Kral'ı kendisiyle birlikte gezmeye davet etti. Kral, büyücünün kolunu tutunca gökyüzüne doğru süzıldüler. Durduklarında büyücünün sarayına ulaştıklarını gördüler. Altın ve gümüşten inşa edilmiş, inciler ve değerli taşlarla süslenmişti. Bulutların ve yağmurun üzerine yükseliyordu. Kimse sarayın neyin üzerinde durduğunu söyleyemezdi. Göze üst üste yığılmış bulutlar gibi görünüyordu. Duyulara gönderdiği hiçbir şey insanların dünyasında olanlarla aynı değildi. Kral'a öyle geldi ki sanki Büyük Tanrı'nın yaşadığı kürelerin ilahi uyumu içindeki gökyüzü şehrinin mor derinliklerinin ortasında bedensel olarak bulunmaktaydı. Kral aşağı baktı, sarayları ve eğlence evleri kendisine topraktan tepeler ve saman yığınları gibi göründü. Kral orada yıllarca kaldı ve bir daha krallığını düşünmedi.

Sonra büyücü, Kral'ı tekrar kendisiyle seyahate davet etti. Geldikleri yerde gökte ne güneş ne ay; yerde de ne ırmak ne deniz vardı. Kral'ın kamaşan gözleri kendilerini gösteren parlak şekilleri göremedi; Kral'ın uyuşan kulakları etraflarında çalan müziği duymadı. Bedeni bu karmaşada eriyordu, düşünceleri sapmaya başladı, bilinci kendisini terk etmekle tehdit etti. Bu yüzden büyücünden geri dönmelerini istedi. Büyücü bir büyü yaptı, Kral uzay boşluğuna düşüyor-muş gibi hissetti.

Bilincini geri kazandığında büyücü ona ilk kez seyahat etmeyi teklif ederken bulunduğu yerde oturuyordu. Ona hizmet eden hizmetkârlar da aynıydı, aşağı baktığında kadehi henüz boşalmamıştı ve yiyecekleri de soğumamıştı.

Kral ne olup bittiğini sordu. Hizmetkârlar, "Kral bir süre sessizce oturdu," cevabını verdiler. Bunun üzerine Kral iyice aklını kaybetti ve kendini yeniden toplaması üç ay sürdü. Ardından büyücüyü sorguladı. Büyücü şöyle dedi: "Sizinle ruhen seyahat ediyordum, ey Kralım! Vücudun da beraberinde gelmesine ne gerek vardı ki? O zamanlar bulunduğumuz yerler sizin sarayınız ve bahçelerinizden daha az gerçek yerler de değillerdi. Ancak siz yalnızca sabit durumlara alışkınsınız, bu yüzden aniden yok olan görüntüler size garip geliyor."

Kral açıklamadan memnun kaldı. Hükümet işlerine bir daha kafa yormayıp uzaklara seyahat etmeye karar verdi. Böylece sekiz ünlü atın koşum takımlarını taktırdı ve birkaç sadık uşağının eşliğinde bir buçuk kilometre öteye at sürüp mükemmel avcıların ülkesine vardı. Avcılar, Kral'a içmesi için beyaz yosun kazı kanı getirip kralın ayaklarını kısırak ve inek sütünde yıkadılar. Kral ve beraberindekiler susuzluklarını giderdiklerinde at sürmeye devam ettiler ve geceyi geçirmek için Kızıl Nehir'in güneyinde Kunlun Dağı yama-cında kamp kurdular. Ertesi gün Kunlun Dağı'nın zirvesi-ne tırmanıp Toprak Tanrısı'nın sarayına baktılar. Ardından Batı Ana Tanrıçası'na doğru seyahate devam ettiler. Oraya varmadan Cılız Irmak'ı geçmeleri gerekiyordu. Bu nehrin suları bir salı ya da gemiyi taşıyamazdı. Üzerinde yüzmeye kalkan her şeyi derinliklerine gömerdi. Kral, nehrin kıyısına vardığında balıklar, kaplumbağalar, yengeçler ve semender-ler yüzerek gelip kralın üzerinden at arabasıyla geçebileceği bir köprü oluşturdu.

Batı Ana Tanrıçası'nın saçları dağınık halde kuş gagası ve kaplan dişiyle dolaştığı ve flüt çalmada becerikli olduğu söylenirdi. Ancak bu onun gerçek görünüşü değil, ona hiz-met edip Batı göklerine hükmeden ruhun biçimiydi. Ana Tanrıça, Kral Mu'yu Yeşim Pınarları'nın yanındaki sarayın-da ağırladı. İçmesi için kaya özü verip onu yeşim ağaçlarının meyveleriyle besledi. Sonra bir şarkı söyleyip ona uzun bir hayat sunacak büyüü öğretti. Batı Ana Tanrıçası çevresine ölümsüzleri toplayıp onlara uzun ömür veren şeftalilerden verirdi, onlar da bunun üzerine uçan ejderhaların sürdüğü mor saçaklı vagonlarla Tanrıça'nın yanına gelirlerdi. Sıradan faniler Cılız Nehri geçmeye çalışırken dibe batarlardı, ancak Tanrıça, Kral Mu'yu iyi bir şekilde gönderdi.

Kral oradan ayrılınca güneşin günde yaklaşık beş bin ki-lometre koştuktan sonra uyumaya gittiği yere de gitti. Son-ra da krallığına geri döndü.

O günden sonra bir daha görülmedi.

Zhou Hanedanı'ndan Kral Mu, MÖ 1001-946 yılları arasında hüküm sürmüştür. İsmi, uzak Batı diyarlarına, özellikle Ana Tanrıça'ya yapılan olağaniüstü yolculuk hikâyeleriyle ilişkilendirilmiştir. Ölümsüzlük şeftalileri, Yunan mitolojisinin güneşin battığı yerin perileri olan Hesperidlerin elmalarını akla getirir.

Huainan Kralı

Huainan Kralı, Han Hanedanı'ndan bilge bir kişiydi. Kraliyet kanından olduğu için imparator ona bir ülkenin yöneticiliğini verdi. Âlimler topluluğu yetiştirir, işaretleri yorumlayıp geleceği önceden haber verebilirdi. Âlimleriyle birlikte kendi adını taşıyan kitabı derlemişti.

Bir gün sekiz yaşlı adam onu görmeye geldi. Hepsinin saçları ve sakalları beyazdı. Kapı bekçisi gelenleri Kral'a bildirdi. Kral onları sınamak isteyip kapı bekçisini giriş yoluna zorluklar çıkarması için geri gönderdi. Bekçi onlara şöyle dedi: "Kralımız ölümsüzlük sanatını öğrenmek için çabalıyor. Siz beyefendiler yaşlı ve güçsüzsünüz. Ona nasıl yardımcı olabilirsiniz? Ziyaretinize gerek yok."

Sekiz yaşlı adam gülümseyip şöyle dedi: "Ah, işinize yaramayacak kadar yaşlı mıyız? Öyleyse kendimizi gençleştireceğiz!" Konuşmalarına son vermeden önce kendilerini, bağlı saçları ipek kadar siyah ve yüzleri şeftali çiçeği gibi olan on dört on beş yaşlarında gençlere çevirdiler. Kapı bekçisi korkup hemen olanları Kral'a anlattı. Kral olanları duyunca ayakkabılarını bile giymeye vakit harcamadan çıplak ayaklarıyla onları karşılamaya koştu. Gençleri sarayına götürüp onlar için brokar halıları serdirdi, fildişi yataklar getirtti, kokulu otlar yaktırıp önlerine altın ve değerli taşlardan masa kurdurdu. Sonra da çıraqların hocaları önünde eğildiği gibi önlerinde eğilerek gelmelerine ne kadar sevindiğini söyledi.

Sekiz genç yeniden yaşlı adamlara dönüşüp şöyle dediler: "Sizi eğitmemizi ister misiniz, ey Kral? Her birimiz belirli bir sanatın ustasıyız. Birimiz rüzgâr ve yağmurun gelmesini, bulutların ve sislerin oluşmasını, nehirlerin akmasını ve arzu ederse dağların kendilerini yukarı kaldırma-larını sağlar. İkincisi yüksek dağları parçalara ayırıp büyük

akarsuların gidişatını kontrol eder. Kaplanları ve panterleri ehlileştirip yılanları ve ejderhaları sakinleştirebilir. Ruhlar ve tanrılar onun emirlerini yerine getirir. Üçüncüsü kendi kopyasını yaratabilir, kendini başka şekillere sokup görünmez olabilir ve tüm orduları yok edip geceyi gündüze çevirebilir. Dördüncüsü havada ve bulutlarda yürüyebilir, dalgaların üzerinde dolaşıp duvarların içinden geçebilir ve tek nefeste bir buçuk kilometre gidebilir. Beşincisi alev almadan ateşe, boğulmadan suya girebilir. Kış ayazı onu üşütmez, yaz sıcağı da yakmaz. Altıncısı isterse yaşayan canlılar yaratıp dönüştürebilir. Kuşlar, hayvanlar, otlar ve ağaçlar oluşturup evlerin ve kalelerin yerlerini değiştirebilir. Yedincisi altına dönüştürmek için kireç, gümüşe dönüştürmek için kurşun pişirir. Suyla taşı karıştırır ve köpüren baloncuklar incilere dönüşür. Sekizincisi ejderhalar ve turnalar üzerinde dünyanın sekiz kutbuna gidebilir ve ölümsüzlerle sohbet edip Yüce Saf Kişi'nin huzurunda bulunabilir.”

Kral onları sabahtan akşama yanında tutup eğlendirdi ve onların yapabildikleri şeyleri izledi. Gerçekten de söyledikleri her şeyi yapabiliyorlardı. Kral, adamların yardımıyla hemen hayat iksirini pişirmeye başladı. İksiri elde etmişti, ancak ailesinin başına bir talihsizlik geldiğinde henüz içmemişti. Oğlu bir saray mensubuyla oynuyordu ve adam dikkatsiz davranarak çocuğu yaraladı. Prens kendisini cezalandırabileceğini düşününce o da diğer hoşnutsuz insanlara katılıp bir isyan başlattı. İmparator bunu duyunca Kral'la birlikte isyancıları yargılaması için bir general gönderdi.

Sekiz yaşlı adam şöyle dedi: “Şimdi gitme vakti. Bu talihsizlik size göklerden gönderildi, ey Kral! Başınıza böyle bir şey gelmeseydi bu dünyanın ihtişamını terk etmeyi düşünmezsiniz!”

Sonra Kral'ı bir dağa götürdüler. Orada göklere kurbanlar sunup toprağa altın gömdüler. Ardından da parlak gün ışığında gökyüzüne yükseldiler. Sekiz yaşlı adamın ve

Kral'ın ayak izleri dağın kayalarına işlemiştir ve bugün bile orada görülebilmektedir. Göğes yükselenler, sarayı terk etmeden önce hayat iksirinden geriye kalanları avluya koymuşlardı. Tavuklar gagaladı, köpekler yalayıp yuttu ve hepsi göklere doğru süzöldüler. Bugün bile göklerde bulunan horozların ötüşü ve köpeklerin havlayışı Huainan'da duyulabilir. Bunların, o zamanlar Kral'ı takip eden hayvanlar olduğu söylenir.

Gelgelim Kral'ın hizmetkârlarından biri onu denizde bir adaya kadar takip etti ve Kral onu geri gönderdi. Hizmetkâr, Kral'ın kendisinin henüz göğes yükselmediğini ancak bir ölümsüz olup dünyayı dolaştığını söyledi. İmparator meseleyi öğrendiğinde Kral'ın topraklarına askerler gönderip onu kovduğuna büyük pişmanlık duydu. Sekiz yaşlı adamla görüşebilme umuduyla büyücülerine yardımına çağırdı. Ama büyük meblağlar harcamasına rağmen başaramadı. Büyücüler onu yalnızca aldattı.

Huainan Kralı'nın adı Liu An'dı. Han Hanedanı'ndandı. Büyüyle çok ilgilenirdi ve sarayına, çalışmalarını kendi ismini taşıyan felsefi eserde topladığı birçok büyücüyü çekti. Liu An, İmparator Wu'yla aynı dönemde yaşadı. İmparatorun bir varisi olmayınca Liu An bir komploya karıştı ancak bu ortaya çıktı. Sonuç olarak MÖ 122 yılında kendini öldürdü. Masal bu olayları efsanevi dönüşümüyle sunar.

İhtiyar Zhang

Bir zamanlar İhtiyar Zhang adıyla tanınan bir adam vardı. Yangzhou yakınlarında bir kırsalda bahçıvan olarak yaşıyordu. Komşusu olan Efendi We, Yangzhou'da resmi bir makamdaydı. Efendi We kızının evlilik çağının geldiğini düşünüp kızına uygun eşi bulması için bir çöpçatan görevlendirdi. İhtiyar Zhang bunu duyup memnun oldu. Yiyecek ve içecek hazırlayıp çöpçatanı eğlendirdi ve kendisini koca aday olarak önermesini söyledi. Ne var ki yaşlı çöpçatan onu azarlayarak oradan ayrıldı.

Ertesi gün çöpçatanı yeniden akşam yemeğine davet edip ona para verdi. Bunun üzerine yaşlı çöpçatan şöyle dedi: “Ne istediğin hakkında hiçbir fikrin yok! Neden bir beyefendinin güzel kızı senin gibi yoksul ve yaşlı bir bahçıvanla evlenmeye razı olsun ki? Çok zengin olsan bile senin beyaz saçların onun siyah buklelerine denk değil. Böyle bir evlilik söz konusu bile olamaz!”

Buna karşın İhtiyar Zhang yalvarmasına son vermedi: “Bir kez benden bahsedin, yalnızca bir defa! Dinlemek istemezlerse kaderime razı olacağım!”

Yaşlı çöpçatan parayı kabul ettiği için adamın isteğini reddedemedi ve azarlanmaktan korktuysa da Efendi We'ye ihtiyardan bahsetti. Efendi We sinirlenip çöpçatanı evden attırmak istedi.

“Bana teşekkür etmeyeceğinizi biliyordum, fakat yaşlı adam çok ısrar ettiği için niyetinden bahsetmek zorunda kaldım,” dedi.

“Yaşlı adama söyle bugün bana iki tane beyaz yeşim taşı ve on kilo sarı altın getirirse onu kızım ile evlendireceğim.”

Efendi We bu tür şeyler getiremeyeceğini bildiği için

yalnızca yaşlı adamın aptalca davranışıyla alay etmek istemişti. Çöpçatan, İhtiyar Zhang'a gidip mesajı ilettil. İhtiyar bir itirazda bulunmadı ve hemen istenen miktarlarda altın ve mücevheri Efendi We'nin evine götürdü. Efendi We dehşete düştü ve durumu öğrenen karısı da yüksek sesle ağlayıp feryat etmeye başladı. Fakat kız, annesine şöyle dedi: "Babam bir söz verdi ve sözünden dönemez. Kaderime nasıl katlanacağımı biliyorum."

Böylece Efendi We'nin kızı İhtiyar Zhang'la evlendi. Yaşlı adam düğünden sonra bile bahçıvanlık işini bırakmadı. Her zamanki gibi tarla belleyip sebze sattı, karısı da su taşıyıp mutfaktaki ateşini kendi yakmak zorunda kaldı. Ama kız tüm bunları utanmadan yaptı ve akrabaları kınadıysa da işlerine devam etti.

Bir keresinde soylu bir akrabaları Efendi We'yi ziyaret edip şöyle dedi: "Madem fakirdiniz, kızınız için çevrede yeterince genç beyefendi yok muydu? Neden onu böyle kırışmış, yaşlı bir bahçıvanla evlendirmek zorunda kaldınız? Şimdi deyim yerindeyse kızını başınızdan savdığınıza göre ikisinin de ülkenin bu bölgesinden ayrılması daha iyi olurdu."

Bunun üzerine Efendi We bir ziyafet hazırlatıp kızını ve İhtiyar Zhang'ı davet etti. Yeterince yiyip içtikten sonra aklından geçenleri onlara biraz sezdirirdi.

İhtiyar Zhang dedi ki: "Burada yalnızca kızınızı özleyeceğinizi düşündüğüm için kaldım. Fakat bizden bıktıysanız memnuniyetle giderim. Tepelerin ardında küçük bir kır evim var, yarın sabah erkenden yola çıkarız."

Ertesi sabah şafak sökerken İhtiyar Zhang eşisiyle gelip veda etti. Efendi We şöyle dedi: "Bir süre sonra sizi görmek istersek oğlum soruşturmaya gelebilir." İhtiyar Zhang karısını eşeğe bindirip takması için ona hasır bir şapka verdi. Kendisi değneğini alıp ardından yürüdü.

İkisinden de herhangi bir haber almadan birkaç yıl geçti. Sonra Efendi We ve karısı kızlarını özleyip oğullarını

soruşturmaya gönderdiler. Oğulları tepelerin ardına varınca iki sarı öküzle saban süren bir çocukla karşılaşp sordu: “İhtiyar Zhang’ın kır evi nerede?” Çocuk sabanı bırakıp eğilerek selam verdi ve şöyle cevap verdi: “Biz de uzun zamandır sizi bekliyorduk efendim! Köy uzakta değil, size yolu göstereyim.”

Tepeyi geçtiler. Tepenin eteklerinden dere akıyordu, dereyi geçince başka bir tepeyi daha aştılar. Manzara yavaş yavaş değişti. Tepenin zirvesinden ortası düz, kayalıklarla çevrili, yeşil ağaçların gölgeleri arasında evler ve kuleler bulunan bir vadi görülebiliyordu. Bu İhtiyar Zhang’ın kır eviydi. Köyün önünden tertemiz, masmavi, derince bir dere akıyordu. Taş bir köprüden geçip kapıya ulaştılar. Burada çiçekler ve ağaçlar şaşıla bir bollukla büyümüştü ve tavus kuşlarıyla turnalar etrafta uçuşuyordu. Uzaktan flüt sesleri ve telli çalgıların sesleri duyulabiliyordu. Kristal beraklığında sesler bulutlara yükseliyordu. Mor giysili bir elçi, misafiri kapıda karşılayıp görkemli bir salona getirdi. Değişik kokular havayı kaplıyordu ve küçük inci çanlar çalıyordu. Peşlerinde iki uzun alay halinde güzel kızlar olan iki hizmetçi onu karşılamaya geldiler. Arkalarından da kırmızı ipekle sarılı bir sarık takan kırmızı terlikli bir adam havada süzülerek geldi. Konuk onu selamladı. Adam ciddi, ağırbaşlı ve bir yandan da genç görünüyordu. We’nin oğlu adamı en başta tanıyamadıysa da daha yakından bakınca onun İhtiyar Zhang olduğunu anladı. Zhang gülümseyerek şöyle dedi: “Uzun seyahatin sizin gelmenizi engellemediğine memnun oldum. Kardeşiniz saçlarını tarıyordu. Az sonra sizi karşılayacaktır.” Sonra da oturup çay içtiler.

Kısa bir süre sonra hizmetçi gelip adamı iç odalara, kız kardeşinin yanına götürdü. Odasının girişleri sandal ağacından, kapıları kaplumbağa kabuğundan, pencereleri mavi yeşim taşı işlemeli, perdeleri inci iplerinden yapılmıştı; odaya giden basamaklar ise yeşil yeşim taşındandı. Kardeşi muhteşem şekilde giyinmişti ve önceki halinden çok daha güzeldi.

Kardeşi ona kaygısızca nasıl olduğunu ve ailesinin neler yaptığını sordu ancak çok samimi değildi. Görkemli bir yemekten sonra ona bir oda hazırlandı.

“Kız kardeşim Perilerin Dağı’na bir gezinti yapmak istiyor,” dedi İhtiyar Zhang. “Gün batımında döneriz, biz dönene dek dinlenebilirsiniz.”

Sonra çok renkli bulutlar avluda yükseldi, havada hafif bir müzik duyuldu. Eşi ve kız kardeşi anka kuşlarına, mayetlerindekiler turnalara binerken İhtiyar Zhang bir ejderhaya bindi. Böylece göğe yükselip doğu yönünde gözden kayboldular. Gün batımına kadar da dönmediler.

İhtiyar Zhang ve karısı şöyle dediler: “Burası kutsanmışların evi. Uzun süre kalamazsın. Yarın geri dönmen için sana eşlik edeceğiz.”

Ertesi gün ayrılırken İhtiyar Zhang ona iki kilo altın ve eski bir hasır şapka verdi. “Paraya ihtiyacın olursa, Yangzhou’ya gidip kuzey mahalledeki ihtiyar Wang’ın eczanesini soruşturabilirsin. Oradan on milyon parça bakır para alabilirsin. Şapka onlar için bir talimat anlamına gelir.” Sonra da saban süren hizmetkârına onu eve geri götürmesini emretti.

Maceralarını anlattığı ev halkından birkaçı İhtiyar Zhang’ın bir aziz olduğunu düşünürken geri kalanlar tüm bunların büyü olduğunda karar kıldı.

Beş altı sene sonra Efendi We’nin parası bitti. Böylelikle oğlu hasır şapkayı Yangzhou’ya götürüp ihtiyar Wang’ı aradı. Adam eczanesinde durmuş şifalı ot karıştırıyordu. We’nin oğlu oraya geliş sebebini açıklayınca ihtiyar şöyle dedi: “Para hazır. Fakat şapka gerçek mi?” Şapkayı alıp incelemeye başladı. İç odadan genç bir kız gelip, “İhtiyar Zhang için şapkayı kendim ördüm. İçinde kırmızı bir iplik olmalı.” Gerçekten de vardı. Ardından ihtiyar Wang, genç We’ye on milyon parça bakır parayı verdi. O zaman genç, İhtiyar Zhang’ın gerçekten bir aziz olduğuna inandı. Böylece onu

aramak için tekrar tepelere çıktı. Orman bekçilerine sordu, ancak onlar hiçbir şey söyleyemediler. Üzgün şekilde geldiği yolu takip ederek geri dönüp ihtiyar Wang'ı aramaya karar verdi, fakat o da ortadan kaybolmuştu.

Birkaç yıl geçtikten sonra bir kez daha Yangzhou'ya gelip şehir kapısının önündeki çayırda yürüdü. Orada İhtiyar Zhang'ın saban süren hizmetkârıyla karşılaştı. Hizmetkâr, “Nasılsın? Nasılsın?” diye haykırarak beş kilo altını çıkarıp ona verdi ve şunları söyledi: “Hanımım bunları sana vermemi söyledi. Efendim şu anda ihtiyar Wang'la handa çayı içiyor.” Genç We, eniştesini selamlama niyetiyle sabancı çocuğu takip etti. Ne var ki hana vardığında görünürde kimse yoktu. Arkasını döndüğünde sabancı çocuk da ortadan kaybolmuştu. O günden sonra kimse İhtiyar Zhang'dan hiç haber alamadı.

Çin ve diğer doğu halklarının geleneklerine göre çöpçatan, iki aile arasında kesinlikle gerekli bir arabulucudur. Bu mesleği yaparak yaşamlarını sürdüren yaşlı kadınlar bulunur.

Yardımsever Büyücü

Bir zamanlar Du Zi Chun adında bir adam vardı. Gençliğinde çok müsrifti ve malını hiç umursamadı. Kendini içkiye ve aylıklığa adadı. Tüm parası suyunu çekince de akrabaları onu kovdu. Bir kış günü boş mide ve yırtık kıyafetlerle yalınayak şehirde geziyordu. Akşam olduğunda hâlâ yiyecek hiçbir şey bulamamıştı. Amaçsızca, durmadan pazar yerinde dolandı. Açlıktan ölüyordu ve soğuk dayanılmazdı. Böylece gözlerini yukarı kaldırıp yüksek sesle ağlamaya başladı.

Aniden, değneğine yaslanmış çok yaşlı bir adam önünde durup şöyle dedi: “Böyle sızlanmanın sebebi ne?”

“Açlıktan ölüyorum,” diye cevapladı Du Zi Chun, “ve kimsecikler bana merhamet göstermiyor!”

Yaşlı adam şöyle dedi: “Rahatça yaşamak için ne kadar paraya ihtiyacın var?”

“Elli bin parça bakır param olsaydı ihtiyacımı karşılardı,” diye cevap verdi Du Zi Chun.

Yaşlı adam, “İşe yaramazdı,” dedi.

“Öyleyse, bir milyon!”

“Hâlâ çok az!”

“Peki, o zaman üç milyon!”

Yaşlı adam bunun üzerine şöyle dedi: “Şimdi oldu işte!” Yeninden bin parça bakır para çıkarıp “Bunlar bu gecelik. Yarın öğle vakti beni Acem Pazarı’nda bekle!”

Belirlenen saatte Du Zi Chun oraya gitti, gerçekten de yaşlı adam ona üç milyon parça bakır para verdi. Sonra ismini bile vermeden ortadan kayboldu.

Du Zi Chun parayı eline aldığı anda israfa olan düşkünlüğü yeniden uyandı. İyi beslenmiş atlara bindi, en iyi kürkle-

ri giydi, şarap içmeye tekrar başladı. Öyle abartılı bir hayat sürdürdü ki parası yavaş yavaş tükendi. Sırmalı ipekler yerine pamuklu kumaşlar giyip at yerine eşeğe binmek zorunda kaldı. Sonunda da eskiden olduğu gibi yırtık kıyafetlerle yalınayak gezip kendini nasıl doyuracağını bilemez hale düştü. Yeniden pazar yerinde durup iç çekti. Ancak yaşlı adam çoktan oradaydı ve elini tutup şöyle dedi: “Çoktan eski haline döndün mü? Tuhaf. Her şeye rağmen sana yine yardım edeceğim!”

Ama Du Zi Chun utanıyordu ve yardımı kabul etmek istemedi. Yaşlı adam yine de ısrar edip onu Acem Pazarı’na götürdü. Bu sefer on milyon parça bakır verdi ve Du Zi Chun yüreğinde mahcubiyetle teşekkür etti.

Parayı aldığı anda büyük bir servet kazanmak için üzerine ekleme yapıp biriktirmeye çalıştı. Ancak her zaman olduğu gibi doğuştan gelen kusurların düzeltilmesi zordu. Yavaş yavaş parasını savurmaya başlayıp arzularını dizginlemeyi bıraktı. Sonra da bir kez daha cüzdanı boşaldı. Birkaç yıl içinde her zamanki gibi fakirleşmişti.

Ardından yaşlı adamla üçüncü kez karşılaştı, ancak kendinden öylesine utanıyordu ki yanından geçerken yüzünü gizledi.

Yaşlı adam kolundan tutup şöyle dedi: “Nereye gidiyorsun? Sana bir kez daha yardım edip otuz milyon vereceğim. Ancak yine düzelmezsen bir daha yardım edemem!”

Şükran dolu olan Du Zi Chun saygıyla eğilip şöyle dedi: “Yoksul günlerimde zengin akrabalarım beni aramadılar. Yalnızca siz bana üç kez yardım ettiniz. Bugün bana vereceğiniz para yemin ederim ki boşa harcanmayıp büyük nezaketinizin karşılığı olarak iyi işlere adanacak. İşlerimi bitirdiğimde ister ateşlerden ister sulardan geçmem gereksin yine de peşinizden geleceğim.”

Yaşlı adam cevap verdi: “Tabi ki! Bunları düzene koyduğunda iki dut ağacı altında bulunan Laozi Tapınağı’nda beni ara.”

Du Zi Chun parayı alıp Yangzhou'ya gitti. Orada en iyi araziden kırk hektar satın alıp anayol üzerinde yüzlerce odalı büyük bir ev inşa etti. Dulların ve yetimlerin orada yaşamasına izin verdi. Sonra da ataları için mezar yeri satın alıp ihtiyacı olan yakınlarına yardım etti. Sayısız insan geçimini ona borçluydu.

Her şey bittiğinde Laozi Tapınağı'na yaşlı adamı aramaya gitti. Yaşlı adam dut ağacının gölgesinde oturmuş flüt çalıyordu. Du Zi Chun'u yanına alarak Batı'nın kutsal dağlarının bulutlu tepelerine götürdü. Dağlara doğru altmış beş kilometre kadar gittiklerinde temiz ve güzel bir ev gördü. Çok renkli bulutlarla çevrilmişti ve çevresinde tavus kuşları ve turnalar uçuyordu. Evin içinde iki buçuk metre yüksekliğinde bir ot ocağı vardı. Ateş, mor alevlerle yanıyor, parıltıları duvara sırıyordu. Ocağın yanında dokuz peri, yeşil bir ejderha ve beyaz bir kaplan da çömelmiş duruyordu. Akşam olmuştu. Yaşlı adam artık sıradan biri gibi giyinmiyordu, bunun yerine sarı bir başlık takmıştı; bol, uçuşan kıyafetler giyiyordu. Üç top beyaz taş alıp bir sürahi dolusu şarabın içine koydu ve içmesi için Du Zi Chun'a verdi. İç odanın batı duvarının önüne bir kaplan derisi yayıp Du Zi Chun'a yüzü doğuya doğru bakacak şekilde derinin üstüne oturmasını emretti. Sonra şöyle dedi: "Şimdi başına ne gelirse gelsin (güçlü tanrılarla, korkunç şeytanlarla, vahşi hayvanlarla, devlerle veya cehennem azabıyla da karşılaşsan, hatta kendi akrabalarını acı çekerken de görsen) tek kelime bile etmemeye dikkat et; çünkü tüm bunlar yalnızca yanıltıcı görüntüler! Sana zarar veremezler. Sadece sana söylediklerimi düşünüp ruhunun huzura kavuşmasını sağla!" Yaşlı adam bunu söyledikten sonra ortadan kayboldu.

Daha sonra Du Zi Chun önünde yalnızca temiz su dolu büyük bir taş sürahi gördü. Periler, ejderha ve kaplan yok olmuştu. Aniden yerleri ve gökleri titreten büyük bir çarpışma sesi duydu. Üç metreden daha uzun bir adam ortaya çıktı. Kendini büyük general olarak tanıttı. Hem kendi üzeri hem

de atı altın zırhla kaplıydı. Etrafı yaylarını çekmiş, kılıçlarını sallayan yüzden fazla askerle çevriliydi ve avluda durdular.

Dev sert bir sesle seslendi: “Sen de kimsin? Yolumdan çekil!”

Du Zi Chun kıpırdamadı. Sorularına da cevap vermedi.

Dev, bunun üzerine öfkelenip gürledi: “Kafasını kesin!”

Ancak Du Zi Chun hareketsizliğini sürdürdü ve böylece dev, öfkesiyle çekip gitti.

Ardından kızgın bir kaplan ve zehirli bir yılan kükreyip tıslayarak çıkageldi. Isıracakmış gibi yapıp üzerinden atladılar. Fakat Du Zi Chun istifini bozmadı ve bir süre sonra dağılıp yok oldular.

Birdenbire sel gibi muazzam bir yağmur indi. Sürekli şimşek çakıyor ve gök gürliyordu ki kulakları çınlayıp gözleri görmez oldu. Ev yıkılacak gibiydi. Su birkaç dakika içinde sele dönüşüp oturduğu yere aktı. Du Zi Chun yine de hareket etmeyip sele aldırmadı. Bir süre sonra da su çekildi.

Sonrasında öküz kafasına sahip büyük bir şeytan geldi. Avluya içinde kaynayan yağ olan bir kazan yerleştirdi. Du Zi Chun’un boynunu demir çatalla kavrayıp şöyle dedi: “Bana kim olduğunu söylersen seni serbest bırakacağım!”

Du Zi Chun gözlerini kapatıp sessiz kaldı. Bunun üzerine şeytan çatalla onu tutup kazana fırlattı. Acıya dayandı ve kaynar yağ ona zarar vermedi. Sonunda şeytan onu geri çıkarıp evin merdivenlerine doğru, ölümler diyarının prensi gibi görünen kızıl saçlı ve mavi yüzlü adamın önüne sürükledi. Prens bağırdı: “Karısını getirin!”

Bir süre sonra Du Zi Chun’un karısı zincire vurulmuş bir halde getirildi. Saçları yolunmuştu ve için için ağlıyordu.

Şeytan Du Zi Chun’u işaret ederek şöyle dedi: “İsmini söylersen onu serbest bırakacağız!”

Ancak tek kelime bile etmedi.

Sonra kötülük prensi kadına her türlü işkenceyi yaptırdı. Kadın Du Zi Chun'a yalvardı: "On yıldır eşim senin. Beni kurtarmak için tek kelime bile etmeyecek misin? Daha fazla dayanamayacağım!" Gözyaşları sel olup aktı gözlerinden ve çığlıklar atıp azarladı. Yine de tek kelime etmedi adam.

Bunun üzerine kötülük prensi bağırdı: "Onu parçalara ayırın!" Gerçekten de gözleri önünde kadını parçalara ayırıyorlarmış gibi görünüyordu, ancak Du Zi Chun kıpırdamadı.

"Bu alçak herifin haddi doldu!" diye bağırdı kötülük prensi. "Artık canlılar arasında kalamaz! Vurun kafasını!" Böylece onu öldürdüler ve adama ruhu bedenini terk etmiş gibi göründü. Öküz kafalı şeytan onu her türlü işkenceyi tattığı cehennem bölgelerine sürükledi. Ancak Du Zi Chun, yaşlı adamın sözlerini hatırlayınca işkenceler bile katlanılabilir göründü. Bu yüzden bağırmadı ve hiç konuşmadı.

Sonra yeniden kötülük prensinin önüne sürüklendi. Prens şöyle dedi: "İnatçılığının cezası olarak bu adam, kadın şeklinde yeniden dünyaya gelecek!"

Şeytan onu yeniden yaşam döngüsüne attı ve adam, güzel bir kız şeklinde dünyaya yeniden döndü. Sık sık hastalanıp sürekli ilaç almak zorunda kaldı, sıcak içmelerle yakılıp yaralandı. Ancak tek kelime etmedi. Yavaş yavaş büyüyüp güzel bir kıza dönüştü. Ama hiç konuşmadığı için aptal olarak biliniyordu. Sonunda bir âlim onu gelini olarak aldı, huzur ve uyum içinde yaşadılar. Henüz iki yaşındayken bile son derece bilge ve akıllı olan bir oğulları oldu. Bir gün babası oğlunu kollarına almıştı. Karısına şaka yollu olarak şöyle dedi: "Sana bakınca bana çok da aptal gibi görünmüyorsun. Benim için tek kelime etmeyecek misin? Benim konuşan gü-lüm olsaydın ne hoş olurdu!"

Kadın sessiz kaldı. Âlim ne kadar dil döküp onu gülümsetmeye çalıştıysa da olmadı, kadın hiç cevap vermedi.

Sonra adamın ifadesi değişti: "Eğer benimle konuşmu-

yorsan bu beni hor gördüğünü gösterir; bu durumda oğlun benim için hiçbir anlam ifade etmiyor!” Bu sözleriyle beraber çocuğu tutup duvara fırlattı.

Ancak Du Zi Chun küçük çocuğu çok sevdiği için yaşlı adamın uyarılarını unutup bağırdı: “Ah, ah!”

Daha ağlaması kesilmeden Du Zi Chun rüyadan uyanır gibi uyandı ve kendini eski yerinde oturur vaziyette buldu. Yaşlı adam da oradaydı. Gece yarısını geçmiş olmalıydı. Mor alevler ocaktan çılgınca yükselip havaya doğru saçılıyordu. Tüm ev tutuşup meşale gibi yandı.

“Beni kandırdın!” diye bağırdı yaşlı adam. Sonra onu saçlarından tutup bir su sürahisine soktu. Bir dakika içinde ateş söndü. Yaşlı adam konuştu: “Neşenin ve öfkenin, kederin ve korkunun, nefretin ve arzusun üstesinden geldin, bu doğru; ancak sevgiyi ruhundan atamadın. Çocuk duvara fırlatıldığında bağırmasaydın o zaman iksirim tamamlanırdı ve sen de ölümsüz olurdun. Fakat son anda beni hayal kırıklığına uğrattın. Artık çok geç. Şimdi hayat iksirini en baştan yapmaya başlamam gerek ve sen de fani bir adam olarak kalacaksın!”

Du Zi Chun ocağın püskürdüğünü gördü ve felsefe taşı yerine yalnızca bir parça demir attı. Yaşlı adam kıyafetlerini bir kenara koyup büyümlü bir bıçakla demiri parçaladı. Du Zi Chun ona veda edip bolluk içinde yaşadığı Yangzhou’ya döndü. Yaşlılık günlerinde o görevi tamamlamadığına pişmanlık duyup yaşlı adamı aramak için yeniden dağa çıktı. Ne var ki yaşlı adam tek bir iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu.

Not: “Bakır parçaları” ortasında bir delik bulunan ve genellikle 500 ila 1000 adet olarak iplere dizilen antik Çin bakır paralarıdır. Para, antik Çin’de bugünün Çin’inden daha fazla alım gücüne sahipti. “Acem Pazarı”: Tang Hanedanı döneminde Çin, Batı ile Orta Asya’da izleri hâlâ sürmekte olan aktif

bir temas halindeydi. Acem Pazarı, o zamanlar başkent olan Şianfu şehrinde yeni bir şey değildi. “Ot ocağı” hayat iksirini pişirmek için kullanılan üçayaklı kazandır. Periler, ejderha ve kaplan (takımyıldızları) bununla bağlantılıdır. İksirin hazırlanması için ustanın mutlak dayanıklılığa sahip olması gerekir. Bu sebeple Du Zi Chun’u yardımcılarıyla borçlu hale getirmiştir. Ustanın taktığı sarı başlık Toprak Tanrısı’nın öğretileriyle bağlantılıdır. “Cehennem/ölüler diyarı prensi” Yan Wang veya Yan Lo Wang, Hint tanrısı Yama’dır. Ölüler Diyarı’nın on rensi arasından beşincisi en yüce olan ve korkulanıdır. Kelimenin tam anlamıyla “inatçılık”; adamın asıl suçu suskunluk ya da sır saklamaktır. Bu nitelik Yin’e yani karanlığa ya da dışıl ilkeye aittir ve Du Zi Chun’un dünyaya yeniden gelişinde kadın olmasına sebep olur. “Mor alevler ocaktan çılgınca yükseldi”; Du Zi Chun diğer duygularını bastırmayı başarmış olsa da, öyle ki korku ve dehşet onu etkilemiyordu, sevgi (en üstün haliyle bir annenin sevgisi) onun ruhunu terk etmedi. Bu sevgi binayı yok etmeye çalışan alevleri yarattı. Ancak Budizmde olduğu gibi Taoculukta da en yüksek seviye tüm duyguların mutlak şekilde reddedilmesidir.

HAYALET MASALLARI

Konuşan Gümüş Tilkiler

Gümüş tilkiler diğer tilkileri andırır; ancak sarı, ateş kı-zılı ya da beyaz renklidir. İnsanları nasıl etkileyeceklerini de bilir. Bir yıl içinde insan gibi konuşmayı öğrenebilen bir gümüş tilki türü vardır. Bunlar “Konuşan Tilkiler” olarak adlandırılırlar.

Jiaozhou Körfezi’nin güneybatısında, deniz kenarında yer alan, kule şeklinde olduğu için Kule Dağı olarak bilinen bir dağ bulunur. Dağda, Kule Dağı’nın Yaşlı Annesi olarak bilinen bir tanrıçanın putu bulunan eski bir tapınak vardır. Çevre köylerde çocuklar hastalanınca büyücüler genellikle onların kâğıt figürlerinin tanrıçanın sunağında yakılmasını ya da sunağın çevresine çocukların kilden yapılan küçük heykellerinin yerleştirilmesini buyururlar. Bu yüzden sunak ve çevresi kilden yapılma yüzlerce çocuk figürüyle kaplıdır. Kâğıttan çiçekler, ayakkabılar ve kıyafetler de Yaşlı Anne’ye getirilip bir renk cümbüşü içinde bırakılırlar. Hac festivali üçüncü ayın üçüncü günü ve dokuzuncu ayın dokuzuncu günü gerçekleşir, o zaman tiyatro gösterileri sergilenip kut-sal metinler okunur. Yılda bir kez düzenlenen bir panayır da vardır. Çevredeki kadınlar ve kızlar tütsüler yakıp tanrıçaya dua ederler. Çocuğu olmayan aileler de oraya gidip kilden yapılma çocuk figürlerinden birini seçerek onun boynuna kırmızı bir ip bağlarlar, hatta gizlice figürün bedeninden kü-çük bir parça koparıp suda eriterek bu suyu içenler de vardır. Sonra da sessizce bir çocuk sahibi olmak için dua ederler.

Tapınağın arkasında bir zamanlar bazı konuşan tilkilerin yaşadığı büyük bir mağara vardı. Tilkilerin dışarı çıkıp yol kenarındaki sarp bir kayanın ucuna oturdukları bile olurdu. Yakınlara bir gezgin gelince onunla şu şekilde konuşmaya başlardı: “Bekle biraz, komşu; önce bir pipo iç!” Gezgin,

sesin nereden geldiğini anlamak için hayretle çevresine bakınır ve dehşete düşerdi. Son derece cesur biri değilse korkudan terler dökmeye başlayıp kaçardı. Tilki de arkasından sinsice gülerdi.

Bir keresinde çiftçinin biri dağın kenarında toprağı sürüyordu. Yukarı baktığında ottan dokunmuş bir manto giymiş, omzunda kazma taşıyan hasır şapkalı bir adamın geldiğini gördü.

“Komşu Wang,” dedi, “önce bir pipo içip biraz dinlen! Ardından toprağı sürmene yardım edeceğim.”

Sonra da sığırlarıyla konuşan çiftçilerin yaptığı gibi “Huu!” diye seslendi.

Çiftçi daha yakından bakınca konuşanın tilki olduğunu anladı. Uygun bir anını bekleyip fırsatını bulunca öküz kırbaacıyla sağlam bir darbe indirdi. Hedefini tutturmuştu. Tilki çığlık attı ve havaya sıçrayıp kaçtı. Hasır şapkasını, ottan mantosunu ve geri kalan her şeyini yerde bıraktı. Sonrasında çiftçi, hasır şapkasının yalnızca patates yapraklarından örüldüğünü fark ederek şapkayı kırbaacıyla iyice ayırdı. Mantosu da uzun ince ot parçalarıyla birbirine tutturulmuş meşe yapraklarından yapılmıştı. Kazması ise yalnızca tuğla bağlanmış bir kao-ling bitkisi gövdesiydi.

Çok geçmeden çevre köylerden birinden bir kadının içine kötü ruh girdi. Taocuların başrahibinin resmi kadının odasına asıldıysa da kötü ruh kadını terk etmedi. Çevrede şeytan çıkarabilen kimse olmadığı ve kadının verdiği sıkıntılar dayanılmaz olduğu için kadının akrabaları Savaş Tanrısı’nın tapınağına gidip yardım etmesi için dua etmeye karar verdiler.

Ama tilki bunu duyunca şöyle dedi: “Sizin ne o Taocu rahibinizden ne de Savaş Tanrısı dediğiniz tanrıdan korkarım; korktuğum tek kişi, bir keresinde bana kırbaacıyla acımasızca vuran Doğu köyündeki komşunuz Wang’dır.”

Bunu duymak herkesi memnun etti. Hemen Doğu

Köyü'ne yollanıp Wang'ın kim olduğunu buldular. Wang da öküz kırbacını yanına alıp içine kötü ruh giren kadının evine girdi.

Sonra da derin bir sesle şöyle dedi: “Neredesin? Neredesin? Uzun zamandır peşindeyim. Şimdi, sonunda seni yakaladım!”

Bununla beraber kırbacını şaklattı.

Tilki tıslayıp söylenerek pencereden dışarı kaçtı.

Yüz yıldan uzun bir süre boyunca Kule Dağı'nın konuşan tilkisi hakkında hikâyeler anlatıldı. Ta ki güzel bir günde ülkenin o bölgesine yetenekli bir okçunun gelip sırtı gri çizgili, postu ateş kızılı olan tilkiye benzer bir yaratık görmesine dek... Tilki bir ağacın altında yatıyordu, okçu nişan alıp tilkiyi arka ayağından vurdu.

Hemen insan sesiyle konuştu tilki: “Uykuya olan düşkünlüğüm yüzünden kendimi bu hale soktum; ama kimse kaderinden kaçamaz! Beni yakalarsan postum için en fazla beş bin parça bakır para alırsın. Bunun yerine beni serbest bıraksan olmaz mı? Seni cömertçe ödüllendiririm ve sen de yoksulluğundan kurtulursun.”

Ne var ki okçu onu dinlemedi. Tilkiyi öldürüp derisini yüzdü ve postunu sattı. Gerçekten de karşılığında beş bin parça bakır para aldı.

O günden sonra tilkinin ruhu kendini göstermeyi bıraktı.

Gümüş tilki Çince *“Pi”* olarak bilinir, bu efsanevi yaratık her iki hayvanın da doğasını içerdiğinden aynı kelime *“panterler”* için de kullanılır. *“Yaşlı Anne”* gerçekten de Tai Dağı'nın ana tanrıçasıdır. Buna karşın başka yerlerde çoğunlukla çocuk veren bir tanrıça olarak kendisine tapınılır. *“Taocuların başrahibinin resmi”*; Taocuların başrahipleri ya da Taocu papaların,

sözde “Göklerin Ustası” (Tian Shi) tarafından resmedilen tılsımları her türlü büyüye karşı özellikle etkilidir. Savaş Tanrısı Guandi’ye tüm acil durumlarda kurtarıcı olarak başvurulur.

Zaptiye Memuru

Bir zamanlar Jiaozhou yakınlarındaki bir şehirde Dong isimli bir zaptiye memuru yaşırdı. Hırsızların izini sürmekten döndüğü bir gün alacakaranlık çoktan çökmeye başlamıştı. Böylece şehrin içinden akan dereyi geçmeden önce kıyıda oturup bir pipo yaktı ve ayakkabılarını çıkardı. Başını kaldırıp baktığında birden zaptiye memuru gibi giymiş kırmızı şapkalı bir adamın yanında çömelmiş olduğunu gördü.

Afallamış şekilde sordu: “Kimsiniz? Kıyafetleriniz bizim mesleğimizden olduğunuzu gösteriyor ancak yerel güçlerimizdeki kişiler arasında sizi hiç görmedim. Lütfen nereden geldiğinizi söyleyin!”

Diğeri cevap verdi: “Yorgunum, uzun bir yolculuktan geldim ve sizinle birlikte pipo tütününün tadını çıkarmak istiyorum. Buna itiraz etmeyeceğinizden eminim.”

Dong ona bir pipo ve tütün uzattı.

Buna karşın diğeri zaptiye şöyle dedi: “Onlara ihtiyacım yok. Yalnızca tüttürmeye devam edin. Kokusunu almak benim için yeterli.”

Bu şekilde bir süre sohbet edip birlikte dereyi geçtiler. Yavaş yavaş birbirlerine aşına olunca yabancı şöyle dedi: “Seninle çok açık konuşacağım. Ben Ölümler Diyarı’nın zaptiye amiriyim ve Yüce Dağ’ın Efendisi’ne bağlıyım. Siz yeryüzünde itibarlı bir zaptiye memurusunuz. Ben de yeraltında yetenekli bir memurum. Birbirimizle çok uyumlu olduğumuz için sizinle bir kardeşlik bağı kurmak isterim.”

Dong bunu uygun bularak şu soruyu sordu: “Peki sizi buraya getiren gerçek sebep nedir?”

Diğeri şöyle dedi: “Bölgenizde, eskiden, tahıl ambar-

larının müfettişi olduğu zamanlarda bir zaptiyenin ölümüne sebep olan Wang adında biri yaşıyor. Bu zaptiye Ölüler Diyarı'nda bu adamdan şikâyetçi oldu. Ölüler Diyarı'nın Kralı bu davada bir sonuca ulaşamayıp Yüce Dağ'ın Efendisi'nden yardım istedi. Yüce Dağ'ın Efendisi de Wang'ın mülkünün ve hayatının kısaltılmasında karar kıldı. İlk olarak bu dünyada mülküne el koyulacak, ardından da ruhu yeraltına sürüklenecek. Ölüler Yargıcı tarafından onu almak için gönderildim. Ancak geleneklere göre, gönderilen zaptiye memuru öncelikle şehrin tanrısına haber vermelidir. Sonrasında şehrin tanrısı mahkeme emri çıkarır ve hayalet zaptiye memurlarından birini söz konusu ruhu yakalayıp bana teslim etmesi için görevlendirir. Yalnızca o zaman beraberimde o kişiyi götürebilirim.”

Dong daha fazla ayrıntı istediye de diğeri yalnızca şunu söyledi: “Daha sonra her şeyi kendi gözlerinle göreceksin.”

Şehre vardıklarında Dong, meslektaşını evine davet edip ona şarap ve yiyecek ikram etti. Ancak diğeri sadece konuştu, ne kadehe ne de yemek çubuklarına dokundu.

“Aceleden sana daha iyi şeyler bulamadım. Korkarım bu yiyecekler senin için yeterince iyi değil,” dedi Dong.

Fakat konuğu şöyle cevapladı: “Ah, hayır. Çoktan tıka basa yiyip doydum. Biz ruhlar yalnızca kokuyla besleniriz, bu konuda insanlardan farklıyız.”

Gece geç vakitte şehrin tanrısının tapınağına gitmek için yola çıktı.

Şafak söker sökmez veda etmek için yeniden ortaya çıkıp şöyle dedi: “Şimdi her şey yolunda. Gidiyorum! İki yıl içinde Yüce Dağ'ın yakınındaki Taianfu şehrine gideceksin ve orada yeniden buluşacağız.”

Dong bu konudan rahatsızlık duymaya başladı. Birkaç gün sonra gerçekten de Wang'ın öldüğü haberi geldi. Bölgeden sorumlu memur, acılarını paylaşmak için, ölen adamın doğduğu köye seyahat etti. Ona eşlik edenler arasında Dong da vardı. Hancı, Wang'ın kiracılarından biriydi.

Dong sordu: “Efendi Wang öldüğünde olağandışı şeyler oldu mu?”

“Her şey çok garipti,” diye yanıtladı hancı, “efendinin evinde işleri olan annem, eve gelince şiddetli bir ateşe yakalandı. Bir gün ve bir gece boyunca bilinçsiz şekilde yattı, nefes almakta da zorlanıyordu. Efendi Wang’ın ölüm haberi halka duyurulduğu gün kendine gelip şöyle dedi: ‘Ölüler Di-yarı’ ndaydım ve orada onunla karşılaştım. Boynunda zincirler vardı. Birkaç şeytan onu yanlarında sürüklüyordu. Ona ne yaptığını sordum ama açıklayacak vaktinin olmadığını, döndüğümde karısına sormamı, onun her şeyi anlatacağını söyledi.’ Dün annem evlerine gidip sordu. Kadın gözyaşlarıyla şunları anlattı: ‘Efendim bir memurdu, ancak uzun süre boyunca işinde hiç terfi alamadı. Nanking’deki ambarların müfettişiydi ve aynı şehirde efendimin çok yakın olduğu yüksek rütbeli bir memur vardı. Daima evimize gelirdi ve efendimle beraber sohbet edip içerlerdi. Bir gün efendim ona şöyle dedi: “Biz idari memurların yüksek maaşları ve bunun yanında iyi bir gelirleri var. Siz bir zaptiyesiniz ve rütbenizde ikinci dereceye bile ulaştınız, yine de maaşınız o kadar düşük ki onunla geçinemiyorsunuzdur. Maaşınız dışındada bir gelirin var mı?” Zaptiye yanıtladı: “Çok iyi arkadaş olduğumuz için sizinle açık konuşabileceğimi biliyorum. Biz zaptiyeler ceplerimizin tamamen boş kalmaması için bazı ek gelir kaynakları bulmak zorunda kalıyoruz. Adamlarımıza ödeme yaptığımızda kazançtan küçük bir kâr payı alırız; ayrıca listelerimizde gerçekte olduğundan daha fazla asker ismi bulunur. Gerçekten maaşımızla yaşamamız gerekseydi açlıktan ölürdük!” Kocam zaptiyenin söylediklerini duyduktan sonra bu suç faaliyetlerini ortaya çıkarırsa devletin ona minnettar olacağı, bunun da terfi planlarına yardımcı olacağı fikrini aklından çıkaramadı. Diğer yandan da arkadaşının güvenini kötüye kullanmanın doğru olmadığını düşündü. Aklında bu düşüncelerle iç odalarda inzivaya çekildi. Avluda yuvarlak bir köşk vardı. Derin düşüncelere dalmış bir halde

ellerini arkasında birleştirip uzun süre o köşkün çevresinde döndü durdu. En sonunda iç çekerek şöyle dedi: “İnsan her şeyden önce kendi ailesine yardım etmeli; arkadaşımı feda edeceğim!” Sonra da zaptiye suçuyla bir rapor hazırladı. İmparatorluk emri yayınlandı, olay soruşturuldu ve zaptiye ölüm cezasına çarptırıldı. Buna karşın kocamın rütbesi hemen yükseltildi ve o günden sonra hızla ilerledi. Benim dışımda kimse olaydan haberdar olmadı.’ Annem kadına Ölüler Diyarı’nda Wang’la karşılaşmasını anlattığında tüm aile hıçkırıklara boğuldu. Wang’ın kurtulması için otuz beş gün boyunca oruç tutup ayinler yapan dört çadır dolusu Budist ve Taocu rahipler gönderdiler. Dağlar kadar kâğıt para, ipek ve hasır figürler yakıldı ve törenler henüz sona bile ermedi.”

Bunu duyan Dong oldukça korkmuştu.

İki yıl sonra bazı soyguncuları yakalamak için Taianfu’ya gitme emri aldı. Kendi kendine şöyle düşündü: “Ruh dünyasından arkadaşım bu yolculuğu önceden bildiğine göre gerçekten çok güçlü olmalı. Onu soruşturmalıyım, belki tekrar görebilirim.”

Taianfu’ya vardığında bir han arayıp buldu.

Hancı onu şu sözlerle karşıladı: “Siz Efendi Dong musunuz ve Jiaozhou Körfezi’nden mi geldiniz?”

“Evet, benim,” dedi Dong panikle, “beni nereden tanıyor sunuz?”

Hancı cevapladı: “Yüce Dağ Tapınağı’nın zaptiye dün gece gelip şöyle dedi: ‘Yarın Jiaozhou Körfezi’nden Dong isimli yakın bir arkadaşım gelecek!’ Sonra da bana görünüşünüzü ve kıyafetlerinizi tam olarak tarif edip geldiğinizde sizi en iyi şekilde ağırlamamı ve bana daha sonra cömertçe ödeme yapacağı için sizden hiç ücret almamamı söyledi. Geldiğinizi gördüğümde her şey aynı rüyamda söylenen şekilde olduğundan sizi hemen tanıdım. Çoktan sizin için sessiz bir oda hazırladım, lütfen kendinizi evinizde gibi hissedin.”

Dong sevinçle peşinden gitti ve hancının kendisine en

iyi şekilde hizmet edip bol bol yiyecek ve içecek vermesini sağladı.

Gece yarısı ruh geldi. Kapıyı açmadan Dong'un yatağının yanında durup elini uzattı ve en son görüştüklerinden bu yana nasıl olduğunu sordu.

Dong tüm sorularına cevap verdi, hancının rüyasına girip yaptığı anlaşma için teşekkür etti.

Birkaç gün daha handa kalmaya devam etti. Gün içinde Yüce Dağ'da yürümeye gitti, geceleri arkadaşı ziyaretine gelince onunla sohbet etti ve aynı zamanda Efendi Wang'a ne olduğunu sordu.

“Onun cezası çoktan verildi,” dedi diğeri. “Bu adam dü-rüstmüş gibi davranıp hain bir şekilde arkadaşının ölümüne sebep oldu. Tüm günahlar arasında bundan daha büyüğü yok. Ceza olarak dünyaya bir hayvan olarak yeniden gönderilecek.” Sonra da şunu ekledi: “Eve döndüğünde sağlığına çok dikkat etmelisin. Kader sana yetmiş sekiz yıl ömür biçti. Vaktin dolduğunda seni almaya kendim geleceğim. O vakit her an bir arada olabileceğimiz Ölümler Diyarı'nda senin için zaptiyelik işi ayarlayacağım.”

Bunu söyledikten sonra ortadan kayboldu.

Not: “Zaptiye memuru” modern kökenli bir hikâyedir. Yüce Dağ'ın Efendisi (Taishan) Ölüm Tanrısı Yan Wang'dan daha kudretlidir. Tapınakları, Dongyue Miao (Doğu Kutsal Dağ Tapınağı), her bölgenin başkentinde bulunur. Bu tapınaklar defin işlemi öncesinde ölümlerin bakımında önemli bir rol oynar.

Tehlikeli Ödül

Bir zamanlar Yüce Dağ'ın yakınlarında yaşayan Hu Wubao isimli bir adam bir gün bu dağda yürüyüşe çıktı. Bir ağacın altında ona seslenen bir elçiyle karşılaştı: "Yüce Dağ'ın Efendisi sizi görmek istiyor!" Adam çok korkmuştu, ancak itiraz etmeye cesaret edemedi. Elçi, adama gözlerini kapatmasını emretti ve kısa bir süre sonra tekrar açmasına izin verildiğinde adam kendini ulvi bir sarayın önünde buldu. Tanrıyı görmek için içeri girdi. Tanrı onun için yemekler hazırlatmıştı ve şöyle dedi: "Sizi bugün buraya çağırmamın tek sebebi Batı'ya seyahat edeceğinizi duymamdır. Bu durumda kızıma götürmeniz için size bir mektup vermeyi çok isterim."

"Fakat kızınız nerede?" diye sordu adam.

"Irmak Tanrısı'yla evli," cevabını aldı. "Tek yapmanız gereken orada duran mektubu yanınızda götürmektir. Sarı Irmak'ın ortasına geldiğinizde geminin yan tarafına vurup şöyle bağırın: 'Yeşilkürk!' Sonra biri ortaya çıkıp mektubu sizden alacak."

Bu sözlerle birlikte Hu Wubao mektubu aldı ve yeryüzüne geri gönderildi.

Yolculuğu sırasında Sarı Irmak'a geldiğinde Yüce Dağ'ın Efendisi'nin söylediği şeyi yapıp bağırdı: "Yeşilkürk!" Gerçekten de yeşiller giymiş bir kız sudan çıkıp elinden tuttu ve ona gözlerini kapatmasını söyledi. Sonra da onu Irmak Tanrısı'nın sarayına götürdü. Mektup teslim edildi. Irmak Tanrısı adamı görkemli bir şekilde ağırlayıp bildiği en iyi şekilde teşekkür etti. Ayrılırken şöyle dedi: "Beni görmek için bu uzun yolculuğu yapmanıza minnettarım. Size buradaki bir çift yeşil ayakkabı dışında verecek hiçbir şeyim yok. Bunları giydiğiniz sürece istediğiniz kadar yürüyebilirsiniz

ve asla yorulmazsınız. Size altıncı his verecekler, böylece ruhlar ile tanrıları da görebileceksiniz.”

Adam hediye için teşekkür edip gemiye döndü. Batıya olan yolculuğuna devam etti ve bir yıl sonra geri döndü. Yüce Dağ’a vardığında tanrıya rapor vermenin yerinde ve doğru olacağını düşündü. Böylece bir kez daha ağaca vurup adını verdi. Kısa süre içinde kırmızı giysili elçi ortaya çıkıp onu Dağ’ın Efendisi’ne götürdü. Mektubu Irmak Tanrısı’na teslim ettiğini ve orada olanları bildirdi. Dağ’ın Efendisi ona teşekkür etti. Tanrı’nın hazırlattığı yemek sırasında birkaç dakikalığına sessiz bir yere çekildi. Aniden vefat eden babasını, yüzlerce başka suçluyla birlikte zincirlenmiş şekilde hizmetçilik yaparken gördü.

Gözyaşlarına boğularak sordu: “Baba, sen neden buradasın?”

Babası yanıtladı: “Dünyadaki yaşamım sırasında ekmeğe basmış bulundum, bu yüzden burada ağır cezaya çarptırıldım. Bu şekilde iki yıl geçirdim, yine de acımasızlıkları anlatılamaz derecede. Dağ’ın Efendisi’yle tanışıklığın olduğundan beni bu görevden alıp köyümüzün tarla tanrısı yapması için ona yalvarabilirsin.”

Oğlu bunu yapacağına söz verip geri döndü ve Dağ’ın Efendisi’ne yalvardı. Dağ’ın Efendisi adamın isteğini dinledi, ancak şu şekilde uyardı: “Canlıyla ölü farklı yollardan yürürler. Sürekli olarak birbirlerinin yanında olmaları hiç iyi değildir.”

Adam evine döndü. Gelgelelim yaklaşık bir yıl içinde tüm çocukları öldü. Acı içinde Yüce Dağ’ın Tanrısı’na döndü. Ağaca vurdu ve kırmızı giysili gelip onu saraya götürdü. Orada başına gelen felaketi anlatıp tanrıya onu kurtarması için yalvardı. Dağ’ın Efendisi gülümsedi: “Size ölümün ve yaşamın farklı yolları olduğunu ve sürekli yan yana olmalarının iyi olmadığını söylemedim mi? Başınıza gelenlere bakın!” Yine de adamın babasını getirmesi için elçisini

gönderdi. Baba gelince tanrı ona şunları söyledi: “Suçunuzu affedip tarla tanrısı olarak sizi evinize geri gönderdim. Ailenize mutluluk getirmek sizin görevinizdi. Bunun yerine torunlarınızın neredeyse hepsi öldü. Neden?”

Baba şöyle dedi: “Evden o kadar uzun süredir ayrıldım ki dönünce çok mutlu oldum. Ayrıca çok fazla etim ve şarabım vardı. Bu yüzden küçük torunlarımı düşünüp onları yanıma çağırdım.”

Bunun üzerine Yüce Dağ’ın Efendisi o köy için farklı bir tarla tanrısı atadı ve babayı başka bir yere gönderdi. O günden sonra Hu Wubao’nun ailesinin başına başka bir felaket daha gelmedi.

Yüce Dağ’ın Efendisi aslında zalim hükümdar Zhou Şin’in sadık hizmetkârı olan Huang Feihu’dur. Kendisine hakaret edildiği için Kral Wu’ya katılmış ve Kral, zalim hükümdarı öldürünce Dağ’ın Efendisi ve Ölümler Diyarı’nın on prensinin amiri olarak görevlendirilmiştir.

İntikam

Bir zamanlar Ma isminde bir çocuk vardı. Babası ona evde bizzat eğitim vermişti. Üst kattaki penceresi, kasımpatı bahçesine sahip İhtiyar Wang'ın arka taraftaki terasına bakıyordu. Bir gün Ma erken kalktı ve pencereye yaslanıp şafağın söküşünü izledi. İhtiyar Wang da terasına çıkıp kasımpatılarını suladı. Tam işini bitirmiş aşağı ineceği sırada omzunda iki kova taşıyan bir saka yanına gelip yardım etmek istedi. Buna karşın yaşlı adam sinirlenip adama gitmesini işaret etti. Saka yine de terasa çıkmakta ısrar etti. Böylece birbirlerini terasın kenarına çekıştirdiler. Terasın köşeleri yüksek, dar ve yağmur mevsimi olduğu için de kaygandı. Yaşlı adam sakayı elleriyle geri itince adam dengesini kaybedip kaydı ve yere düştü. Adamı kaldırmak için hemen yanına gittiyse de kovalar göğsüne düştüğü için saka yerde uzanıp kalmıştı. Yaşlı adam dehşete düştü. Tek kelime etmeden sakanın ayaklarından tuttu ve onu arka kapının oradaki bahçenin yanından akan derenin kıyısına sürükledi. Sonra da kovaları alıp cesedin yanına bıraktı. Ardından eve gidip kapısını kilitledi ve tekrar yatağına girdi.

Çocuk yaşına rağmen küçük Ma, insan yaşamının dâhil olduğu bu türden bir olay hakkında hiçbir şey söylemenin daha iyi olacağını düşündü. Pencereyi kapatıp geri çekildi. Güneş yavaş yavaş yükseldi ve kısa süre sonra bir yaygara koptu: "Dere kenarında ölü bir adam var!" Zaptiye olayı ihbar etti ve öğleden sonra çan sesleri eşliğinde bir yargıç geldi. Adli tabip ölünün üzerini açtı, ancak hiç yara görünmüyordu. Bu yüzden şu karar alındı: "Ayağı kaydı ve düşerek öldü!" Yargıç komşuları sorguladı, ama herkes olay hakkında bir şey bilmediğinde ısrar etti. Bunun üzerine yargıç, cesedi bir tabuta aldırđı, mühürletti ve ölünün yakınlarının bulunmasını emretti. Sonra da kendi yoluna gitti.

Dokuz yıl sonra küçük Ma, yirmi bir yaşına ulaştı ve lisans diplomasını aldı. Babası vefat etti ve ailesi yoksuldu. Böylece eskiden derslerini çalıştığı odaya gelip çevresine birkaç öğrenci topladı ve onları eğitti.

Sınav dönemi yaklaştığında çalışmak için erkenden kalktı. Pencereyi açtı ve uzaktan iki kova taşıyan bir adamın yavaş yavaş yakına geldiğini gördü. Daha dikkatli baktığında, gelenin o saka olduğunu gördü. Dehşetle, ihtiyar Wang'dan intikam almak için geri geldiğini düşündü. Ancak saka, içeri girmeden yaşlı adamın kapısını geçti. Sonra da birkaç adım ötedeki Li ailesinin evine girdi. Li ailesi varlıklıydı ve Ma ailesinin yakın komşuları oldukları için birbirlerini ziyaret ederlerdi. Olay Ma'ya çok şüpheli göründü ve kalkıp sakayı takip etti.

Li ailesinin kapısında karşılaştığı çıkmaya hazırlanan yaşlı bir hizmetkâr şöyle dedi: "Gökler hanımımıza bir çocuk vermek üzere! Şükranımızı göstermek için yakacak tütsü almaya gitmeliyim!"

Ma sordu: "Omzunda iki kovası olan bir adam az önce içeri girmed mi?"

Hizmetkâr girmediyini söyledi, ancak henüz konuşmasını bitirmeden evden bir hizmetçi çıkıp şöyle dedi: "Birkaç tane bulduğum için tütsü almaya gitmene gerek kalmadı. Göklerin yardımıyla çocuk çoktan doğdu." Sonra Ma, sakanın yeniden dünyaya gelmek için döndüğünü, intikam peşinde olmadığını fark etti. Yine de eskiden saka olan birinin zengin bir aileye doğmak için nasıl bir erdem gösterdiğini merak etti. Böylece bu konuyu aklının bir köşesine kaydedip arada sırada çocuğun sağlığı hakkında sorular sordu.

Yedi yıl daha geçti ve çocuk yavaş yavaş büyüdü. Eğitime çok ilgi göstermese de kuş beslemeye bayılıyordu. İhtiyar Wang hâlâ kuvvetli ve sağlıklıydı. O günlerde seksen yaşını aşmış bulunsa da kasımpatılara olan sevgisi yaşıyla birlikte iyice artmıştı.

Bir gün Ma, bir kez daha erken kalkıp pencereye yaslandı ve İhtiyar Wang'ın terasına çıkıp kasımpatılarını suladığını gördü. Küçük Li, evinin üst katında oturmuş güvercinlerini uçuruyordu. Aniden güvercinlerden birkaçı çiçek bahçesinin korkuluklarına uçtu. Çocuk onların uçup gitmesinden korkup geri çağırdı ama güvercinler hareket etmedi. Çocuk ne yapacağını bilemeyip birkaç taş alarak kuşlara doğru attı. Bir tanesi yanlışlıkla yaşlı adama çarptı. İhtiyar Wang ürktü ve kayıp terastan düştü. Bir süre geçmesine rağmen ayağa kalkmadı. Yerde uzanıp kalmıştı. Çocuk dehşete kapıldı. Tek kelime etmeden yavaşça penceresini kapatıp gitti. Güneş yavaş yavaş yükseldi, yaşlı adamın oğulları ve torunları adamı aramak için dışarı çıktı. Onu bulup şöyle dediler: "Ayağı kaydı ve düşerek öldü!" Sonra da adamı geleneklerine göre gömdüler.

Suçlunun affedilip başına bir talihsizlik gelme ihtimali geçtikten uzun süre sonra, işlediği suçla tamamen aynı şekilde cezalandırılması açısından bu küçük hikâye edebi bir başyapıttır.

Başarısı Engellenen Hayalet

Hayaletlerin birçok türü bulunur, ancak kendini asarak öldürenlerinki en kötüsüdür. Bu tür hayaletler yaşayan insanları çatıların kirişlerine kendilerini asmaları için daima kandırmaya çalışırlar. Eğer birini kendini asmaya ikna ederlerse o zaman onlara Ölüler Diyarı'nın kapıları açılır ve tekrar yaşam döngüsüne katılabilirler. Aşağıda yer alan ve bu türden bir hayaleti konu alan hikâye, güvenilir insanlar tarafından anlatılmıştır.

Bir zamanlar Qingzhoufu'da askeriye sınavını geçmiş, görev raporu vermek için Jinanfu'ya çağrılmış bir adam yaşıyordu. Yağmur mevsimiydi. Bu yüzden geceyi geçirmeyi planladığı şehir hanına gelemeden akşam olmuştu. Tam güneş batarken küçük bir köye ulaşip bir gecelik kalacak yer aradı. Ne var ki köyde sadece barakalarında bu adam için yer bulunmayan fakir aileler yaşamaktaydı. Bu nedenle onu köyün dışında duran eski tapınağa yönlendirip geceyi orada geçirebileceğini söylediler.

Tapındaki tanrı figürlerinin hepsi aşınmıştı, bu yüzden birbirlerinden ayırt edilemiyorlardı. Kalın örümcek ağları girişi kaplamıştı ve her yerde birkaç parmak kalınlığında toz birikmişti. Bu yüzden asker açık havaya çıkıp eski merdiven basamakları buldu. Taş merdiven basamağından birine sırt çantasını bırakıp atını yaşlı bir ağaca bağladı ve sıcak bir gün olduğu için cebinden matarasını çıkarıp içti. Şiddetli bir yağmur yağmıştı ama hava tekrar açıldı. Yeni ay yavaş yavaş batıyordu. Asker gözlerini kapatıp uyumaya çalıştı.

Birdenbire tapınaktan bir hışırtı sesi duydu ve soğuk bir rüzgâr yüzünün üzerinden geçip onu titretti. Eski, kirli, kırmızı bir elbise giymiş, kireç gibi bembeyaz yüzlü bir kadının tapınaktan çıktığını gördü. Kadın, görülmekten korkuyor-

muş gibi sessiz ve gizlice geçti. Asker korku nedir bilmezdi. Bu yüzden uyuyormuş gibi yapıp hiç hareket etmedi, ama yarı kapalı gözlerle kadını izledi. Kadının, kolundan bir halat çekip kaybolduğunu gördü. Bunun üzerine kadının kendini asan birinin hayaleti olduğunu anladı. Yavaşça kalkıp hayaleti takip etti, hayalet gerçekten de köye girmişti.

Belli bir evin önüne geldiğinde kapıda bulunan bir çatlaktan avluya girdi. Asker de duvarın üzerinden atlayıp peşinden gitti. Üç odalı bir evdi. Arka odada bir lamba loş şekilde yanıyordu. Asker pencereden odaya baktı ve yatağında oturmuş, derin derin iç çeken ve başörtüsü gözyaşlarıyla ıslanmış yirmili yaşlarında bir kadın gördü. Yanında da küçük bir çocuk uzanmış uyuyordu. Kadın başını kaldırıp çatının kirişine baktı. Bir an ağlıyor, bir an çocuğu okşuyordu. Asker iyice bakınca kirişte oturan hayaleti gördü. Pantomimle boynuna halatı geçirip kendini asıyordu. Ne zaman eliyle işaret etse kadın başını kaldırıp ona bakıyordu. Bu bir süre böyle devam etti.

En sonunda kadın şöyle dedi: “Benim için en iyisinin ölmek olduğunu söylüyorsun. Peki, öyleyse öleceğim; ancak çocuğumdan ayrılamam!”

Sonra bir kez daha gözyaşlarına boğuldu. Ama hayalet yalnızca gülümseyip onu yeniden ikna etti.

Böylece kadın kararlı şekilde şöyle dedi: “Bu kadarı yeterli. Öleceğim!”

Bu sözlerle birlikte kıyafet sandığını açıp yeni giysiler giydi ve ayna karşısında makyaj yaptı. Sonra da bir sandalye çekip üzerine çıktı. Kuşağını çözüp kirişe bağladı. Tam boynunu öne uzatmış sandalyeden atlayacakken çocuğu aniden uyandı ve ağlamaya başladı. Kadın sandalyeden indi, çocuğu sakinleştirip susturdu ve çocuğu severken döktüğü gözyaşları inci taneleri gibi döküldü. Hayalet, avını kaybetmekten korktuğu için somurtup tısladı. Kısa süre sonra çocuk yeniden uykuya daldı ve kadın bir kez daha yukarı bakmaya başladı. Ardından ayağa kalktı, tekrar sandalyeye çıktı ve ipi

boynuna geçirmek üzereyken asker bağırıp pencere camına vurmaya başladı. Sonra da camı kırıp odaya girdi. Kadın yere düştü ve hayalet ortadan kayboldu. Asker, kadının bilincini geri getirmeye çalıştı ve o sırada kırıktan ucu olmayan bir ip gibi sarkan bir şey gördü. Onun kendini asan kadının hayaletine ait olduğunu bildiğinden alıp sakladı.

Sonra da kadına şöyle dedi: “Çocuğunuza iyi bakın! Bu dünyada kaybedeceğiniz tek bir hayatınız var!”

Bunu söyleyip dışarı çıktı.

Ardından atının ve çantasının tapınakta kaldığını hatırlayıp onları almak için oraya gitti. Köyden çıktığında hayalet yolda onu bekliyordu.

Hayalet eğilip selam verdi ve şöyle dedi: “Uzun yıllardır yerime geçecek birini arıyorum ve bugün tam birini bulmuştum ki sen gelip her şeyi mahvettin. Yani yapabileceğim başka bir şey kalmadı. Ancak aceleyle orada unuttuğum bir şey var. Mutlaka bulmuş olmalısın, onu bana geri vermeni istiyorum. Eğer yalnızca o şeye sahip olursam, yerime geçecek birini bulamamış olmak beni endişelendirmez.”

Asker ona ipi gösterdi ve gülerek şöyle dedi: “Bahsettiğin şey bu mu? Sana bunu geri verirsem birileri kesinlikle kendini asacaktır ve buna izin veremem.”

Bu sözleriyle birlikte ipi kolunun etrafına dolayıp kadını kovdu ve “Şimdi defol!” dedi.

Ama hayalet buna çok sinirlendi. Yüzü yeşilimsi siyah renge döndü, saçları birbirine karıştı, gözleri kanlandı ve dili ağzından aşağı sarktı. İki elini de uzatıp askeri yakalamaya çalıştı ama asker sıktığı yumruğuyla ona vurdu. Asker yanlışlıkla kendi burnuna vurmuştu ve burnu kanamaya başladı. Sonra onun yönüne doğru birkaç damla kan savurdu. Hayaletler insan kanına katlanamadıklarından kadın saldırısını durdurup birkaç adım geri giderek adamı taciz etmeye başladı. Köydeki horozlar ötmeye başlayana dek bir süre bunu devam ettirdi. Sonra da ortadan kayboldu.

Bu sırada köydeki çiftçi halk askere teşekkür etmeye gelmişti. Görünüşe göre asker evden ayrıldıktan sonra kadının kocası gelmiş ve ne olduğunu sormuştu. Olanları öğrendikten sonra herkes köyden çıkan askeri aramak için yollara düşmüştü. Onu bulduklarında havayı yumruklayıp deli gibi konuşuyordu. Böylece ona seslendiler ve asker de olanları anlattı. Halat hâlâ çıplak kolunun üzerinde görülebiliyordu; ancak kırmızı bir et parçası şeklinde sarılıydı, koluna sıkıca yapışmıştı.

Gün yeni ağarıyordu, bu yüzden asker atına atlayıp uzaklara gitti.

Bu hikâye geleneksel olarak kuşaktan kuşağa aktarılmıştır ve halk arasında anlatıldığı şekliyle verilmiştir.

Açgözlülüğün Cezası

Bir zamanlar Yangzi Jiang'ın güneyinde bir adam yaşıyordu. Bu adam Şantung sınırındaki Suzhoufu'da bir öğretmen olarak göreve başlamıştı. Oraya gittiğinde okul binasının henüz tamamlanmamış olduğunu gördü. Ancak bölgede iki katlı bir bina öğretmenin yaşaması ve okul tamamlanana kadar eğitimi devam ettirmesi için kiralanmıştı. Bu bina nehir kıyısına yakın, köyün dışındaydı. Burada, her yöne uzanmış yabancı çalılarla kaplı geniş bir ova bulunuyordu. Öğretmen manzarayı çok beğenmişti.

Bir akşam evinin kapısında durmuş güneşin batışını izliyordu. Köy bacalarından yükselen dumanlar yavaş yavaş alacakaranlığın gölgeleriyle karıştı. Günün tüm sesleri gittikçe kayboldu. Birdenbire uzakta, nehir kıyısının taraflarında bir ateşin parlamasını gördü. Ne olduğuna bakmak için aceleyle çıktı. Kıyıda, gördüğü ışığın geldiği tahta bir tabut buldu. Kendi kendine şöyle düşündü: "Yolculukları sırasında ölüleri süsledikleri mücevherler gece parlıyor. Belki de tabutta mücevherler vardır!" Yüreğinde açgözlülük uyandı ve ölen kişinin dinlenme yeri olduğu için tabuta saygı gösterilmesi gerektiğini unuttu. Büyük bir taş atıp tabutun kapısını kırdı ve daha yakından bakmak için eğildi. Tabutta bir çocuk yatıyordu. Yüzü kâğıt gibi beyazdı, başında matem başlığı takılıydı, vücudu kendirden yapılmış örtülerle kaplanmıştı ve ayaklarında hasır sandaletler vardı. Öğretmen çok korkmuştu, gitmek için geri döndü. Gelgelelim ceset çoktan kendini oturur pozisyona getirmişti. Bunun üzerine tüm bedenini dehşet kaplayan öğretmen koşmaya başladı. Ceset de tabutundan çıkıp peşinden koştu. Neyse ki ev uzakta değildi. Öğretmen olabildiğince hızlı koşup merdivenleri uçarcasına çıktı ve arkasından kapıyı kilitledi. Yavaş yavaş

soluklandı. Dışarıda hiç ses yoktu. Bu yüzden cesedin belki de kendisini eve kadar takip etmediğini düşündü. Pencereyi açıp aşağı baktı. Ceset evin duvarına yaslanıyordu. Aniden pencerenin açık olduğunu gördü ve tek sıçrayışta içeri girdi. Korkuya kapılan öğretmen evin merdivenlerinden düşüp basamakların dibine bilinçsizce yığıldı. Ceset de yukarıdaki odanın zeminine düştü.

O sırada öğrenciler eve gideli çok olmuştu. Evin sahibi de başka bir konutta yaşıyordu, bu yüzden kimsenin olanlardan haberi olmadı. Ertesi sabah her zaman olduğu gibi çocuklar okula geldi. Kapı kilitliydi, seslendiklerinde de kimse cevap vermedi. Bunun üzerine kapıyı kırdılar ve öğretmenlerini yerde bilinçsiz yatarken buldular. Üzerine zencefil serpiştirdiler ama kendine gelmesi çok zaman aldı. Olan biteni sorduklarında anlattı. Sonra da hep beraber üst kata çıkıp cesedi aldılar. Köy sınırlarının dışına çıkarıp yaktılar, kalan kemikleri tekrar tabuta yerleştirdiler. Bu sırada öğretmen iç çekerek şöyle dedi: “Bir anlık açgözlülük yüzünden neredeyse hayatımı kaybedecektim!” İşinden istifa edip evine döndü ve hayatı boyunca kazançtan bir daha hiç bahsetmedi.

Ceset matem başlığı takıp matem giysileri giyer. Yerel geleneye göre anne ve babalarından önce ölen çocuklar yas kıyafetleriyle tabuta yerleştirilir. Böylece ölüyken bile görevlerini yerine getirip aileleri de öldüğünde onlar için yas tutabilirler.

Savaş Alanındaki Gece

Bir zamanlar mallarıyla birlikte güneyden Şantung'a doğru giden bir tüccar vardı. Hava karardıktan iki saat sonra kuzeyden gelen şiddetli bir fırtına patlak verdi. Şans eseri yolun kenarında ışıkları yanan bir han gözüne ilişti. İçecek bir şeyler alıp bir gecelik kalacak yer istemek için içeri girdi, ancak handakiler itiraz etti. Yine de aralarından yaşlı bir adam, onun durumuna üzülüp şöyle dedi: "Uzaklardan gelen savaşçılar için yemek hazırladık ve size ikram edecek şarabımız kalmadı. Fakat burada geceyi geçirebileceğiniz hâlâ boş olan küçük bir oda var." Bu sözleriyle birlikte odayı gösterdi. Ama tüccar açlıktan ve susuzluktan uyuyamadı. Dışarıda insanların ve atların sesini duyabiliyordu. Tüm bu davranışlar ona doğal görünmediği için ayağa kalkıp kapıdaki bir çatlaktan içeri baktı. Tüm hanın yerde oturmuş yiyip içen ve daha önce hiç duymadığı mücadelelerden bahseden askerlerle dolu olduğunu gördü. Bir süre birbirlerine şöyle seslenmeye başladılar: "Komutan geliyor!" Uzaklardan komutanın muhafızlarının bağırıları duyulabiliyordu. Tüm askerler onu karşılamak için aceleyle dışarı fırladılar. Sonra tüccar birçok kâğıt fenerin yakılmış olduğu bir alay gördü ve bunların ortasında uzun sakallı, savaşçı görünüşlü bir adam at sürüyordu. Atından inip hana girdi ve sofranın ortasında yerini aldı. Askerler kapıda emir almaya hazır şekilde beklediler, hancı da komutana şarap ve yemek getirdi.

Yemeğini bitirdiğinde subayları içeri girdi ve onlara şöyle dedi: "Uzun süredir seyir halindesiniz. Adamlarınızın yanına geri dönün. Ben de biraz dinleneceğim. Hareket komutu geldiğinde ilerlemek için yeterince vaktimiz olacak."

Subaylar emirleri alıp çekildiler. Sonra da komutan bağırdı: "Astı'yi içeri gönderin!" Hanın sol tarafından genç bir

subay içeri girdi. Hanın sakinleri kapıları kilitleyip uyumaya gittiler. Asti ise uzun sakallı komutanı kapısındaki çatlaktan ışık saçılan bir odaya doğru geçirdi. Tüccar odasından gizlice çıkıp komutanın odasının çatlağından içeri baktı. Odanın içinde çarşaf lar ve yastıkları olmayan bambudan bir yatak vardı. Yerde bir lamba duruyordu. Uzun sakallı komutan kafasını avuçları arasına aldı. Kafası bedeninden ayrıldı ve onu yatağa yerleştirdi. Sonra Asti de kollarını alıp dikkatlice kafanın yanına yerleştirdi. Ardından komutan kendini yatağa çapraz olarak bıraktı. Asti, kalçalarından ayrılan bedeni tutunca bacaklar yere düştü. Bunun üzerine lamba söndü. Dehşete düşen tüccar gözlerini kollarıyla kapatarak olabildiğince hızlı şekilde odasına koşarak kendini tüm gece uykusuz olarak dönüp durduğu yatağa attı.

Sonunda uzaklardan bir horozun öttüğünü duydu. Titriyordu. Kollarını yüzünün önünden çekince şafağın sökmekte olduğunu gördü. Çevresine baktığında yoğun bir çalışlığın ortasında yattığını fark etti. Etrafı el değmemiş boş bir araziydi, bir mezar bile görünmüyordu. Üşümüş olmasına rağmen en yakın hana varana dek yaklaşık beş kilometre koştu. Han sahibi kapıyı açıp şaşkınlıkla sabahın bu saatinde nereden geldiğini sordu. Böylece tüccar başına gelenleri anlatıp geceyi geçirdiği yer hakkında sorular sordu. Hancı başını sallayarak şöyle dedi: “Bu bölgenin her yeri eski savaş alanlarıyla kaplı ve karanlık çökünce her türden doğaüstü olay meydana gelebilir.”

Devlerin Krallığı

Bir zamanlar Annam vilayetinde denizlere açılan Su adında bir tüccar yaşardı. Bir keresinde gemisi şiddetli fırtına yüzünden uzak bir kıyıya savruldu. Burası gür yeşilliklerle kaplı, vadilerle yarılmış dağlık bir ülkeydi, yine de tepelerde insan yerleşimlerine benzer şeyler görebiliyordu. Böylece yanına biraz yemek alıp karaya çıktı. Dağlara girer girmez her iki tarafında da arı kovanları gibi dizilmiş mağara açıklıklarını gördü. Durup birinin içerisine baktı. Mızrak gibi dişleri, yanan lambalar gibi gözleri olan iki dev oturmuş, bir geyiği yiyorlardı. Tüccar bu görüntüden korkup kaçmak için arkasını döndüyse de devler onu çoktan fark etmişti. Onu yakalayıp mağaralarına sürüklediler. Sonra hayvani seslerle birbirleriyle konuşup onu da yemek için kıyafetlerini parçalamaya kalktılar. Buna karşın tüccar hemen çantasından ekmek ve kurutulmuş et çıkarıp onlara ikram etti. Bölüşüp yediler, ikramı beğenmişe benziyorlardı. Sonra çantaya bir kez daha göz attılar, fakat tüccar başka yiyecek olmadığını el hareketleriyle anlattı.

Sonra şöyle dedi: “Bırakın gideyim! Gemimde kızartma tavaları, tencereler, sirke ve baharatlar var. Bunlarla size yemek hazırlayabilirim.”

Devler ne söylediğini anlamadılar, ancak hâlâ kızgındılar. Böylece adam sözsüz olarak anlatmaya çalıştı, sonunda devler bir şeyler anlayabiliyor gibi göründüler. Bunun üzerine tüccarla beraber gemiye gittiler, tüccar mutfak gereçlerini mağaraya getirdi. Sonra da odun toplayıp ateş yaktı ve geyikten geri kalanları pişirdi. Hazır olduğunda yemeleri için bir kısmını onlara sundu, iki yaratık büyük bir zevkle yediler. Ardından mağaradan çıkıp girişini büyük bir kayayla kapattılar. Kısa süre sonra yakaladıkları bir geyikle geri döndüler. Tüccar, geyiğin derisini yüzüp temiz su getirdi.

Eti yıkayıp birkaç tencere dolusu yemek pişirdi. Birdenbire büyük bir dev sürüsü gelip pişirdiklerini yedi. Devler, yemeği yerken oldukça neşeli göründüler. Hepsı gözlerine çok küçük görünen tencereyi işaret edip durdular. Üç dört gün geçtikten sonra, devlerden biri sırtında devasa bir tencere taşıyarak geldi, ardından yalnızca o tencere kullanıldı.

Artık devler tüccarın etrafına toplanıp pişirmesi için ona kurtlar, geyikler ve antiloplar getiriyorlardı, et piştiğinde de adamı birlikte yemeye çağırıyorlardı.

Bu şekilde birkaç hafta geçti, zamanla tüccara öylesine güvenmeye başladılar ki etrafta özgürce dolaşmasına izin verdiler. Tüccar da çıkardıkları sesleri dinleyip onları anlamayı başladı. Aslında çok öncesinde devlerin dilini konuşabiliyordu. Bu onları çok memnun etti, tüccara genç bir dev kızı getirip onun karısı yaptılar. Kız, güvenini kazanmak için ona değerli eşyalarla meyveler verdi, zamanla birbirlerine çok bağlandılar.

Bir gün devlerin hepsi erkenden kalktı, her biri boyunlarına bir dizi parlak inci astı. Tüccara bol miktarda et pişirmesini buyurdular. O da karısına tüm bunların ne anlama geldiğini sordu.

“Bu önemli bir festival günü,” diye yanıtladı karısı, “yüce kralı bir ziyafete davet ettik.”

Diğer devlere de şöyle dedi: “Tüccarın hiç inci kolyesi yok!”

Sonra her dev ona beş inci verdi, karısı da on tane daha ekledi; böylece toplamda elli incisi oldu. Karısı bunları ipe geçirip tüccarın boynuna astı. Aralarında en az birkaç yüz gram gümüş değerinde olmayan tek bir inci yoktu.

Ardından tüccar etleri pişirdi ve işi bitince kralı karşılamak için tüm sürüyle birlikte mağaradan çıktı. Ortasında bir masa kadar pürüzsüz ve dengeli olan devasa bir taş kütesinin durduğu geniş bir mağaraya girdiler. Onur koltuğu leopar derisiyle, geri kalanı da geyik derisiyle kaplanmıştı.

Birkaç düzine dev, mağarada rütbeleri ve sıralarına göre oturmaktaydı.

Aniden büyük bir fırtına çıktı ve devi andıran bir canavar belirdi. Devlerin tamamı onu karşılamak için büyük bir heyecanla mağaranın dışında toplandılar. Yüce kral mağaraya koşup bacaklarını uzatarak oturup bir kartalınki kadar yuvarlak gözleriyle etrafına bakındı. Tüm sürü onu takip ederek mağaraya girdi. Kralın iki tarafına oturup ona baktılar, saygılarını göstermek için kollarını, göğüslerinin üzerinde çaprazlama kavuşturdular.

Yüce kral başını salladı, etrafına bakıp şöyle dedi: “Wo-meı Tepeleri’nin tüm halkı burada mı?”

Herkes mevcut olduğunu bildirdi.

Sonra tüccarı görüp sordu: “O nereden geliyor?”

Karısı onun adına cevap verdi, herkes adamın aşçılık becerisinden övgüyle bahsetti. Birkaç dev pişmiş eti getirip masaya yaydı. Yüce kral tıka basa doyana kadar yiyip dolu ağzıyla övgüler yağdırarak ileride de kendisine daima bu türden yiyecekler sunmalarını söyledi.

Sonra da tüccara bakıp sordu: “Kolyeniz neden bu kadar kısa?”

Bu sözleriyle birlikte kendi kolyesinden tüfek mermileri kadar geniş ve yuvarlak on inci çıkardı. Tüccarın karısı hızla onun adına incileri kabul edip onları kocasının boynuna astı. Tüccar devlerin yaptığı şekilde kollarını çaprazlayıp teşekkür etti. Sonra da kral tekrar fırtınadaki şimşek hızıyla uçup gitti.

Zaman içinde gökler tüccara iki erkek ve bir kız çocuğu gönderdi. Hepsi insan biçimindeydi ve annelerine benzemiyorlardı. Çocuklar yavaş yavaş konuşmayı öğrendi, babaları onlara insanların dilini öğretti. Büyüdüler ve kısa sürede o kadar güçlendiler ki tepeleri düzlükte koşar gibi koşabilir hale geldiler.

Bir gün tüccarın karısı erkek çocuklarından biri ve kı-

zıyla beraber çıkıp günün yarısını dışarıda geçirdi. Kuzey rüzgârı sert esiyordu, tüccarın yüreğinde eski evinin hasreti uyanmıştı. Oğlunun elinden tutup deniz kıyısına indi. Eski gemisi hâlâ orada duruyordu, böylece oğluyla beraber gemiye çıkıp bir gün ve bir gece içinde tekrar Annam’a ulaştı.

Evini iyi bir tarzda tutmak için kolyesinden iki inciye çıkarıp çok miktarda altın karşılığında sattı. Oğluna Panter ismini verdi, oğlu on dört yaşına geldiğinde üç yüz kiloyu kolaylıkla kaldırabiliyordu. Ancak doğası gereği kabaydı ve dövüşmeyi seviyordu. Cesaretine hayret eden Annam Generali, onu albay olarak atadı. Bir isyanı bastırmada verdiği hizmet o kadar takdire şayandı ki henüz on sekiz yaşındayken ikinci seviyeden bir general oldu.

Bu sıralarda başka bir tüccar da fırtına sonucu Womei Adası’nın kıyısına savruldu. Karaya çıktığında ona hayretle şunu soran bir gençle karşılaştı: “Siz Orta Krallık’tan değil misiniz?”

Tüccar ona bu adaya nasıl savrulduğunu anlattı ve genç onu gizli bir vadideki küçük bir mağaraya götürdü. Sonra da yemesi için geyik eti getirip onunla sohbet etti. Ona kendi babasının da Annam’dan geldiğini anlattı, konuştuğu adamın babasının eski bir tanıdığı olduğu ortaya çıktı.

“Rüzgârın kuzeyden esmesini beklememiz gerekiyor,” dedi genç. “O zaman gelip size eşlik edeceğim. Ayrıca babam ile kardeşime götürmeniz için bir selamlama mesajı iletacağım.”

“Neden kendiniz gidip babanızı bulmuyorsunuz?” diye sordu tüccar.

“Annem Orta Krallık’tan değil,” diye cevapladı genç. “Dili ve görüntüsü farklı, bu yüzden iyi olmayabilir.”

Bir gün rüzgâr kuzeyden şiddetli şekilde esti ve genç gelip tüccara gemisine kadar eşlik etti. Ayrılırken de mesajının tek bir kelimesini bile unutmamasını söyledi.

Tüccar, Annam’a vardığında General Panter’in sarayına gidip ona olanları anlattı. Panter kardeşi hakkındaki sözle-

rini duyunca acı acı ağlamaya başladı. Ardından izin alıp iki askerle birlikte denize açıldı. Aniden dalgaları kamçılایarak gökyüzüne fırlatan bir tayfun ortaya çıktı. Gemi alabora oldu, Panter denize düştü. Bir yaratık tarafından yakalanıp evlerin görülebildiğı bir sahile taşındı. Onu yakalayan yaratık bir deve benziyordu, bu yüzden Panter dev dilinde ona hitap etti. Şaşırان dev ona kim olduğunu sordu, Panter de ona tüm hikâyesini anlattı.

Dev memnun olup şöyle dedi: “Womei benim eski evim, ama buradan yaklaşık on iki kilometre uzaklıkta bulunuyor. Burası zehirli ejderhaların krallığıdır.”

Dev, sonrasında bir gemi getirip Panter içinde dururken kendisi gemiyi suya itti; böylece gemi, dalgaları bir ok gibi yarıp geçti. Tüm gece süren yolculuktan sonra sabah kuzeyde bir kıyı şeridi görüldü, sahilde gözcülük yapan bir genç duruyordu. Panter kardeşini tanıdı. Karaya çıktığında kardeşler el ele tutuşup ağladılar. Sonra Panter arkasını dönüp deve teşekkür edecekken onun çoktan gitmiş olduğunu gördü.

Annesinin ve kız kardeşinin halini hatırını sorduğunda ikisinin de iyi ve mutlu olduğunu öğrendi, böylece kardeşiyle birlikte onların yanına gitmek istedi. Ancak kardeşi ona beklemesini söyleyip yalnız başına gitti. Kısa süre sonra annesi ve kardeşiyle birlikte geri döndü. Panter’i gördüklerinde ikisi de duygulanıp ağladılar. Panter de onlarla beraber Annam’a dönmek istedi.

Ancak annesi şu cevabı verdi: “Gittiğimde insanların görüntümle dalga geçmesinden korkuyorum.”

“Ben yüksek seviyeli bir memurum,” diye yanıtladı Panter, “insanlar seni aşağılamaya cesaret edemezler.”

Böylece hep birlikte gemiye bindiler. Güzel bir rüzgâr yelkenlerini doldurdu, ok hızıyla eve döndüler. Üçüncü günde karaya çıktılar. Ne var ki karşılaştıkları insanların hepsi dehşete kapılıp kaçtılar. Ardından Panter ceketini çıkarıp giymeleri için üçü arasında böldü.

Eve ulaştıklarında annesi, babasını görüp giderken hiçbir şey söylemediği için adamı şiddetli bir şekilde azarlamaya başladı. Evin efendisinin karısını selamlamaya gelen ailenin tüm üyeleri bunu korkup titreyerek yaptılar. Panther annesine Orta Krallık'ın dilini öğrenmesini, ipekler giymesini ve kendini insan yiyeceklerine alıştırmasını tavsiye etti. Bunu kabul etti, sonunda kendisine ve kızına erkek kıyafetleri dikildi. Erkek ve kız kardeşinin cildi yavaş yavaş beyazlaştı, böylece Orta Krallık halkına benzemeye başladılar. Panther'in erkek kardeşi Leopar, kız kardeşi Devkızı ismini aldılar. İkisi de büyük bir fiziksel güce sahipti.

Ne var ki Panther, kardeşinin pek eğitilmiş olmadığını düşünmekten memnun değildi. Leopar çok yetenekliydi; tek okuyuşta bir kitabı anlayabiliyordu ancak bilim adamı olmayı meyilli değildi. Ateş edip at sürmek en sevdiği şeylerdi. Profesyonel asker olarak yüksek mevkilere ulaştı, sonunda seçkin bir memurun kızıyla evlendi.

Bu, Devkızı bir koca bulmadan çok önce gerçekleşti; çünkü tüm talipler müstakbel kayıvalidelerinden korkuyordu. Buna karşın Devkızı da sonunda kardeşinin astlarından biriyle evlendi. Kız, en güçlü yayı gerip yüz adımlık bir mesafeden en küçük kuşu vurabilirdi. Oku bir hedefi vurmadan asla yere düşmezdi. Kocasını savaşa gittiğinde daima ona eşlik etti ve adam büyük ölçüde karısı sayesinde bir general oldu. Leopar, otuz yaşındayken çoktan bir mareşal olmuştu, seferlerinde annesi ona eşlik etti. Tehlikeli bir düşman yaklaştığında bir zırh giyip eline de bıçak alıp oğlunun yerine onların karşına çıktı. Düşmanlar arasında onunla karşılaşp korkuyla kaçmayan olmadı. Cesareti nedeniyle imparator ona "Süper Kadın" unvanını bahşetti.

Burada bahsedilen devler, efsanelerde insan yiyen canavarlar olarak ortaya çıkan ve Rakshalar olarak da bilinen Seylan Adası'nın ilk yerlileridir.

Kaçırılan Kız

Eski başkent Loyang'ın batı kesiminde birkaç yüz kat yükseklikte devasa bir pagoda (Budist dini yapısı) barındıran harabe bir manastır vardı. En tepesinde üç ya da dört kişinin bir arada durabilecekleri bir yer hâlâ bulunabilirdi.

Manastırın yakınlarında güzel bir kız yaşıyordu. Kız, çok sıcak bir yaz gününde evinin avlusunda oturmuş serinlemeye çalışıyordu. Aniden bir hortum gelip kızı götürdü. Gözlerini açtığında pagodanın en tepesindeydi, yanında da öğrenci kıyafetleri giymiş genç bir adam duruyordu.

Adam çok kibar ve hoştu, kıza şöyle dedi: “Görünüşe göre gökler bizi bir araya getirmek istedi, benimle evlenmeyi kabul ederseniz çok mutlu olacağız.” Ancak kız kabul etmedi. Böylece öğrenci, kıza fikrini değiştirene kadar pagodanın tepesinde kalmak zorunda olduğunu söyledi. Sonra da açlığını bastırması için ona ekmek ve şarap verip ortadan kayboldu.

Daha sonra adam her gün gelip kıza fikrini değiştirip değiştirmedigini sordu ve kız da her gün değiştirmedigini söyledi. Giderken her zaman pagodanın girişini dikkatlice taşlarla örttü ve merdivenin basamaklarından birkaç tanesini de kız aşağı inmesin diye söktü. Pagodaya her gelişinde kıza yiyecek ve içecek getirip ruj, pudra, elbiseler, etekler ve her türlü mücevherlerden hediye etti. Onları pazardan satın aldığını söyledi. Ayrıca pagodanın tepesinin gündüz olduğu kadar geceleri de parlak olması için duvara büyük bir lal taşı astı. Kız arzulayabileceği her şeye sahipti ama yine de mutlu değildi.

Adam bir gün giderken pencereyi kilitlemeyi unuttu. Kız gizlice pencereden bakıp genç adamın kendini kömür gibi siyah yüzlü ve kıpkırmızı saçlı bir deve dönüştürmesine şahit oldu. Gözbebekleri yuvalarından dışarı fırladı, ağzı kan çanağı gibiydi. Çarpık beyaz dişleri dudaklarından dışarı fış-

kırmıştı, omuzlarından iki kanat çıktı. Kanatlarını açıp yere doğru uçu, sonra tekrar insana dönuştü.

Kız korkuya kapılıp gözyaşlarına boğuldu. Pagodadan aşağı bakınca aşağıdan geçmekte olan bir gezgin gördü. Seslendi, ancak pagoda çok yüksek olduğu için sesi ona ulaşmadı. Elleriyle işaret etti ama gezgin yukarı bakmadı. Sonra daha önce giydiği kıyafetleri aşağı atmaktan başka bir çare düşünemedi. Kıyafetler havada dalgalanarak yere düştüler.

Gezgin kıyafetleri aldı. Sonra pagodaya baktı ve en tepede bir kıızı andıran küçük bir figür gördü, ancak yüzünü seçemedi. Uzun bir süre kim olduğunu düşündü. Sonra birden anımsadı.

“Komşumun kıızı,” dedi kendi kendine, “büyülü bir hortumla götürölmüştü. Orada olma ihtimali var mı acaba?”

Böylece kıyafetleri yanına alıp kızın ailesine gösterdi, ailesi kıyafetleri görünce gözyaşlarına hâkim olamadı.

Kızın etraftaki herkesten daha güçlü ve daha cesur bir erkek kardeşi vardı. Hikâye ona anlatıldığında ağır bir balta alıp pagodaya gitti. Orada uzun çimenlerin arasına gizlenip bekledi.

Güneş batmak üzereyken ağır adımlarla tepeye yürüyen bir genç geldi. Aniden bir deve dönüşüp kanatlarını açtı, uçmak üzereydi. Ancak kızın kardeşi baltasını fırlatıp dev omzundan vurdu. Dev kükreneye başlayıp batı tepelerine doğru uçu. Kızın kardeşi pagodaya tırmanmanın imkânsız olduğu anlayıp geri dönerek birkaç komşusunun yardımına başvurdu. Onlarla beraber ertesi sabah geri dönüp pagodaya tırmandı. Dev yalnızca en tepedekileri tahrip ettiği için basamakların çoğu sağlam durumdaydı. Merdivenle yukarı çıkmayı başardılar ve sonrasında erkek kardeş, kız kardeşini alıp güvenli bir şekilde eve geri getirdi.

Kâbus böylece sona erdi.

Bu hikâyedeki dev bir Yaksha veya bir Feitian Yatscha'dır.

Uçan Dev

Bir zamanlar Şianfu'da ıssız yerlerde dolaşmayı seven yaşlı bir Budist keşiş yaşıyordu. Gezintisi sırasında bir kez Kokonor'a kadar geldi. Orada üç yüz metre uzunluğunda ve birkaç kulaç kalınlığında bir ağaç gördü. İçi boştu ve gökyüzünün içine ışık saçtığını görebilirdiniz.

Birkaç kilometre gittikten sonra uzaktan kırmızı giysili, yalınayak, dağınık saçlı ve rüzgâr kadar hızlı koşan bir kız gördü. Kız bir anda keşişin önünde durdu.

“Bana merhamet edip hayatımı kurtar!” dedi.

Keşiş sorunun ne olduğunu sorduğunda kız şöyle cevap verdi: “Bir adam beni takip ediyor. Beni görmediğini söylerken tüm hayatım boyunca sana minnettar olacağım!”

Bunu söyledikten sonra içi boş ağaca koşup içine girdi.

Keşiş biraz daha ilerlediğinde zırhlı bir at süren biriyle karşılaştı. Adam altından bir giysi giymişti ve omzunda bir yay, yanında da bir kılıç vardı. Atı şimşek hızında koşup her adımında birkaç kilometre katediyordu. İster havada koşsun ister yerde, hızı hep aynıydı.

“Kırmızı giysili kızı gördünüz mü?” diye sordu yabancı. Keşiş hiçbir şey görmediğini söylediğinde, diğeri konuşmayı sürdürdü: “Rahip, yalan söylememelisiniz! Bu kız insan değil, uçan bir dev. Uçan devlerin insanların yaşamına yıkım getiren binlerce türü vardır. Çoktan birçoğunu öldürdüm ve onlarla hemen hemen işim bitti. Ama bu, onların en kötüsü. Dün gece Gök Tanrısı'ndan üç kez emir aldım ve bu yüzden gökten aceleyle indim. Bu canavarı yakalamak için sekiz binimiz her yöne dağılmış durumdayız. Gerçeği söylemiyorsanız göklere karşı günah işliyorsunuz demektir!”

Bunun üzerine keşiş onu kandırmaya cesaret edemeyip

içi boş ağacı işaret etti. Göklerin elçisi atından inip ağacın içine adımını atıp etrafa bakındı. Ardından tekrar atına bindi ve at onu boş kovuktan yukarı, ağacın bittiği yere taşıdı. Keşiş yukarı bakınca ağacın tepesinden küçük, kırmızı bir alevin çıktığını gördü. Onu göklerin elçisi takip etti. İkisi de bulutlara yükselip kayboldular. Bir süre sonra gökten kan yağdı. Dev muhtemelen bir okla vurulmuş ya da yakalanmıştı.

Daha sonra keşiş, hikâyesini yazıya geçiren bilgine anlattı.

Bu uçan dev de Yaksha kabilesindendir.

Kara Büyüler

Güneybatıda yaşayan vahşi insanlar birçok kara büyüde ustadırlar. Çoğunlukla Orta Krallık'taki erkekleri kızlarıyla evlendirme vaadiyle kandırıp kendi ülkelerine çekerler, ancak sözleri güvenilmezdir. Bir keresinde yoksul bir ailenin oğlu, damadı olabilmek için vahşi adamlardan biri adına üç yıl çalışmayı kabul etti. Üç yıl dolduğunda düğünleri yapıldı ve çifte küçük bir ev verildi. Ancak eve girer girmez karısı, tetikte olması için kocasını uyardı. Çünkü ailesi onu sevmemişti ve ona zarar vermeye çalışacaklardı. Geleneklere uyararak önce karısı yanan bir fenerle eve girdi, fakat damat peşinden gittiğinde kadın ortadan kaybolmuştu. Böylece günler geçti. Kadın gündüzleri evdeyken gece olunca ortadan kayboluyordu.

Evlendikten kısa bir süre sonra, günün birinde karısı şöyle dedi: “Yarın sabah annem doğum gününü kutlayacak, gidip onu tebrik etmelisin. Sana çay ve yemek verecek. Çayı içebilirsin, ancak yemeklere dokunmamaya dikkat et. Sözlerimi sakın aklından çıkarma!”

Böylelikle ertesi gün karı koca annenin evine gidip tebriklerini sundular. Ailesi son derece memnun görünüyordu. Onlara çay ve tatlı ikram ettiler. Damat çayı içti, ancak bir şey yemedi. Karısının ailesi nazik sözler ve dostane tavırlarla bir şeyler yemesinde ısrarcı olunca, damat da sonunda ne yapacağını bilemeyip kendisine bir zarar vermek istemediklerini düşündü. Önündeki tabakta taze yakalanmış yılanbalığını ve yengeçleri görünce birazını yedi. Karısı ona sitemkâr bir bakış atınca adam gitmek için birkaç bahane sundu.

Fakat kayınvalidesi şöyle dedi: “Bugün benim doğum günüm. Doğum günüm için yaptığım eriştenin tadına bakmalısın!”

Bununla birlikte kayınvalidesi önüne yağlı etle karıştır-

rılıp hoş kokulu mantarlarla baharatlanmış gümüş iplikler gibi görünen eriştelerle dolu bir kâse koydu. Taşrada yaşadığı tüm bu süre boyunca hiç bu kadar iştah açıcı bir yemek görmemişti. Hoş kokusu baştan çıkarıcı şekilde burnuna yükselince yemek çubuklarını istemsizce eline aldı. Karısı bir bakış attı, ancak adam bunu görmemiş gibi davrandı.

Karısı imalı bir şekilde öksürdü, fakat adam onu duymamış gibi yaptı. En sonunda masanın altından kocasının ayağına bastı ve adam ancak o zaman kendini kontrol altına aldı.

Yemeğinin henüz yarısını yememişti ki şöyle dedi: “Doydum.”

Sonra veda ederek karısıyla birlikte oradan ayrıldı.

“Bu ciddi bir mesele,” dedi karısı. “Sözlerimi dinlemedin, şimdi kesinlikle öleceksin!”

Buna rağmen adam aniden hissettiği korkunç acılar dayanılmaz hale gelip onu bayılıta kadar kadına inanmamıştı. Karısı hemen adamı ayaklarından tavan kirişine asıp bedeninin altına kızgın kömür dolu bir kâse koydu. Su dolu büyük bir kavanozun içine de susam yağı koyup tam adamın ağzının altına denk gelecek şekilde kömürlerin ortasına yerleştirdi. Ateş bedenini tamamen ısıtınca adam aniden ağzını açtı. Çıkan şeyleri hayal bile edemezsiniz! Kıvranıp sürünen bir yığın zehirli solucan, kırkayaklar, kurbağalar ve iribaşlar... Hepsi de kavanoza düştü. Sonra karısı adamı çözüp yatağa taşıyıp kızıl arsenikle karıştırdığı şaraptan verdi. O zaman kocası iyileşti.

“Yılanbalığı ve yengeç olduğunu düşünerek yediğin şeyler, kurbağa ve iribaşlardan başka bir şey değildi, doğum günü erişteleri de zehirli solucanlar ve kırkayaklardı. Ama dikkatli olmaya devam etmelisin. Ailem ölmediğini biliyor ve başka kötü planlar düşüneceklerdir,” dedi karısı.

Birkaç gün sonra kayınpederi ona şöyle dedi: “Mağaranın önündeki kayalık yamaçta büyük bir ağaç var. İçinde ateş kuşu yuvası bulunuyor. Hâlâ gençsin ve oraya tırma-

nabilirsin, bu yüzden hemen oraya gidip bana yumurtaları getir.”

Damadı eve gidip bunu karısına söyledi.

“Uzun bambu sııkları götür,” dedi kadın, “onları birbirine bağla, en üstüne de kavisli bir kılıç tuttur. Bu dokuz somun ekmekle kırk dokuz tavuk yumurtasını al, bir sepetin içine koyup yanında götür. Oraya vardığında dallarda büyük bir yuva göreceksin. Ağaca tırmanma, kavisli kılıcınla onu kes. Sonra sııklarını fırlatıp canın pahasına koş. Bir canavar ortaya çıkıp seni kovalarsa ona üçer üçer ekmek somunlarını at, en sonunda yumurtaları da yere atıp mümkün olduğunca hızlı bir şekilde eve gel. Bu şekilde tehlikelerden kaçabilirsin.”

Adam her şeyi tam olarak karısının söylediği şekliyle not edip gitti. Gerçekten de kuşun yuvasını gördü; yuva, yuvarlak bir köşk kadar büyüktü. Sonra kavisli kılıcını sııklara bağlayıp tüm gücüyle ağacı keserek sııkları yere bıraktı, ardından arkasına bile bakmadan can havliyle koştu. Aniden arkasından yükselen gök gürültülü fırtınanın sesini duydu. Yukarı baktığında metrelerce uzunlukta büyük bir ejderha gördü. Gözleri iki lamba gibi parlıyor ve ağzından alevler saçıyordu. Kafasının üzerindeki iki anteni uzatıp zemini yokladı. Bunun üzerine adam somunları hemen havaya fırlattı. Ejderha onları yakalayıp yemek için biraz zaman harcadı. Ancak adam birkaç adım öne geçer geçmez ejderha tekrar uçarak peşinden geldi. Sonra biraz daha ekmek fırlattı, ekmekler bitince de sepetini ters çevirip yumurtaları yere saçtı. Ejderhanın açlığı geçmemişti ve obur çenesini genişçe açtı. Yumurtaları görünce aniden aşağı indi. Yumurtalar etrafa dağılmış olduğundan hepsini yutana kadar epey vakit geçti. Bu sırada adam evine kaçmayı başarmıştı.

Kapıdan girip karısını görünce ağlayarak şöyle dedi: “Zar zor kaçabildim, ejderhanın midesinde olmadığım için şanslı sayılırım. Bu tür şeyler daha fazla devam ederse ölmeye mahkûmum!”

Bu sözleriyle birlikte diz çöküp hayatını kurtarması için karısına yalvardı.

“Evin nerede?” diye sordu karısı.

“Evim buradan yaklaşık yüz elli kilometre uzakta, Orta Krallık’ta ve annem hâlâ hayatta. Beni endişelendiren tek şey çok yoksul oluşumuz.”

Karısı şöyle dedi: “Seninle kaçacağım ve anneni bulacağız. Yoksulluğun için üzülmeyi bırak.”

Bunun üzerine evde mevcut olan tüm inci ve mücevherleri alıp bir torbaya koyup bunu kocasının belinin etrafına bağladı. Kadın, kocasına bir şemsiye de verdi ve gece yarısı bir merdivenle duvarı aşip gizlice kaçtılar.

Karısı şunları da ekledi: “Şemsiyeyi sırtına alıp olabildiğince hızlı koş! Sakın açma ve etrafına bakma! Seni gizlice takip edeceğim.”

Böylece kuzeye dönüp tüm gücü ve kuvvetiyle koştu. Artık bacakları tutmaz olup açlık bastırıldığında bir gece ve bir gündüz boyunca koşup neredeyse yüz elli kilometre ilerlemiş, vahşi insanların ülkesinin sınırını geçmişti. Önünde bir dağ köyü vardı. Köyün girişinde dinlenmek için durdu ve cebinden biraz yemek çıkarıp yemeye başladı. Etrafına bakındığında karısını göremedi.

Kendi kendine şöyle dedi: “Belki de beni kandırdı ve benimle gelmiyor!”

Yemeyi bitirdiğinde pınardan su içip acı içinde kendini daha ileri sürükledi. Günün sıcaklığı en yüksek seviyesindeyken aniden şiddetli bir dağ yağmuru yağmaya başladı. Adam telaşından dolayı karısının söylediklerini unutarak şemsiyesini açtı. Karısı şemsiyenin içinden yere düştü.

Adamı azarlamaya başladı: “Bir kez daha tavsiyemi dinlemedin. Şimdi ise iş işten geçti!”

Kocasına hemen köye gidip beyaz bir horoz, yedi tane siyah çay bardağıyla birlikte bir parça kırmızı kaput bezi almasını söyledi.

“Cebindeki gümüş paraları harcamaktan çekinme!” diye bağırdı arkasından.

Kocası köye gidip her şeyi toplayarak geri döndü. Kadın kumaştan bir ceket yapıp üzerine giydi. Birkaç kilometre yürümüşlerdi ki güneyden uçan bir kuş gibi yükselen kızıl bir bulut görüldü.

“Bu annem,” dedi kadın.

Bulut bir anda tepelerine kadar geldi. O zaman kadın siyah çay bardaklarını alıp buluta doğru fırlattı. Attığı yedi bardağın hepsi tekrar yere düştü. Buluttaki annenin ağlayıp azarladığını duyabiliyorlardı, ardından bulut ortadan kayboldu.

Dört saat kadar yola devam ettiler. Sonra ipeğin yırtılmasına benzer bir ses duydular ve rüzgâra karşı ilerleyen mürekkep kadar siyah bir bulut görüldü.

“Eyvah, bu babam!” dedi kadın. “Bu artık ölüm kalım meselesi, babam gitmemize izin vermez! Sana olan aşkım yüzünden şimdi en kutsal yasalara karşı gelmek zorundayım!”

Bu sözleriyle birlikte hemen beyaz horozu eline alıp, kafasını vücudundan ayırıp horozun kafasını havaya fırlattı. Kara bulut anında dağıldı ve babası, başı bedeninden ayrılmış vaziyette yol kenarına düştü. Sonra kadın acı bir şekilde ağladı, kadının ağlaması durunca cesedi gömdüler. Ardından birlikte kocasının evine gidip adamın yaşlı annesinin hâlâ hayatta olduğunu gördüler. İnci ve mücevher torbasını çözüp güzel bir arazi satın aldılar, üzerine bir ev inşa edip toplumun zengin ve saygın üyeleri haline geldiler.

Çinliler kızıl arseniğin panzehir ve tonik olarak kullandığına inanırlar.

TARİHİ MASALLAR

Beyaz Lotus Tarikatı'nın Büyücüsü

Bir zamanlar Beyaz Lotus Tarikatı'nın üyesi olan bir büyücü yaşardı. Bu büyücü kara büyüleriyle insanları nasıl kandıracağını bilirdi. Büyülerinin sırrını öğrenmek isteyen birçok kişi büyücünün çırağı oldu.

Bir gün büyücü dışarı çıkmak istedi. Evinin salonuna, üzeri başka bir kâseyle örtülmüş bir kâse yerleştirip çıraklarına kâseye göz kulak olmalarını emretti. Bununla birlikte, içinde ne olduğuna bakmak için kâsenin üzerini açmamaları gerektiğini de ekleyip uyardı.

Büyücü gider gitmez çırakları kâsenin üzerini açtı ve içinin temiz suyla dolu olduğunu gördüler. Suyun üzerinde de gerçek direkleri ve yelkenleri olan samandan yapılmış küçük bir gemi yüzüyordu. Görüntü karşısında şaşırان çıraklar, devrilene kadar samandan gemiyi parmaklarıyla su içinde itelediler. Ardından gemiyi hemen düzelterek kâsenin üzerini tekrar örttüler. Ne var ki o zamana kadar büyücü çoktan eve geri dönmüş, aralarında duruyordu. Kızgındı ve “Neden emrime karşı geldiniz?” diyerek çıkıştı.

Çıraklar bu durumu inkâr ettiler.

Bunu üzerine büyücü “Gemim denizde alabora oldu, siz hâlâ beni kandırmaya mı çalışıyorsunuz?” diye karşılık verdi.

Büyücü başka bir akşam odasında dev bir mum yakıp rüzgâr mumu söndürmesin diye çıraklarına muma göz kulak olmalarını emretti. Gecenin ikinci nöbetine geçtiklerinde büyücü hâlâ dönmemişti. Çıraklar yorgun ve uykuluydu, bu yüzden gidip yattılar ve yavaş yavaş uykuya daldılar. Tekrar uyandıklarında mum sönmüştü. Hemen kalkıp mumu yeniden yaktılar. Ancak büyücü çoktan eve dönmüştü, çırakları tekrar azarladı.

“Gerçekten uyumadık biz! Mum nasıl sönmüş olabilir ki?”

Büyücü öfkeyle karşılık verdi: “Zifiri karanlıkta yirmi dört kilometre yürümeme sebep oluyorsunuz ve hâlâ saçma sapan konuşabiliyorsunuz!”

Bunun üzerine çıraklar gerçekten dehşete düştüler.

Bir zaman sonra çıraklarından biri büyücüye hakaret etti. Büyücü bu hakareti bir kenara yazdı ama o an hiçbir şey söylemedi. Bir müddet sonra چراğa domuzu beslemesini söyledi, çırak domuzun ahırına girer girmez onu domuza çevirdi. Ardından bir kasap çağırıp domuzu kasaba sattı. Domuza dönüşen çırak, kasaba satılan tüm domuzlarla aynı kaderi paylaştı.

Bir gün o چراğın babası, oğlu uzun süredir eve dönmediğinden oğlunun sağlığını sormak için çıkageldi. Büyücü, oğlunun uzun süre önce kendisini terk ettiğini söyledi. Baba eve dönüp her yerde oğlunu aradı ancak bulamadı. Fakat gerçeği bilen ve oğlunun arkadaşlarından olan bir çırak babayı durumdan haberdar etti. Bu nedenle baba, bölge memuruna şikâyetle bulundu. Ancak memur, büyücünün kendini görünmez kılmasından endişeliydi. Onu tutuklamaya cesaret edemedi ama amirini bilgilendirip bin tane tam teçhizatlı asker göndermesini istedi. Askerler büyücünün evini kuşatıp karısı ve çocuğuyla birlikte büyücüyü tutukladı. Üçü de başkente götürülmek üzere ahşap kafeslere yerleştirildi.

Yol dağa doğru kıvrıldı ve tepenin orta yerinde çay tabağı gibi gözleri, yemek tabağı gibi bir ağzı, bir ayak uzunluğunda dişleri olan ağaç kadar büyük bir dev çıkageldi. Askerler oldukları yerde donup kaldılar. Titriyor ve hareket etmeye cesaret edemiyorlardı.

“Bu bir dağ ruhudur. Karım onu kovabilir,” dedi büyücü.

Askerler büyücünün dediği gibi yapıp kadının zincirlerini çözdüler, kadın eline bir mızrak alıp devle yüzleşmeye gitti. Dev öfkelenip kadını yuttu. Bu durum geri kalanları daha da korkuttu.

Büyücü “Peki, karımı öldürdüyse o zaman sıra oğlumda!” dedi.

Böylece oğlunu kafesten çıkardılar. Ancak dev aynı şekilde çocuğu da yuttu. Geri kalanlar ne yapacaklarını bilemeden olanlara seyirci kaldılar.

Büyücü öfkeyle gözyaşı dökerek, “Önce karımı öldürdü, şimdi de oğlumu. Keşke bunun için cezalandırılabilse! Ancak onu cezalandırabilecek tek kişi benim!” dedi.

Beklendiği üzere büyücüyü de kafesten çıkarıp eline bir kılıç verdiler ve devin karşısına yolladılar. Büyücü ile dev bir süre savaştıysa da sonunda dev, büyücüyü ele geçirip midesine indirdi. Sonra da halinden memnun şekilde yoluna gitti.

Askerler büyücünün onları oyuna getirdiğini fark ettiklerinde her şey için çok geçti.

Beyaz Lotus Tarikatı, Çin'deki gizli devrimci topluluklardan biridir. Kökenleri kurucusu olan Tongtian Jiaozhu'ya kadar uzanır. Buradaki “dağ ruhu” elbette ki ailesini ve kendisini askerlerden kurtarmak için büyücü tarafından yapılan görsel bir yanılsamadır.

Üç Kötünün Hikayesi

Evvel zaman içinde Zhou Chu adında genç bir adam yaşardı. Olağanüstü güçlüydü ve karşısında kimse duramazdı. Bunun yanında yabani, disiplinden yoksun biriydi; onun bulunduğu yerde hırgür ve kargaşa eksik olmazdı. Yine de köydeki yaşlılar onu ciddi şekilde cezalandırmaya cesaret edemezlerdi. Kafasına iki sülün kanadıyla süslenmiş silindir şapka takardı. Giysileri işlemeli ipekten dokunmuş olup yanında Longquan* kılıcı asılı dururdu. Eğlenceye ve içkiye düşküncü, elleri de başkalarının mallarına uzanmaya meyilliydi. Ona rahatsızlık veren kimselerin bunun sonuçlarından korkmaya hakkı vardı. Nitekim bu tavrını yıllarca sürdürdü. Tüm mahallenin başına belaydı.

Daha sonra o bölgeye yeni bir görevli memur atandı. Memur geldiğinde önce tüm bölgeyi sessizce dolaşıp insanların şikâyetlerini dinledi. Halk, ona oralardaki üç büyük kötülüğün varlığından söz etti.

* Long Quan Jian (龙泉剑), Çin tarihindeki on efsanevi kılıçtan biridir. Long kelimesi ejderha, Quan su kaynağı ve Jian ise kılıç demektir. (ç.n.)

Bunun üzerine memur, üzerine kalitesiz kıyafetler geçirip Zhou Chu'nun kapısının önünde gözyaşları dökmeye başladı. Tam o sırada Zhou Chu da içmekte olduğu meyhaneden çıkmış, kılıcına vurarak, şarkılar söyleyerek evine dönüyordu.

Evine vardığında sordu: "Burada böyle acıklı acıklı ağlayan da kimdir?"

Memur cevap verdi: "Halkın sıkıntılarına ağlamaktayım."

Sonrasında Zhou Chu memuru görüp kahkahaya boğuldu.

"Yanılıyorsun dostum," dedi. "Ayaklanmalar kazanda kaynayan su gibi çevremizde dolaşıyor. Ama burada, yani ülkedeki bu küçük köşemizde, herkes sessiz ve huzur doludur. Hasat verimli oldu, mısırımız çok ve halk işine mutlulukla gidiyor. Bana sıkıntılardan bahsettiğinde, daha hasta olmadan sızlanmaya başlayan bir adam geliyor aklıma. Söyle bana, kendisi yerine başkaları için üzülen kişi, sen kimsin? Evimin önünde ne işin var?"

"Ben yeni bölge memuruyum," dedi öteki. "Evimden çıktığımdan beri çevreyi gözlemliyordum. İnsanların yaşamlarını dürüst ve basit bir biçimde geçirdiklerini gördüm. Herkesin yeterli yiyeceği ve giyeceği vardı. Tam da anlattığın gibi. Yine de gariptir ki yaşlılar bir araya geldiğinde hep iç çekip şikâyet ediyorlar. Nedeni sorulduğunda da şöyle cevap veriyorlar: 'Bölgemizde üç büyük kötülük bulunuyor!' Senden bunlardan ikisinin icabına bakmanı istemeye geldim. Üçüncüsü için ise... Belki de sessiz kalmam daha hayırlıdır. Bu sebeple evinin önünde gözyaşları dökmekteyim."

"Peki, nedir bu kötülükler?" diye cevap verdi Zhou Chu. "Özgürce konuşup bana bildiğin her şeyi açık açık anlat!"

"İlk kötülük," dedi memur, "uzun köprüde bulunan ve suyu yükseltip insanların ve hayvanların nehirde boğulmasına sebep olan kötü ejderhadır. İkinci kötülük ise tepelerde yaşayan beyaz alınlı kaplandır. Üçüncüsü... Zhou Chu, sensin!"

Bu sözler üzerine utançtan yanakları kıpkırmızı kesilen adam eğilip şöyle dedi: "Bu bölgenin memuru olmak için

çok uzak yerlerden geldiniz fakat halkın duygularına böylesine ortak oluyorsunuz demek? Ben burada doğduğum halde yaptığım tek şey büyükleri üzme oldu. Ne tür bir yarattığım ben? Evinize geri dönmenizi rica ediyorum. Bu meselelerin çözülmesini sağlayacağım!”

Sonrasında durup dinlenmeden tepelere koştu ve kaplanı mağarasında avladı. Kaplan havaya öyle bir sıçradı ki tüm orman fırtınaya tutulmuş gibi sallandı. Ardından kükreyip düşmanını yakalamak için pençelerini vahşice uzatarak hızla geri geldi. Zhou Chu bir adım geri attı ve kaplan tam önüne indi. O zaman kaplanın boynunu sol eliyle yere bastırıp sağ eliyle yerde ölene kadar durmadan kaplana vurdu. Sonra da sırtına kaplanı atıp evinin yolunu tuttu.

Bundan sonra uzun köprüye geçti. Üzerindekileri çıkarıp kılıcını eline aldı, böylece suya daldı. Gözden kaybolur kaybolmaz kızma ve tıslamalar duyuldu, dalgalar köpürmeye ve yükselmeye başladı. Bir süre sonra derinliklerden bir kan akıntısı yükseldi, nehrin rengi kırmızıya döndü. Çok geçmeden Zhou Chu dalgaların arasından elinde ejderhayı tutarak dışarı çıktı.

Memura gidip eğilerek rapor verdi: “Ejderhanın başını kestim ve kaplanın icabına baktım. Böylece emrinizi başarıyla yerine getirdim. Şimdi de ben uzaklara gideceğim ki üçüncü kötülüğten de kurtulasınız. Efendim, memleketime göz kulak olun ve büyüklere de bildirin ki artık acı çekmelelerine gerek yoktur!”

Bunları söylediğinde gönüllü olarak askere alındı. Haydutlarla mücadelede büyük ün kazandı. Bir gün haydutlar onu köşeye sıkıştırdığında kendini kurtaramayacağını fark edip Doğu’ya boyun eğerek şöyle dedi: “Sonunda günahlarım karşılık canımı verebileceğim gün geldi.” Ardından da boynunu kılıca sundu ve öldü.

İyi bir ahlak dersi veren halk hikâyesinden ziyade efsanevi bir öyküdür.

Üç Kahramanın İki Şeftali Yüzünden Ölümü

Saltanatının başlangıcında Qi Devleti'nin Beyi (Dükü) Jing, kahramanları kendisine çekmeye bayılırdı. Ona bağlı olanlar arasından üçü oldukça sıra dışı cesarete sahipti. Bunlardan ilki Gongsun Jie, ikincisi Tian Kaijiang, üçüncüsü Guye Zi adındaydı. Üçüne de prens tarafından büyük saygı gösterilirdi ancak gösterilen bu saygı onları küstahlaştırıp saraya kargaşanın hâkim olmasına sebebiyet vermişti. Prensle hizmetkârları arasında olması gereken saygı sınırını aşmışlardı.

O sıralar Qi Devleti'nin başbakanı Yan Ying'di. Dük Jing yapılması gereken en iyi şeyin ne olacağı konusunda kendisine danıştı. Başbakan ona büyük bir saray ziyafeti verip tüm saray mensuplarını davet etmesi tavsiyesini verdi. Bir tabak içerisinde tüm yemeklerin en seçkini olan dört adet muhteşem görünüşlü şeftali masada duracaktı.

Sonrasında, başbakanın tavsiyesine uygun olarak Dük ayağa kalkıp şöyle dedi: "Burada birkaç muhteşem şeftali durmakta, ancak her birinize bir tanesini veremem. Yalnızca buna en layık olanlar yiyebilirler. Ben şahsım adına bu topraklara hükmediyorum, imparatorluğun prensleri arasında da ilk sıradayım. Servetimi ve gücümü elimde tutmakta başarılı oldum, bu benim faziletim. Bu yüzden şeftalilerin biri bana düşüyor. Yan Ying başbakanım olarak yanımda oturmakta. Yabancı ülkelerle iletişimi düzenleyip halk arasında huzuru sağlıyor. Krallığımı yeryüzündeki krallıklar arasında güçlü kıldı. Bu onun fazileti ve bu yüzden ikinci şeftali de ona düşüyor. Şimdi geriye iki şeftali kaldı, ancak aranızdan hangisinin buna en layık kişi olduğunu anlayamıyorum. Ayağa kalkıp bize liyakatinizi anla-

tabilirsiniz. Ama kim büyük kahramanlıklar yapmadıysa o kişi sessiz kalsın!”

Bunun üzerine Gongsun Jie kılıcını yere vurup ayağa kalkarak şunları söyledi: “Ben prensin orgeneraliyim. Güney’de Lu Krallığı’nı kuşattım, Batı’da Jin Krallığı’nı fethettim, Kuzey’de de Yan ordusunu ele geçirdim. Doğu’nun tüm prensleri Dük’ümüzün sarayına gelip Qi Devleti’nin himayesi altına girdi. Bu benim liyakatimdir. Bir şeftaliyi hak edip etmediğini bilmiyorum.”

Dük cevap verdi: “Liyakatin büyüktür! Şeftali senin hakkındır!”

Tian Kaijiang bunu duyunca ayağa kalktı, masaya vurup şöyle haykırdı: “Prens’in ordusunda yüz savaşa girdim. Düşmanın başkumandanını öldürüp bayrağını ele geçirdim. Dük’ümüzün topraklarının sınırını, ülkesi bin altı yüz kilometre uzunluğunda büyüyene kadar genişlettim. Benim liyakatim nasıldır?”

Dük “Liyakatin büyüktür. Şeftali senin hakkındır!” dedi.

Hemen ardından gözleri yuvalarından fırlamış olan Guye Zi ayağa kalkıp yüksek sesle şunları haykırdı: “Bir keresinde Dük Jing, Sarı Irmak’ı geçerken rüzgâr ve sular yükseldi. Bir nehir ejderhası at arabalarından birinin atını yakalayıp arabasından koparıp aldı. Bot kalbur gibi sallanıp alabora olmak üzereydi. Sonra ben kılıcımı çekip ırmağa atladım. Köpüren dalgaların ortasında ejderhayla boğuştum. Çabalarım yüzünden gözlerim yuvalarından çıkmış olsa da gücüm sayesinde onu öldürmeyi başardım. Ardından bir elimle ejderhanın başını, diğer elimle kurtarılan atın dizginini tutarak yüzeye çıkıp Prens’i boğulmaktan kurtardım. Ne zaman ülkemiz sınırimızdaki devletlerle savaşa girse hiçbir görevi reddetmedim. Öncü birliği komuta edip düşmanla göğüs göğse çarpıştım. Düşmana asla sırtımı dönmedim. Bir gün Prens’in at arabası bataklıkta takılı kaldı, düşman her tarafımızı sardı. Arabayı dışarıya çekip düşmanın pa-

ralı askerlerini dağıttım. Hizmetinde olduğum günden beri Prens'in hayatını birden fazla kez kurtardım. Liyakatimin Prens'ininkiyle ve Başbakan'inkiyle karşılaştırılamayacağını biliyorum ancak bu iki arkadaşımınkinden daha büyük olduğu kesindir. Ben almazken ikisi de şeftali aldılar. Bu gerçek liyakatin ödüllendirilmediği ve Dük'ün gözünden düştüğüm anlamına gelir. Bu durumda kendimi bir daha sarayda nasıl gösterebilirim?"

Bu sözlerle birlikte kılıcını çekip kendini öldürdü.

Ardından Gongsun Jie ayağa kalkıp iki kez eğildi ve iç çekerek "Hem benim hem Tian Kaijiang'ın liyakati Guye Zi'ninkiyle kıyaslanamaz, ancak şeftaliler bize verildi. Hak ettiğimizden fazlasıyla ödüllendirildik ve böyle bir ödül utanç verici. Bundan dolayı ölmek, onursuz yaşamaktan yeğdir!" dedi.

Kılıcını çekip salladı ve kendi kafası yere düşüp kumda yuvarlandı.

Tian Kaijiang yukarı bakıp tiksintiyle inledi. Derin bir nefes verdi ve saçları öfkeden dimdik havaya kalktı. Sonra da kılıcını eline alıp "Üçümüz de Prens'e daima cesurca hizmet ettik. Aynı etten ve kemikten gibiydik. Diğerleri öldü, onlardan daha uzun yaşamamak benim görevimdir!" dedi.

Ve kılıcını boğazına saplayıp öldü.

Dük Jing aralıksız olarak iç çekip onlara görkemli bir cenaze töreni yapılmasını emretti. Cesur bir kahraman, onun hayatından daha fazla değer verir. Başbakan bunu biliyordu, bu yüzden iki şeftali vasıtasıyla üç kahramanı kendilerini öldürmeye kasten teşvik etmişti.

Qi (Doğu Şantung) Devleti'nin Dükü Jing, Konfüçyüs'le aynı çağda yaşamıştı. Felsefe üzerine bir çalışmanın tanınmış yazarı olan Başbakan Yan Ying, Qi Sarayı'nda Konfüçyüs'le buluşmayı engelleyen kişidir.

Çin kültüründe şeftali simgesel anlamlar içeren bir meyvedir. Öyle ki şeftali ağacı hayat ağacı olarak tasvir edilir. Ölümsüzlük meyvesidir. (ç.n.)

Nehir Tanrısının Düğününün İptali

Yedi İmparatorluk döneminde Sarı Irmak'ta valilik yapan Şi-men Bao isimli bir adam yaşardı. Bu bölgede nehir tanrısı el üstünde tutulur, orada yaşayan büyücüler ve cadılar şöyle derdi: "Nehir Tanrısı her yıl insanlar arasından seçilmesi gereken bir gelini bekler. Eğer gelin bulunmazsa rüzgâr ve yağmur mevsiminde gelmez ve hasat kıt, seller bol olur." Ardından zengin bir ailenin kızı olgunluğa eriştiğinde büyücüler o kızın seçilmesi gerektiğini söylediler. Bunun üzerine kızlarını korumak isteyen aileler başka birini bulmaları için büyücülere yüksek miktarlarda rüşvetler verirdi. Onlar da pes edip zenginlere ırmağa atmak için fakir bir kızı satın alma masraflarını paylaşmaları buyruğunu verirdi. Paranın geri kalanını da bu alışverişin aracısı oldukları için kâr payı olarak kendilerine saklardı. Kim ödeme yapmazsa onun kızı nehir tanrısının gelini seçilir, büyücülerin kendisine getirdiği düğün hediyelerini kabul etmeye zorlanırdı. Bölge halkı bu gelenek altında ağır bir biçimde eziliyordu.

Şi-men göreve geldiğinde bu kötü geleneği öğrendi. Büyücüler huzuruna çağırdı ve şöyle dedi: “Nehir tanrısının düğün günü geldiğinde bana haber verdiğinizden emin olun, çünkü tanrıyı onurlandırmak için şahsım adına orada olmayı isterim! Bu onu memnun edecek ve karşılığında halkımın üzerine nimetlerini yağdıracaktır.” Bunları söyledikten sonra onları gönderdi. Büyücüler valinin dindarlığına karşı şükran doluydular.

Böylece düğün günü geldiğinde valiye haber verildi. Şi-men tören kaftanını giyip iki tekerlekli at arabasına bindi ve düğün alayıyla ırmağa doğru yol aldı. Büyücüler ve cadıların yanında halkın yaşlı kesiminin hepsi oradaydı. Gösteriyi izlemek için yakın ve uzak diyarlardan erkekler, kadınlar ve çocuklar akın akın gelmişlerdi. Büyücüler nehrin gelinini bir sedire yerleştirdiler ve düğün mücevherleriyle süslediler. Davullar, zurnalar ve neşeli melodiler birbiriyle yarıştı.

Sediri ırmağa itmek üzereydiler ve ailesi gözyaşları arasında kızlarına veda ediyordu. Fakat Şi-men onlara beklemelelerini söyledi ve ekledi: “Bu kadar acele etmeyin! Ben geline şahsen eşlik etmek için geldim, bu yüzden her şey ciddiyetle ve sırayla yapılmalı. Öncelikle biri nehir tanrısının kalesine gidip kendisinin gelinini almak için gelebileceğini bildirmelidir.”

Bu sözlerle birlikte cadılardan birine baktı ve “Sen gidebilirsin!” dedi. Cadı tereddüt etti, ancak vali, adamlarına onu yakalayarak ırmağa atmalarını emretti. Sonrasında yaklaşık bir saat geçti.

“Bu kadın görevini anlamadı,” diye devam etti Şi-men, “yoksa şimdiye çoktan dönmüş olurdu!” Sonra da büyücülerden birine baktı ve ekledi: “Sen gidip durumu düzelt!” Büyücü korkudan bembeyaz kesildi ama Şi-men onu yakalatıp ırmağa attırdı. Tekrar bir yarım saat geçti.

Bunun üzerine vali huzursuz olmuş gibi davrandı. “İkisi de görevlerini ellerine yüzlerine bulaştırdılar, gelinin boşu

boşuna beklemesine sebep oluyorlar!” dedi. Bir kez daha büyücülerden birine baktı ve “Sen gidip bul onları!” dedi. Ancak büyücü kendini yerlere atıp merhamet dilendi. Geri kalan tüm cadı ve büyücüler de sırasıyla ona diz çöküp merhamet etmesi için yalvardılar. Ve bir daha asla nehir tanrısı için gelin aramayacaklarına yemin ettiler.

Sonunda Şi-men elini tutup kızı evine geri gönderdi, böylece bu kötü gelenek sonsuza dek sona erdi.

Şi-men Bao milattan beş yüzyıl önce yaşamış tarihi bir kişiydi.

Zhang Liang

Zhang Liang, İmparator Çin Şi Huang tarafından yok edilmiş devletlerden birinin yerlisiydi. Ölmüş kralının hatırı için bir kahramanlık yapmaya kararlı olan Zhang Liang, bu maksatla çevresine Çin Şi Huang'ı öldürecek yandaşlar topladı.

Çin Şi Huang bir keresinde ülkesi boyunca ilerledi. Bolangsha (günümüzde Yuanyang, Henan Bölgesi) düzlüğüne geldiğinde, Zhang Liang da onu öldürmek için adamlarını demir topuzlarla donattı. Ancak Çin Şi Huang'ın daima görünüş olarak tıpatıp aynı iki seyahat aracı olurdu. Birinde kendisi otururken diğerine başka biri oturtulurdu. Zhang Liang ve yandaşları tuzak olan araçla karşılaştılar ve Zhang Liang, imparatorun öfkesinden kaçmak mecburiyetinde kaldı. Yıkık bir köprüye geldi. Buz gibi rüzgâr esiyor, kar taneleri havada savruluyordu. Orada siyah bir sarık ile sarı bir cüppe giymiş yaşlı mı yaşlı bir adamla karşılaştı. Yaşlı adam pabuçlarından birini suya düşürdü, Zhang Liang'a bakıp şöyle dedi: "Git getir onu, ufaklık!"

Zhang Liang kendini tuttu, pabucu gidip aldı ve yaşlı adama getirdi. Yaşlı adam pabucu giydirebilsin diye ayağını uzattı, Zhang Liang da saygıyla giydirdi. Bu davranışı yaşlı adamı memnun etti ve "Ufaklık, sana ihtiyacım olabilir! Yarın sabah erkenden buraya gel, senin için bir şeyim olacak," dedi.

Ertesi sabah şafak vakti Zhang Liang ortaya çıktı. Ancak yaşlı adam geleli çok olmuştu, "Çok geç kaldın. Bugün sana hiçbir şey anlatmayacağım. Yarın daha erken gelmek zorundasın," diyerek azarladı.

Üç gün boyunca bu böylece devam etti. Zhang Liang'ın sabrı tükenmiş değildi. Sonunda yaşlı adam tatmin olup *Gizli*

Tümleyiciler Kitabı’nı çıkarıp ona verdi. “Okumalısın,” dedi, “sonrasında büyük bir imparatorluğu yönetebileceksin. Görevin tamamlandığında beni Gucheng Dağı eteklerinde ara. Orada sarı bir taş göreceksin, sarı taşın yanında olacağım.”

Zhang Liang kitabı alıp Han Hanedanı’na imparatorluğu fethetmesi için yardım etti. İmparator onu derebeyi ilan etti. O zamandan itibaren Zhang Liang hiçbir beşerî yiyeceği ağzına sürmeyip ruhsal gelişimine odaklandı. Şang Dağı’nın dört aksakallısıyla arkadaşlık edip birlikte bulutların üzerinde günbatımını izledi. Bir gün şarkı söyleyip dans eden iki çocukla karşılaştı:

“Yeşil giysiler giymelisin,
Gireceksen kapısından cennetin;
Selamlar seni orada Ana Kraliçe,
Eğil Ağaç Tanrısı’nın önünde!”

Zhang Liang bunu duyunca çocukların önünde eğilip arkadaşlarına şunları söyledi: “Bunlar Doğu’nun Kralı’nın melek çocuklarıdır. Ana Kraliçe de Batı’nın Tanrıçası’dır. Ağaç Tanrısı Doğu’nun Kralı’dır. Onlar ki iki temel güç, tüm kadın ve erkeklerin ana-babası, göklerin ve yerin kökeni ve kaynağı, yaşayan her şeyin yaradılışını ve besinini borçlu olduğu tanrılardır. Ağaç Tanrısı tüm erkek azizlerin, Ana Tanrıça da tüm kadın azizlerin hocasıdır. Her kim ölümsüzlük kazanmışsa önce Ana Tanrıça’yı selamlamalı, ardından Kral’ın önünde eğilmelidir. Sonrasında üç saf azizin yanına yükselip en yüce tanrının huzuruna çıkabilir. Melek çocukların şarkısı gizli bilginin edinilebileceği yolu işaret etmektedir.”

O sıralarda imparator bazı sadık hizmetkârlarının öldürülmesi gerektiğine ikna edilmişti. Bunun üzerine Zhang Liang görevinden ayrılıp Gucheng Dağı’na gitti. Orada yaşlı adamı sarı taşın yanında buldu ve gizli bilgiye ulaşım eve döndü. Sahte bir hastalık ruhunu bedeninden koparıp ortadan kayboldu.

Daha sonraları “Kızıl Kaşlılar” (*Chimei* 赤眉) isyanı patlak verdiğinde mezarı açıldı. Ancak içinde bulunan yalnızca sarı bir taştı. Zhang Liang, görünmez dünyada Laozi’yle dolaşıyordu.

Bir zamanlar, torunu olan Zhang Daoling, Batı’nın Ana Tanrıçası’nı ziyaret etmek üzere Kunlun Dağı’na gitti. Orada Zhang Liang’la buluştu. Zhang Daoling iblisler ve ruhlar üzerinde güç elde edip ilk Taocu papa oldu. Gücünün sırrı ailesinde nesilden nesle aktarıldı.

“Sarı cüppe” bir Taoculuk simgesidir. *Gizli Tümleyiciler Kitabı’nın* Çince ismi *Yin Fu Jing’dir* (陰符經).

Ejdersakal

Sui Hanedanı'nın son imparatorunun zamanında güç, imparatorun amcası Yang Su'nun elindeydi. Yang Su kibirli ve müsrifti. Konağında şarkıcılar, dansçı kızlardan oluşan gruplar ve hizmetçiler onun en küçük işaretine uymaya hazır beklerdi. İmparatorluğun büyük lortları kendisini ziyarette geldiğinde koltuğunda rahatça oturmaya devam eder, istifini bozmazdı.

O günlerde Li Jing adında cesur bir kahraman yaşardı. İmparatorluğu huzura kavuşturacak bir planı sunmak üzere mütevazı kıyafetlerle Yang Su'yu görmeye geldi.

Yang Su'nun karşılık vermediği saygılı bir reverans yapıp şunları söyledi: "İmparatorluk ihtilaflarla sıkıntıya düşmek üzere ve her yerde kahramanlar silahlarına sarılıyorlar. Siz, İmparatorluk Sarayı'nın en üstün hizmetkârisiniz. Tah-tın etrafında en cesurları toplamak sizin görevinizdir. Gururunuz yüzünden insanları geri çevirmemelisiniz."

Yang Su, Li Jing'in bu üslupla konuştuğunu duyunca kendini topladı, oturduğu yerden kalkıp dostça konuşmaya başladı.

Li Jing bir bildiri sundu ve Yang Su her türlü şey hakkında onunla sohbet etmeye başladı. Olağanüstü güzellikte bir hizmetçi kız da yanlarında duruyordu. Elinde kırmızı bir yelpaze taşıyor, gözlerini de Li Jing'den ayırmıyordu. Li Jing nihayetinde vedalaşıp evine döndü.

Günün ilerleyen saatlerinde biri kapısını çaldı. Li Jing dışarıya baktığında başı kapalı, mor örtüler içinde, omzunun üzerine yerleştirdiği sopadan sarkan bir torbayla kapısının önünde duran birini gördü.

Li Jing ona kim olduğunu sorduğunda "Ben Yang Su'nun yelpaze taşıyıcısıyım!" cevabını aldı.

Bununla birlikte odaya girip üzerindeki örtüyü attı ve başındaki türbanı çıkardı. Li Jing karşısındakinin on sekiz veya on dokuz yaşlarında bir kız olduğunu gördü.

Kız eğilerek selamladı ve Li Jing de selamına karşılık verdiğinde şöyle dedi: “Uzun süre Yang Su’nun evinde yaşadım ve birçok ünlü insan gördüm, fakat hiçbiri size denk olamaz. Gittiğiniz her yerde size hizmet edeceğiz!”

Li Jing cevap verdi: “Bakan çok güçlü bir adam. Korkarım ki kendimizi felakete sürükleyeceğiz.”

“O, içine çektiği soluk, ciğerlerinde solup giden yaşayan bir ceset,” dedi yelpaze taşıyıcısı, “ondan korkmamıza gerek yok.”

Li Jing adını sordu, kız “Zhang,” cevabını verdi. Kız ve erkek kardeşleri arasında en büyük olanın kendisi olduğunu söyledi.

Adam kıza baktığında cesurca davranışlarını ve akıllıca cevaplarını düşünüp kızın hamurunda kahramanlık olduğunu fark etti ve evlenip gizlice şehirden kaçmaya karar verdiler. Yelpaze taşıyıcısı erkek kıyafetleri giydi ve birlikte atlara binip uzaklaştılar. Taiyuan’a gitmeye karar verdiler.

Ertesi gün bir handa durdular. Odalarını düzenlediler ve yemeklerini pişirmek için ocakta ateş yaktılar. Yelpaze taşıyıcısı saçlarını tarıyordu. Saçları öyle uzundu ki yerleri süpürüyordu ve öyle parlaktı ki üzerinde yüzünüzün yansımaları görebilirdiniz. Li Jing tam atları kaşağılamak için odadan çıkmıştı ki aniden ejderha gibi uzun kıvrımlı sakal ve bıyıkları olan bir adam çıkageldi. Topal bir katırı sürerek içeri girdi; deri çantasını yere, ocağın önüne attı, bir yastık alıp bir kanepeye rahatça yerleşti ve saçlarını tararken yelpaze taşıyıcısını izledi. Li Jing adamı görüp sinirlendi; ancak yelpaze taşıyıcısı bir defada yabancının niyetini anlamıştı. Li Jing’e eliyle kendine hâkim olmasını işaret etti ve hızlıca saçlarını taramayı bitirip bağladı.

Sonra da konuğu selamlayıp ismini sordu.

Adam isminin Zhang olduğunu söyledi.

“Yaa... Benim ismim de Zhang,” dedi kız, “öyleyse akraba olmalıyız!”

Bunun üzerine kız, ağabeyi olduğunu anladığı adama reverans yaptı.

“Kaçınıcı erkek kardeşsiniz?” diye sordu.

“Ben üçüncüyüm,” diye cevapladı adam, “peki ya sen?”

“Ben en büyük kız kardeşim.”

“Bir kız kardeşimi bulduğum için bugün çok şanslı olmalıyım,” dedi adam memnun bir şekilde.

Ardından yelpaze taşıyıcısı Li Jing’i kapıdan çağırdı ve “İçeri gir! Üçüncü erkek kardeşimi tanıtmak istiyorum!” dedi.

Li Jing içeri girip adamı selamladı.

Yan yana oturdular ve yabancı şunu sordu: “Yiyecek neyiniz var?”

Cevap “Bir koyun bacağı,” oldu.

“Ben oldukça açım,” dedi yabancı.

Böylece Li Jing pazara gidip ekmek ve şarap aldı. Yabancı hançerini çıkardı, eti kesti ve hep birlikte yediler. Kendileri doyunca etin geri kalanını katırına yedirdi.

Sonra da şöyle dedi: “Efendi Li, parasız bir şövalyeye benziyorsunuz. Kız kardeşimle nasıl tanıştınız?”

Li Jing nasıl olduğunu anlattı.

“Peki, şimdi nereye gitmek istiyorsunuz?”

“Taiyuan’a,” diye cevapladı.

“Sıradan bir adama benzemiyorsunuz. Bu bölgede olması gereken bir kahramanla ilgili herhangi bir şey duyduunuz mu?” dedi yabancı.

Li Jing cevap verdi: “Evet, tabii. Bir tanesini biliyorum. Gökten hükmetmesi için gönderilmiş gibi görünüyor.”

“Kim olabilir o?” diye sordu diğeri.

“Tang Hanedanı’ndan Dük Li Yuan’ın oğlu, en fazla yirmi yaşındadır.”

“Onu bir ara benimle tanıştıırabilir misiniz?” diye sordu yabancı.

Li Jing onu bu konuda ikna ettiğinde, yabancı devam etti: “Astrologlar Taiyuan semalarında özel bir işaret görüldüğünü söylüyorlar. Belki sebebi tam da bu adamdır. Yarın beni Fenyang Köprüsü’nden bekleyebilirsiniz!”

Bu sözlerle birlikte katırına binip uzaklaştı, o kadar hızlı gidiyordu ki uçuyor gibi görünüyordu.

Yelpaze taşıyıcısı şöyle dedi: “Başa çıkılacak bir tip değildi. İlk başta niyetinin iyi olmadığını fark ettim. Onu bize akrabalık bağıyla bağlamamın sebebi buydu.”

Daha sonra Taiyuan’a gitmek için yola çıktılar ve kararlaştırılan yerde, elbette, Ejdersakal’la buluştular. Tang Prensi’nin bir yoldaşı olan adam, Li Jing’in eski bir arkadaşydı.

Yabancıyı Liu Wenjing adlı bu arkadaşına şöyle tanıttı: “Bu yabancı, yüz hatlarına bakarak insanların geleceğinden haber verebiliyor ve prensi görmek istiyor.”

Bunun üzerine Liu Wenjing onu prense götürdü. Prens basit ev giysileri içindeydi, ancak onda başkaları arasında fark edilmesini sağlayan etkileyici bir şeyler vardı. Yabancı, onu gördüğünde derin bir sessizliğe gömüldü ve yüzü bembeyaz kesildi. Birkaç sürahi şarap içtikten sonra oradan ayrıldı.

Li Jing’e “Bu adam gerçek bir hükümdar,” dedi. “Durumdan neredeyse şüphem yok, ancak emin olmak için arkadaşım da onu görmeli.”

Ardından Li Jing’le belirli bir günde belirli bir handa buluşma ayarladı.

“Kapının önünde sıska bir eşekle birlikte bu katırı gör-

düğünde arkadaşımınla beraber orada olduğumuzdan emin olabilirsin.”

Belirlenen günde Li Jing oraya gitti ve tabii ki katırı ve eşeği kapının önünde gördü. Elbisesini toplayıp hanın üst katına çıktı. Yaşlı Ejdersakal ve Taocu rahip orada, şaraplarıyla oturuyordu. Ejdersakal Li Jing’i gördüğüne çok memnun oldu, oturmasını söyleyip şarap ikram etti. Yeterince içtikten sonra üçü de Liu Wenjing’in yanına döndü. Liu Wenjing Prens’le satranç oynamakla meşguldü. Prens saygıyla ayağa kalkarak onlardan oturmalarını istedi.

Taocu rahip, Prens’in göz alıcı ve güçlü yüz ifadesini görünür görmez telaşlandı ve önünde saygıyla eğilip “Oyun bitti!” dedi.

Oradan ayrıldıklarında Ejdersakal, Li Jing’e şöyle dedi: “Şian’a git, vakti geldiğinde falanca yerde beni ara.”

Bununla birlikte homurdanarak uzaklaştı.

Li Jing ile yelpaze taşıyıcısı eşyalarını toplayıp Taiyuan’dan ayrılarak Batı’ya doğru yol aldılar. O sıralarda Yang Su öldü ve tüm imparatorlukta büyük bir kargaşa ortaya çıktı.

Birkaç gün içinde Li Jing ve karısı, Ejdersakal tarafından belirlenen toplantı yerine ulaştı. Küçük bir ahşap kapıyı çaldılar ve onlara uzun koridorlar boyunca eşlik edecek olan bir hizmetçi çıkageldi. Koridorlar bitince karşılarında kalabalık bir grup köle kızın önünde durduğu görkemli binalar yükseldi. Sonra da düşünülebilecek en kıymetli çeyizin yığılı olduğu bir salona girdiler. Aynalar, kıyafetler, mücevherler... Her şey dünyadaki başka hiçbir şeye benzemeyen güzellikteydi. Güzel köle kızlar onları banyoya götürdü, ikisi de giysilerini değiştirdiklerinde çiftin arkadaşı çağrıldı. Arkadaşları, ipekler ve tilki postlarıyla sarılı halde, neredeyse ejderha ya da kaplanı andıran bir halde içeri girdi. Konuklarını memnuniyetle selamlayıp olağanüstü sevimlilikteki karısını da çağırdı. Bir şölen ziyafeti hazırlandı ve dördü de

masanın çevresine toplandı. Masa en pahalı yiyeceklerle donatılmıştı, bunlar öyle nadir yiyeceklerdi ki Li Jing ve karısı onların isimlerini bile bilmiyorlardı. Sürahiler, tabaklar ve tüm kap kacak altın ve yeşim taşından yapılmış, inci ve değerli taşlarla bezenmişti. İki müzisyen kız dönüşümlü olarak flüt ve klarnet çaldılar. Şarkı söyleyip dans ettiler ve konuklara sanki Ay Tanrıçası'nın sarayına gelmişler gibi göründü. Uçuşan gökkuşağı renkli kıyafetler ve dans eden kızlar yer yüzündeki tüm güzelliğin ötesinde güzellerdi.

Ejdersakal ziyafetten sonra hizmetkârlarına üzerine işlemeli ipek örtülerin serili olduğu kanepeleri getirmelerini buyruk verdi. Görmeye değer her şeyi görüldükten sonra onlara bir kitap ve bir anahtar takdim etti.

Sonra da şöyle dedi: “Bu kitapta sahip olduğum tüm kıymetli varlıklar ve hazineler kayıtlıdır. Onları size düşün hediyesi olarak veriyorum. Zenginlik olmadan büyük şeyler üstlenilemez ve kız kardeşimi uygun şekilde gelire bağlamak benim görevimdir. Asıl amacım Orta Krallık'ı ele geçirmekti, ancak mademki yönetecek bir hükümdar ortaya çıktı, beni bu ülkede tutacak ne kaldı ki? Taiyuan Prensi Tang gerçek bir kahraman olduğu için birkaç yıl içinde düzeni sağlayacaktır. İkiniz de ona yardım etmelisiniz, kesinlikle önemli yerlere geleceksiniz. Sen, kız kardeşim, yalnızca güzel değil aynı zamanda olaylara doğru şekilde bakmaya da muktedirsin. Senden başka kimse Li Jing'in gerçek değerini anlayamaz, Li Jing'den başka kimse de seninle karşılaşma şansına erişemezdi. Kocanın payına düşen saygınlığı paylaşacaksınız ve adınız tarihe geçecek. Bahsettiğim hazineleri gerçek hükümdara yardım etmek için kullanacaksınız. Bunu aklınızdan çıkarmayın! On yıl içinde Güneydoğu'ya doğru uzaklarda bir parıltı yükselecek ve amacıma ulaştığımın işaretçisi olacak. O zaman geldiğinde bana iyi şanslar dilemek için Güneydoğu yönüne doğru bir kadeh şarap dökebilirsiniz!”

Sonrasında ardı ardına hizmetçilerine ve köle kızlarına

Li Jing ve yelpaze taşıyıcısını selamlatıp onlara “Bu kişiler sizin efendiniz ve hanımınız!” dedi.

Bu sözleri söylemesiyle birlikte karısının elini tuttu ve ikisi hızırla bekleyen atlara binip yola çıktılar.

Li Jing ve karısı eve yerleşmiş, kendilerini uçsuz bucaksız bir servetin ortasında bulmuşlardı. İmparatorlukta düzeni sağlayan Prens Tang’ın izinden gidip ona parasal destekte bulundular. Böylece büyük işler başarıldı ve tüm imparatorluk topraklarında huzur ortamı sağlandığında Li Jing ile yelpaze taşıyıcısı, Wei Dükü ve Düşesi oldular.

Yaklaşık on yıl sonra düke yüz bin zırhlı askerin bin gemiyle deniz aşırı imparatorlukta karaya çıktığı haberi verildi. Bu askerler ülkeyi fethetti, ülkenin prensini öldürdü ve liderlerini kral ilan ettiler. Ve o imparatorlukta da düzen sağlandı.

O zaman dük, Ejdersakal’ın amacına ulaştığını anladı. Karısına haber verdi ve birlikte tören kıyafetlerini giyip ona iyi şanslar dilemek için şarap sundular. Ardından güneydoğu ufkunda göz alıcı bir kızıl ışığın parladığını gördüler. Kuşkusuz bu bir yanıt olarak Ejdersakal tarafından gönderilmişti. İkisi de çok mutluydu.

Yang Su 606 yılında ölmüştür. Bu hikâyedeki Li Jing ile Naja’nın babası olan Li Jing arasında bir bağ yoktur. Tarihi bir şahsiyet olarak 571-649 yılları arasında yaşamıştır. Li Yuan (565-635), Tang Hanedanı’nın kurucusudur. Tahtını borçlu olduğu ünlü oğlu “Tang Prensi”nin adı Li Şimin’dir. Babası 618 yılında tahttan feragat etmiştir. Buradaki hikâyeye, tabii ki, tarihi değil fakat efsanevidir. Bir sonraki hikâyenin girişiyle karşılaştırılabilir.

Molo'nun Kızılgül'ü Kaçırması

Tang Hanedanı'nın Orta Krallık'ta hüküm sürdüğü zamanlarda çeşitli türlerden kılıç ustaları yaşırdı. Birinci türden olanlar kılıç azizleri olarak bilinirdi. İstedikleri zaman farklı şekiller alabilirlerdi ve kılıçları yıldırım darbelerini andırırdı. Rakipleri vurulduklarını bile anlamadan kafaları uçmuş olurdu. Bu kılıç ustaları yüce zihinli insanlardı ve dünyanın kargaşasına biraz olsun karışmazlardı. İkinci türden olan kılıç ustaları, kılıç kahramanlarıydı. Haksız olanı öldürmek, mazlumun yardımına koşmak gelenekleriydi. Yanlarında gizli bir hançer taşıyıp kuşaklarında deri torba bulundururlardı. Büyü aracılığıyla insan kafasını akan suya dönüştürebilirlerdi. Çatıların üzerinden uçabilir, duvarlarda aşağı ve yukarı yürüyebilir, hiçbir iz bırakmadan gelip gidebilirlerdi. En düşük mertebedeki kılıç ustaları kiralık katillerdi. Düşmanlarını yok etmek isteyenlere kendilerini kiralarlardı. Ölüm onlar için günlük sıradan bir olaydı.

Ejdersakal birinci ve ikinci mertebe arasında kalan bir kılıç ustası olmalıydı. Ancak bu hikâyede bahsedilen Molo, kılıç kahramanlarından biriydi.

O zamanlar, babası yüksek seviyeli bir memur ve Prens'in de arkadaşı olan Tsui adında genç bir adam yaşıyordu. Babası bir gün oğlunu hasta olan soylu arkadaşını ziyarete gönderdi. Oğlu genç, yakışıklı ve yetenekliydi. Babasının talimatlarını yerine getirmeye gitti. Prens'in sarayına girdiğinde altın bir kâseye şeftalileri koyup üzerine şeker dökerek kendisine ikram eden üç güzel köle kızla karşılaştı. Yemekten sonra gitmek için izin istedi ve soylu ev sahibi köle kızlardan biri olan Kızılgül'e, konuğuna kapıya kadar eşlik etmesini emretti. Yürüdükçe genç adam arkasına dönüp kıza bakıyordu. Kız adama gülümsedi ve parmaklarıyla

bazı işaretler verdi. Önce üç parmağını uzattı, sonra elini üç kere döndürdü ve en son boynuna taktığı küçük aynayı işaret etti. Ayrılırken adama fısıltıyla “Beni unutma!” dedi.

Genç adam evine ulaştığında aklı tamamen karışmıştı. Ahşap bir horoz gibi dalgın bir şekilde oturuyordu. O sırada olağandışı bir insan olan yaşlı hizmetkârı Molo geldi.

“Sorun nedir, efendim?” dedi. “Niçin böyle üzgünsünüz? Yaşlı kulunuza sebebini söylemek ister miydiniz?”

Böylece genç adam başından geçenleri anlatıp kızın ona gizlice verdiği işaretlerden de bahsetti.

Molo şöyle dedi: “Üç parmağını uzattığında bu sarayın üçüncü konağında kaldığı anlamına geliyordu. Elini üç kez döndürdüğünde bu beş parmağın üç katı, yani on beş demektir. Aynayı işaret ettiğinde on beşinci günün gece yarısı gökteki ay bir ayna kadar yuvarlak olduğunda onun yanına gitmeniz gerektiğini ima etti.”

Bunun üzerine genç adam karmaşık düşüncelerinden sıyrıldı. O kadar mutlu olmuştu ki kendine güçlkle hâkim oldu.

Ne var ki kısa bir süre sonra tekrar üzüntüye kapılıp “Prens'in sarayı bir okyanus kenarındaymış gibi kapalı. Oraya ulaşmak nasıl mümkün olabilir?” dedi.

“O iş kolay,” dedi Molo. “Ayın on beşinde iki parça koyu renkli ipek alıp kendimizi onlarla saracağız ve sizi o şekilde oraya taşıyacağım. Ancak köle kızın konağını bekleyen kaplan kadar güçlü, ilah gibi dikkatli bir yaban köpeği var. Kimse onun yanından geçemez, bu yüzden öldürülmelidir.”

Belirlenen gün gelip çatığında hizmetkâr şöyle dedi: “Dünyada o köpeği benden başka öldürebilecek kimse yok!”

Genç adam Molo'ya sevinçle et ve şarap verdi ve yaşlı adam zincirli bir çekiç alıp ortadan kayboldu.

Bir öğün yemek yiyecek kadar zaman geçip geçmemiştir ki yaşlı adam geri dönüp “Köpek öldü, bizi engelleyecek bir şey kalmadı!” dedi.

Gece yarısında kendilerini koyu renkli ipeklerle sardılar ve yaşlı adam genç adamı sarayı çevreleyen on katlı duvarların üzerinden taşıdı. Üçüncü kapıya ulaştılar, kapı yarı aralık duruyordu. Ardından küçük bir lambanın ışığını görüp Kızılgül'ün derin iç çekişini duydular. Tüm konak sessiz ve ıssızdı. Genç adam perdeyi kaldırıp odaya adımını attı. Kızılgül uzun uzun ve keskin bakışlarla baktı adama, sonra elini tuttu.

“Zeki olduğunu ve işaret dilimi anlayacağını biliyordum. Ancak elinizde hangi sihirli güç bulunuyor ki buraya gelebildiniz?”

Genç adam detaylarıyla Molo'nun ona nasıl yardım ettiğini anlattı.

“Peki, Molo nerede?” dedi kız.

“Dışarıda, perdenin önünde,” diye cevapladı adam.

Kız Molo'yu içeri çağırdı ve yeşim taşından kadehte içmesi için şarap verip “Ben iyi bir ailedenim, buraya çok uzaklardan geldim. Bu sarayda köle olmamın tek sebebi beni buna zorlamaları. Gitmek istiyorum. Yemek yemek için yeşimden çubuklarım, şarap içmek için altından sürahilerim olsa da, ipek ve atlas kumaşlar etrafımı çevreleyip her türden mücevherler elimin altında olsa da beni burada tutan şeyler zincirler ve prangalardır. Ah sevgili Molo, sihirli güçlerle donatılmışsın. Yalvarırım beni bu ıstıraptan kurtar! Eğer kurtarırsan efendine köle olmaktan mutluluk duyacağım, bana yaptığın bu iyiliği de asla unutmayacağım,” dedi.

Genç adam Molo'ya baktı. Molo oldukça istekliydi. Önce Kızılgül'ün eşyalarını ve mücevherlerini torbalar ve çantalarla taşımak için izin istedi. İşini tamamlayana kadar üç kere gidip geldi. Ardından efendisini ve Kızılgül'ü sırtına alıp dik duvarların üzerinden uçtu. Prens'in sarayının bekçilerinden hiçbiri olağandışı bir şey olduğunu fark etmediler. Genç adam Kızılgül'ü evde ücra bir odaya gizledi.

Prens, köle kızlarından birinin kayıp ve yaban köpeklerle

rinden birinin öldürölmüş olduğunu anladığında şöyle dedi: “Bunu yapan güçlü bir kılıç kahramanı olmalı!” Ardından bu olaydan dışarıda bahsedilmemesini ve soruşturmanın gizlice yapılmasını kesin olarak emretti.

İki yıl geçtiğinde genç adam artık herhangi bir tehlike kalmadığını düşündü. Bu sebeple ilkbaharda çiçekler açmaya başladığında Kızılgül şehrin dışına, nehir kenarına at arabasıyla gezintiye çıktı. Orada Prens’in hizmetçilerinden biri onu görüp efendisine haber verdi. Prens, genç adamı yanına çağırtdı. Genç, olayı gizleyemeyip tüm hikâyeyi olduğu gibi anlattı.

Prens “Bütün kabahat Kızılgül’ündür. Seni suçlamıyorum. Kız artık senin karın olduğu için meseleyi kapatacağım. Ancak Molo cezasını çekmek zorunda!” dedi.

Böylece yaylı ve kılıçlı yüz adet zırhlı askere gencin evini sarıp şartlar ne olursa olsun Molo’yu esir almalarını emretti. Ama Molo hançerini çekip yüksek duvarın üzerine uçtu. Duvardan şahin gibi etrafını gözledi. Oklar yağmur gibi üzerine yağdı ama biri bile onu vurmadı. Ve bir anda gözden kayboldu. Kimse nerede olduğunu bilmiyordu.

Ancak on yıl sonra eski efendisinin hizmetçilerinden biri ona Güney’de ilaç satarken rastladı. Tam olarak on yıl önce göröndüğü gibi görünüyordu.

Belirgin şekilde kullanılan ve kahramanın kendisinin anlamayıp ancak arkadaşı tarafından anlaşılan işaret diliyle bu masal, Hint masallarıyla birçok ortak öge taşımaktadır.

Altın Kurtu

Tang Hanedanı'nın hüküm sürdüğü günlerde Luzhou kampında bir kont yaşıyordu. Kendine hayran bıraktıracak güzellikte ut çalan bir kölesi vardı. Bu köle aynı zamanda okuma ve yazmada öyle uzmandı ki kont gizli mektuplarını kâğıda dökmesi için onu kullanıyordu.

Bir keresinde kampta büyük bir ziyafet verildi. Köle kız “Büyük kös bugün kulağa çok hüznü geliyor; köşünün başına muhakkak bir talihsizlik gelmiş olmalı!” dedi.

Kont, kösü çalan kişiyi yanına çağırıp sorguladı.

“Karım vefat etti,” dedi adam, “fakat izin almaya cüret edemedim. Bu yüzden kösümün sesi hüznü gelmiş kulağa.”

Bunun üzerine Kont adamın eve gitmesine izin verdi.

O zamanlar Sarı Irmak boyunca kontlar arasında çok fazla çekişme ve kıskançlık yaşanırdı. İmparator, evlilik bağlarıyla onları birleştirerek geçimsizliklerine son vermek istedi. Böylece Luzhou Kontu'nun kızı, yaşlı Weibo Kontu'nun oğluyla evlendi. Ancak bu, durumu pek de iyileştirmede. Yaşlı Weibo Kontu'nun akciğer sorunları vardı, durumu yaz geldiğinde iyice kötüleşirdi ve “Ah, yalnızca Luzhou benim olsaydı! Orası daha serin ve orada olsaydım daha iyi hissedebilirdim!” derdi.

Bu nedenle etrafında üç bin savaşçı toplayıp onlara iyi bir ödeme yaptı. Şanslı gününü belirlemek için kâhinleri sorgulatıp Luzhou'yu işgal etmek üzere yola çıktı.

Luzhou Kontu bunun haberini aldı. Gece gündüz endişeleniyordu ancak bir çıkış yolu bulamıyordu. Bir gece kampın girişleri kapatıldığında adamlarına güvenerek avluda dolaşmaya çıktı. Sadece köle kız kendisini takip etti.

“Efendim,” dedi kız, “uyku ve iştah sizi terk edeli bir aydan fazla oldu! Kederinize sarılmış, üzgün ve yalnız bir şekilde yaşıyorsunuz. Yanılmıyorsam bunun sebebi Weibo olmalı.”

“Bu bir ölüm kalım meselesi,” diye cevapladı Kont. “Siz kadınlar bu konulardan anlamazsınız.”

“Bir köle kızdan fazlası değilim,” dedi kız, “fakat kederinizin sebebini tahmin edebildim.”

Kont, kızın sözlerindeki anlamı fark edip cevapladı: “Gerçekten sıra dışı bir kızsın. Sessizce bir kaçış yolu aradığım doğrudur.”

Köle kız, “Kolayca halledilir! Bunu düşünmenize gerek yok, efendim! Weibo’ya gidip ne durumda olduklarına bakacağım. Henüz gecenin ilk saatleri, şimdi gidersem güneş doğmadan dönmüş olurum,” dedi

“Başarılı olamazsan başıma bundan daha hızlı bir şekilde bela açmış olursun,” dedi Kont.

“Başarısızlık söz konusu olamaz,” diye cevapladı köle kız.

Sonra da odasına gidip yolculuk için hazırlanmaya başladı. Simsiyah saçlarını tarayıp tepede topladı ve altın bir saç iğnesiyle sabitledi. Mor renkle işlenmiş kısa bir giysi ve siyah ipekten dokunmuş ayakkabılar giydi. Üzerine ejderha hatları işlenmiş olan bir hançeri göğüslerinin arasına gizledi ve alnına En Büyük Tanrı’nın ismini yazdı. Ardından Kont’un önünde eğilip ortadan kayboldu.

Kont kendine şarap koyup kızı bekledi. Uyandırma borusu üflendiğinde köle kız yaprak kadar hafif hareketlerle Kont’un yanına süzüldü.

“Her şey yolunda gitti mi?” diye sordu Kont.

“Görevimin itibarını sarsmadım,” diye cevapladı kız.

“Birilerini öldürdün mü?”

“Hayır, o kadar ileri gitmeme gerek olmadı. Yine de Weibo Kontu’nun kanepesinin başındaki altın kutuyu rehin olarak yanıma aldım.”

Kont başından geçen olayları sorunca kız hikâyesini anlatmaya başladı.

“Işık söndür trompeti çalınmaya başladığında yola çıkıp gece yarısından üç saat önce Weibo’ya vardım. Kapıdan adımımı attığımda nöbetçilerin bekçi odasında uyuyakaldığını anladım. Öyle horluyorlardı ki gök gürültüsü gibi duyuluyordu. Kamp nöbetçileri volta atıyorlardı, ben de sol girişten Weibo Kontu’nun uyuduğu odaya sızdım. Akrabanız perdenin arkasında sırt üstü uzanmış, tatlı bir uykuya dalmıştı. Yastığının altından pahalı bir kılıç görünüyordu, hemen yanında da ağzı açık, altından bir kutu duruyordu. Kutuda çeşitli kâğıtlar vardı. İçlerinden birinin üzerinde yaşı ve doğum günü yazıyordu, başka birinin üzerinde de Büyü-kayı Tanrısı’nın adı. Tütsü ve inci taneleri kutunun üzerine dağıtılmıştı. Odadaki mumlar belli belirsiz yanıyordu ve buhurluktaki tütsüler küle dönmüştü. Köle kızlar köşede kıvrılmış uyuyordu. Saç iğnelerini çıkarabilir, elbiselerini kaldırabilirdim ve buna rağmen uyanmazlardı. Akrabanızın hayatı parmaklarımın ucundaydı ancak öldürmeye cesaret edemedim. Bu yüzden altın kutuyu alıp döndüm. Yolculuğumu bitirdiğimde saat üçü gösteriyordu. Şimdi hızlı bir atı çabucak eyerleyip Weibo’ya altın kutuyu geri götürecek bir adam göndermelisiniz. Sonra da Weibo Kontu hatasını anlayıp fetih planlarından vazgeçecektir.”

Luzhou Kontu hemen bir elçinin Weibo’ya olabildiğince hızlı gitmesini emretti. Elçi tüm gündüz ve yarım gece boyunca at sürüp sonunda kampa ulaştı. Weibo’da herkes altın kutu kayıp olduğu için telaşlıydı, tüm kampı dikkatle arıyorlardı. Elçi atının kamçısıyla kapıya vurarak Weibo Kontu’nu görmekte ısrar etti. Alışılmadık bir saatte geldiği için Kont, elçinin önemli bir malumat getirdiğini sezip onu karşılamak

için odasından çıktı. Elçi bir mektup uzattı. Mektupta, “Dün gece Weibo’dan bir yabancı bize geldi. Kendi elleriyle yatağınızın yanından altın bir kutu aldığını bildirdi. Kutuyu alkoymaya cesaret edemedim, bu yüzden elçi aracılığıyla size geri gönderiyorum,” yazıyordu. Weibo Kontu altın kutuyu görünce dehşete düştü. Elçiyi odasına götürüp lezzetli yemekler ikram etti ve cömertçe ödüllendirdi.

Ertesi gün yanında efendisine hediye olarak götürmesi için otuz bin balya ipek ve dört atlı araba takımı verip elçiyi geri gönderdi. Luzhou Kontu’na bir mektup da yazdı:

“Hayatım sizin elinizdeydi. Canımı bağışladığınız için size teşekkür ediyorum. Kötü niyetlerimden pişmanlık duyuyor, kendimi düzelteceğime söz veriyorum. Şu andan itibaren barış ve dostluk bizi birleştirecek, bunun aksi bir düşüncenin zihnime girmesine izin vermeyeceğim. Topladığım sivil askerleri yalnızca hırsızlara karşı korunmada kullanacağım. Adamlarımı çoktan silahsızlandırıp tarladaki işlerine geri gönderdim.”

O günden sonra Sarı Irmak’ın kuzeyi ve güneyindeki iki akraba arasında görülebilecek en içten dostluk bağı oluştu.

Bir gün köle kız gelip efendisine veda etmek istedi.

“Önceki hayatımda bir erkektim,” dedi köle kız. “Bir hekimdim, hastalara yardım ederdim. Günlerden bir gün küçük bir çocuğa içmesi için yanlılıkla onu iyileştirecek ilacın yerine zehir verdim ve çocuk öldü. Bu Ölüm Tanrısı’nın beni cezalandırmasına sebep oldu, bu nedenle dünyaya köle bir kız olarak tekrar geldim. Buna karşın eski yaşamımı unutmamam, yeni çevremde daha iyi şeyler yapmaya çalıştım ve hatta bana kılıç sanatını öğretecek nadide bir hoca dahi buldum. Size on dokuz yıl hizmet ettim bile. Nezaketinizin karşılığını vermek adına sizin için Weibo’ya gittim. Sorunu çözmeye başarılı olduğum için akrabalarınızla yeniden barış içinde yaşıyorsunuz ve bu sayede binlerce insanın hayatı kurtuldu. Zayıf bir kadın için bu asıl suçumun bağışlan-

masına yetecek seviyede bir hizmetti. Şimdi saf bir yürekle kutsallık adına çalışmak için dünyadan ayrılıp sessiz tepele-
rin arasında hayatımı sürdürmeliyim. Belki eski yaşam for-
muma dönmeyi de başarabilirim. Bu yüzden ayrılmama izin
vermeniz için size yalvarıyorum.”

Kont onu daha fazla tutmanın doğru olmayacağını anla-
dı. Böylece büyük bir ziyafet tertip edip veda yemeğine bazı
konukları çağırdı, birçok meşhur şövalye de onlara katıl-
dı. Hepsi de kız için kadehler kaldırıp şiirler okuyarak onu
onurlandırdılar.

Kont duygularını daha fazla gizleyemedi, köle kız da
Kont’un önünde eğilip gözyaşı döktü. Daha sonra kız gizlice
ziyafet salonunu terk etti ve kimse nereye gittiğini hiçbir
zaman öğrenemedi.

*Zeki köle kız teması aynı zamanda Üç İmparatorluk’un
hikâyesinde de karşımıza çıkmaktadır. Büyükeyi Tanrısı da
tabii ki takımyıldızı olandır. Karşılıklı gönderilen mektuplar,
üzerine aslında yazılanlarla olduğu kadar satır aralarında ima
edilen şeylerle de oldukça dikkat çekicidir.*

Yang Guifei

Tang Hanedanı'ndan İmparator Minghuang'ın en sevdiği karısı ünlü Yang Guifei'ydi. Karısı, güzelliğiyle İmparator'u öylesine büyülemişti ki Guifei'nin bir dediği iki edilmezdi. Ancak kadın kumarbaz ve ayyaş kuzenini saraya sokmuş, bu kuzen yüzünden halk İmparator'a söylenmeye başlanmıştı. En sonunda da bir isyan patlak verdi ve İmparator kaçmak zorunda kaldı. Tüm saray halkıyla birlikte dört ırmak diyarına firar etti.

Gelgelelim bir geçide ulaştıklarında kendi askerleri de ayaklandı. Her şeyin suçlusunun Yang Guifei'nin kuzeni olduğunu, o öldürülmezse yola daha fazla devam etmeyeceklerini haykırdılar. İmparator ne yapacağını bilemez haldeydi. Nihayetinde kuzen, askerlere teslim edilip öldürüldü. Ama yine de tatmin olmamışlardı.

“Yang Guifei yaşadığı müddetçe kuzeninin ölümü yüzünden bizi cezalandırmak için elinden geleni ardına koymayacaktır, o da ölmelidir!”

Guifei ağlayarak İmparator'un yanına sığındı. İmparator acı içinde ağlayıp onu korumak için elinden geleni yaptı; fakat askerler daha da saldırganlaştı. Velhasıl Guifei bir hadım memur tarafından bir armut ağacına asılarak idam edildi.

İmparator, Yang Guifei'nin hasretinden yemek yiyemez ve uyuyamaz olmuştu. Bunun üzerine hadım memurların-

dan biri ölmüşlerin ruhlarını çağırabilen Yang Şiwu isimli bir adamdan bahsetti. İmparator adamı yanına çağırttı.

Aynı akşam Yang Şiwu ortaya çıkıp büyümlü sözlerini okudu ve ruhu bedeninden ayrılıp Yang Guifei'yi aramaya gitti. Önce ölmüşlerin hayaletlerinin yaşadığı Yeraltı Dünyası'na gitti. Fakat ne kadar arayıp soruşturduysa da hiçbir ize rastlamadı. Sonra da güneşin, ayın ve yıldızların dolaştığı en yüksek göğe yükselip uzay boşluğunda onu aradı. Ancak orada da yoktu. Ardından geri dönüp İmparator'a olan biteni anlattı. İmparator memnun olmayıp şöyle dedi: "Yang Guifei ilahi bir güzelliğe sahipti. Ruhunun olmaması nasıl mümkün olsun!"

Büyücü, "Tepeyle vadi arasında, sessiz dağ geçidinin ortasında kutsanmış ruhlar yaşar. Bir kez daha gidip oraya da bakacağım," dedi.

Böylece beş kutsal tepeyi, dört büyük ırmağın kenarını ve denizdeki adaları baştan sona dolaştı. Her yeri dolaşıp sonunda periler ülkesine vardı.

Peri şöyle dedi: "Yang Guifei kutsanmış bir ruh oldu ve büyük güney sarayında yaşıyor!"

Büyücü bu kez de perinin söylediği saraya gidip kapıyı çaldı. Bir kız ortaya çıkıp ne istediğini sorunca, kendisini İmparator'un gönderdiğini ve hanımını aradığını söyledi. Kız içeri girmesine izin verdi. Yol onları kokuların en tatlısını yayan yeşimden çiçekler ve mercandan ağaçlarla dolu geniş bahçelerden götürdü. En sonunda yüksek bir kuleye ulaştıklarında kız kapının önünde asılı olan perdeyi kaldırdı. Büyücü diz çöküp yukarı baktı. Orada Yang Guifei'yi zümrütten bir başlık takmış, sarı kuğu tüylerinden kürk giymiş şekilde bir tahtta otururken gördü. Yüzü gül rengine parlıyordu ancak alnı endişeden kıışmıştı.

Dedi ki: "Evet, İmparator'un beni özlediğini biliyorum! Ancak benim için fani dünyaya dönmenin bir yolu yok! Doğmadan önce kutsanmış bir gök perisiydim ve İmparator

da kutsanmış bir ruhtu. O zamanlar bile birbirimizi içtenlikle severdik. Sonra İmparator Gök Tanrısı tarafından dünyaya gönderilince ben de yeryüzüne inip insanların arasında onu tekrar buldum. On iki yıl içinde yeniden buluşacağız. Bir keresinde yedinci günün akşamı durmuş Dokumacı Kız ile Çoban'a bakarken birbirimizi sonsuza dek sevmeye ant içtik. İmparatorun ikiye böldüğü bir yüzüğü var. Bir parçasını bana verip diğerini kendi aldı. Bendeki parçayı alıp imparatora götür ve o gece gizlice birbirimize verdiğimiz sözü unutmamasını söyle. Ayrıca benim için bu kadar matem tutmamasını da ilet!"

Bu sözleriyle beraber hıçkırıklarını zorla bastırarak yüzüğü ona verdi. Büyücü yüzüğü yanında geri getirdi. Bunu gören imparatorun kederi yeniden ortaya çıktı.

İmparator, "O gece birbirimize söylediğimiz şeyleri kimse hiçbir zaman öğrenemedi! Ve şimdi bana onun yüzüğünü geri getiriyorsun! Bu işaret aracılığıyla sözlerinin doğru olduğunu ve sevgilimin gerçekten kutsanmış bir ruha dönüşüğünü biliyorum," dedi.

Sonra da yüzüğü alıp büyücüyü cömertçe ödüllendirdi.

Tang Hanedanı'ndan İmparator Minghuang 713'ten 756'ya kadar hüküm sürmüştür. Hikâyenin girişi tarihle örtüşür. "Dört Irmak Diyarı" Sichuan'dır.

Yangzi Jiang Keşifi

Budizm, Güney Hindistan'ın Seylan adasından yükselmeye başlamıştı. Orada genç yaşlarda evini terk edip tüm istek ve arzularını reddeden Brahman bir kralın oğlu yaşardı. Büyük bir özveriyle tüm canlı yaşamını kurtarmak için kefaretle ödedi. Zamanla gizli bilgeliğe erişip Buda olarak adlandırıldı.

Doğu Han Hanedanı'ndan İmparator Ming Di döneminde Batı'da sürekli yanıp sönen ve parlayan altın bir parıltı görüldü.

Bir gece imparator, rüyasında altı metre uzunluğunda, yalınayak, saçları kazınmış ve Hint kıyafetleri giymiş altın bir azizin kendisine şunları söylediğini gördü: "Ben batıdan gelen bir azizim! Öğretilerim Doğu'da yayılmalı!"

Hükümdar uyandığında rüyasının ne anlama geldiğini merak edip Batı topraklarına elçiler yolladı.

Bu şekilde Buda'nın öğretileri Çin'e ulaştı ve Tang Hanedanı zamanlarına dek etkili olmaya devam etti. O zamanlar imparatorlar ve krallardan tutun köylülere kadar hem bilginler hem de cahiller Buda'ya hayranlık duyardı. Ancak son iki hanedanın yönetimleri altında öğretileri gittikçe ihmal edildi. O günlerde Budist rahipler zenginlerin evine gidip para karşılığı sutralar okuyup dualar ederdi. Kimse de eski zamanların büyük azizlerinden hiçbir haber alamazdı.

Tang Hanedanı'ndan İmparator Taizhong döneminde bir keresinde büyük bir kuraklık topraklara egemen oldu, bu yüzden İmparator ve tüm yetkililer yağmur dilenmek için her yere sunaklar inşa ettiler.

Daha sonra Doğu Denizi'nin Ejderha Kralı, Samanyolu'nun Ejderhası'yla konuşup şöyle dedi: "Bugün

yeryüzünde yağmur için dua ediyorlar. Gök Tanrısı, Tang Kralı'nın duasını kabul etti. Yarın yedi buçuk santimetrelik yağmur yağdırmalısın!”

“Hayır, yalnızca beş santimetrelik yağdırmalıyım,” dedi yaşlı ejderha.

Böylece iki ejderha bahse girdiler ve kaybeden ceza olarak çamur semenderine dönüşmeye yemin etti.

Ertesi gün Gök Tanrısı, Samanyolu'nun Ejderhası'nın rüzgâra ve bulutlara talimat verip yeryüzüne yedi buçuk santimetrelik yağmur yağdırmasını söyleyen bir emir yayınladı. Bu emre ters düşmek söz konusu olamazdı.

Ancak yaşlı ejderha kendi kendine şöyle düşündü: “Görünüşe göre Ejderha Kralı olacaklar hakkında benden daha ileri görüşlüydü, ancak bir çamur semenderine dönüşmek büsbütün aşağılayıcı!” Böylece yalnızca beş santimetrelik yağmur yağdırıp emrin yerine getirildiğini gökteki saraya bildirdi.

Buna karşılık İmparator Taizhong göklere şükür duası sundu. Duasında şunları söyledi: “Kıymetli sıvı bize beş santimetre derinliğine kadar bahşedildi. Sıcaktan kavrulan mahsuller iyileşebilsin diye daha fazla yağmur göndermeniz için affınıza sığınarak yalvarıyoruz!”

Gök Tanrısı bu duayı işitince çok sinirlenip şöyle dedi: “Samanyolu'nun suçlu Ejderhası emrettiğim yağmuru azaltma cüretinde bulundu. Günahkâr yaşamına devam etmemeli. Bu yüzden yeryüzündeki insanlar arasında bir general olan Wei Zheng, tüm canlılara ders olması için onun başını kesecek.”

İmparator Taizhong gece bir rüya gördü. Rüyasında bir dev güç bela bastırılmış gözyaşlarıyla odasına girip şunları söylüyordu: “Kurtar beni, ey imparator! Kendi istediğimle yağmuru azalttığım için Göklerin Tanrısı öfkeyle yarın öğle vakti Wei Zheng'in başımı kesmesini emretti. Şayet yalnızca Wei Zheng'in o saatte uyuyakalmasını engelleyip

kurtarılmam için dua ederseniz felaket bir kez daha beni es geçebilir!”

İmparator söz verdi ve ejderha onun önünde eğilip ayrıldı.

Ertesi gün İmparator, Wei Zheng’i yanına çağırttı. Birlikte çay içip satranç oynadılar.

Öğlene doğru Wei Zheng aniden yorgun ve uykulu hissettiği için gitmeye cesaret edemedi. Bununla beraber İmparator, piyonlarından biri gittiği için bir anlığına satranç tahtasına odaklanıp düşüncelere daldı ve daha ne olduğunu bile anlayamadan Wei Zheng sesi uzaktan gelen gök gürültüsü gibi horlamaya başlamıştı. İmparator korkuyla generale seslendi, ancak onu uyandıramadı. İki harem ağası da adamı sarstı ama uyanması çok uzun zaman aldı.

“Nasıl oldu da o kadar hızlı uykuya dalabildin?” diye sordu imparator.

“Rüyamda,” dedi Wei Zheng, “Gök Tanrısı’nın bana yaşlı ejderhanın boynunu vurmamı emrettiğini gördüm. Emri yerine getirdim ve o zorlamadan dolayı hâlâ kolum sızlıyor.”

Henüz sözlerini bile bitirmeden gökyüzünden yaklaşık otuz kilogramlık bir ejderha başı aniden yere düştü. İmparator dehşete düşüp ayağa kalktı.

“Yaşlı ejderhaya karşı günah işledim,” dedi. Daha sonra sarayın iç odalarına çekildi, aklı çok karışmıştı. Sürekli yatağında yatıyor, gözlerini kapatıp tek kelime etmiyor ve yalnızca hafif nefesi iştiliyordu.

Birdenbire ellerinde davetiye olan mor cüppeli iki kişi gördü. Şunları söylediler: “Samanyolu’nun Yaşlı Ejderhası, Ölüler Diyarı’nda İmparator’a karşı şikâyetle bulundu. Atları arabaya koşmanı istiyoruz!”

İmparator düşünmeden onları takip etti, at arabası avluda kalenin önünde hazır bekliyordu. İmparator arabaya binince havada uçarak yola çıktılar. Bir anda ölülerin şehrine

vardılar. İçeri girdiğinde şehrin ortasında, sağında ve solunda sıra halinde Ölüler Diyarı'nın on prensiyle birlikte oturan Yüce Dağ'ın Efendisi'ni gördü. Hepsi ayağa kalkıp eğilerek onu selamladı ve ona oturmasını söylediler.

Ardından Yüce Dağ'ın Efendisi şöyle dedi: “Samanyolu’nun Yaşlı Ejderhası gerçekten cezayı hak eden bir eylemde bulundu. Yine de siz, Majesteleri, Gök Tanrısı’na onun canını bağışlaması için yalvaracağınıza söz verdiniz ki duanız muhtemelen yaşlı ejderhanın hayatını kurtarırdı. Ve bu konunun satranç sırasında unutulması da bir hata sayılabilir. Yaşlı ejderha halen durmadan bana şikâyet ediyor. Bin yıldan uzun süredir azizlik mertebesine ulaşmak için nasıl çabaladığını ve şimdi dönüşüm döngüsüne geri dönmesi gerektiğini düşününce gerçekten üzülüyorum. Bu sebeple bu soruna bir çözüm bulmak için Ölüler Diyarı’nın on salonunun prenslerini bir araya getirerek Majesteleri’ni de bu konuyu tartışmak için buraya davet ettim. Gökte, yerde ve Ölüler Diyarı’nda yalnızca Buda’nın öğretilerinin bir sınırı yoktur. Bu yüzden dünyaya döndüğünde göklerin otuz üç efendisine büyük kurbanlar verilmelidir. Buda’nın üç bin altı yüz kutsal rahibi yaşlı ejderhayı kurtarmak için sutralar okumalıdır, böylece yeniden göklere yükselip asıl şeklini koruyabilir. Ancak insan dünyasının yazıları ve büyülü sözleri yeterince etkili değildir. Batı Gökleri’ne gidip hakikat sözlerini getirmek gerekecektir.”

İmparator bunu kabul etti ve Yüce Dağ'ın Efendisi'yle Ölüler Diyarı'nın on prensi ayağa kalkıp eğilerek selam verirken şunları söylediler: “Çabuk geri dönmenizi rica ediyoruz!”

Taizhong aniden gözlerini açtığında imparatorluk yatağında uzanıyordu. Ardından hatalı olduğu gerçeğini halka duyurup Batı Gökleri’nden sutraları getirmeleri için Budist rahipler arasından en kutsal olanları çağırttı. Bu emre uyup saraya gelen Yangzi Jiang Keşişi Şuenzang idi.

Şuenzang'ın babası, önceki imparatorun hükümdarlığı sırasında en zorlu sınavları geçip Yangzi Jiang bölgesinin memurluk makamına atanmıştı. Babası bu yeni bölgeye gitmek için annesiyle yola çıkmış ancak Sarı Irmak'a vardıklarında bir grup soyguncuyla karşılaşmışlardı. Liderleri onlara eşlik eden herkesi öldürdü, babayı ırmağa attı, anneyi ve memurluğa atandığını gösterir belgeyi yanına alıp sahte bir isimle bölgenin başkentine giderek orayı ele geçirdi. Yanına aldığı tüm hizmetkârlar soyguncu grubun üyeleri idi. Ancak anne ve o zamanlar henüz kundaktaki oğlu Şuenzang bir kaleye hapsedildiler. Onlara hizmet eden herkes de soyguncuların emri altındaydı.

Kalenin hemen altında küçük bir gölet ve bu göletten Sarı Irmak'a akan bir dere vardı. Bir gün Şuenzang'ın annesi bir bambu sepeti alıp çatlaklarını onardı ve küçük oğlunu sepete koydu. Ardından parmağını kesip kanıyla oğlunun doğum günü ile saatini ipek bir şeridin üzerine yazdı. On iki yaşına ulaştığında çocuğun gelip kendisini kurtarması gerektiğini de ekledi. İpek şeridi sepetteki çocuğun yanına yerleştirip gece etrafta kimse yokken sepeti gölete bıraktı. Akıntı, sepeti Yangzi Jiang'a kadar sürükleyip ırmağın ortasında duran bir ada olan Altın Tepe'deki manastıra kadar götürdü. Oraya su almaya giden bir rahip çocuğu bulup manastıra götürdü.

Başrahip kanla yazılanları görünce rahip ve rahip adaylarına kimseye bununla ilgili bir şey söylememelerini emretti. Çocuğu da manastırda büyüttü.

Çocuk beş yaşına ulaştığında ona kutsal kitapları okumayı öğretiler. Sınıf arkadaşlarının hepsinden daha zeki idi, kısa sürede kutsal metinlerin anlamını kavrayıp metinlerin gizemlerini iyice keşfetmeye başladı. Böylece rahip olarak yemin etmesine izin verildi ve saçları kazındığında ona "Yangzi Jiang Keşişi" adı verildi.

On iki yaşına geldiğinde yetişkin bir adam gibi iri ve

güçlüydü. Yerine getirmesi gereken görevi bilen başrahip, çocuğu sessiz bir odaya çağırttı. Odada kanla yazılmış mektubu çıkarıp verdi.

Keşiş mektubu okuyunca kendini yere atıp acı acı ağlamaya başladı. Bunun üzerine başrahibe kendisine yapmış olduğu her şey için teşekkür etti. Annesinin yaşadığı şehre gitmek için yola çıktı. Memurun konağının çevresinde koşturup tahta balık figürlerine vurdu ve şöyle bağırdı: “Tüm acılardan kurtuluş! Tüm acılardan kurtuluş!”

Babasını öldüren soyguncu sahte isimle makamı aldıktan sonra güçlü arkadaşlıklar kurarak konumunu sağlama almaya özen göstermişti. Hatta on yıldan fazla süredir esir olan öldürdüğü memurun eşine de biraz daha özgürlük vermişti.

O gün resmi işleri onu evden uzakta tutmuştu. Kadın evde oturuyordu ve kapının önündeki tahta balıkların bu kadar ısrarla vurulduğunu duyup kurtuluş sözlerini işitince kalbinin sesi haykırmaya başladı. Hizmetçiyi rahibi içeri çağırması için dışarı gönderdi. Çocuk arka kapıdan girdi ve kadın, çocuğun yüzünün her bir hattıyla babasına benzediğini görünce artık kendine hakim olamayarak gözyaşlarına boğuldu. Bunun üzerine Yangzi Jiang Keşişi bu kadının, annesi olduğunu anlayıp kanlı mektubu ona uzattı.

Annesi mektubu okşayıp hıçkırıklarının arasında şunları söyledi: “Babam başkentte yaşayan emekli bir üst düzey memur. Ancak ona mektup yazamadım, çünkü bu soyguncu beni esir aldı. Bu yüzden elimden geldiğince hayatta kalıp senin gelmeni bekledim. Şimdi babanın hatırı için başkente koş. Yalnızca babanın adı temize çıktığı zaman ben de huzur içinde ölebilirim. Şimdi acele et ki kimse bunu öğrenmesin.”

Keşiş hemen gitti. Önce başrahibe veda etmek için manastıra uğradı, ardından başkent Şianfu’ya doğru yola koyuldu.

Ancak o vakte kadar büyükbabası çoktan yaşamını yi-

tirmişti. Diğer yandan saray tarafından tanınan amcalarından biri hâlâ hayattaydı. Yanına askerleri alıp soyguncuların hepsini öldürdü. Fakat bu arada keşîşin annesi de yaşamını yitirdi.

O zamandan beri Yangzi Jiang Keşîşi, Şuenzang ismiyle Şianfu'da bir Budist tapınağında hayatını sürdürdü. İmparator, Budist rahipleri sarayı çağıran emri yayımladığında, keşîş yirmili yaşlarındaydı. İmparator'un huzuruna çıkınca İmparator onu büyük öğretmen olarak onurlandırdı. Ardından Hindistan'a gitmek için yola çıktı.

On yedi yıl boyunca ortadan kayboldu. Döndüğünde yanında her birinde beş yüz kırk rulo el yazması metin bulunan üç koleksiyon kitap getirdi. Bunlarla İmparator'un huzuruna yeniden çıktı. İmparator çok mutlu oldu ve kutsal öğretilere kendi elleriyle tüm olanları anlattığı bir önsöz yazdı. Ardından Samanyolu'nun yaşlı Ejder Kralı'nı kurtarmak için büyük kurbanlar verildi.

İmparator Taizhong, Tang Prensi Li Şimin'dir. Çin hükümdarları arasında en görkemli ve muhteşem olanıdır. "Doğu Denizi'nin Ejderha Kralı" bu hikâyelerde sıkça ortaya çıkmaktadır. Şuenzang asıl olarak Chen adıyla bilinir. "Bambu sepet" diğer Çin masallarında da ortaya çıkan Musa motifidir. Yangzi Jiang Keşîşi'nin ismi Çince "akıntıyla kıyıya vuran keşîş" anlamına gelmektedir. "Tahta balık" Budistlerin teyakkuz halinde olduklarını belli etmek için vurdukları balık şeklinde içi boş bir tahta parçasıdır. Keşîşin getirdiği üç koleksiyon kitap, Buda öğretilerinin yazılı olduğu Tripitaka'dır.

EDEBİ MASALLAR

Vicdansız Koca

Eski günlerde Hançov, Güney Çin'in başkentiydi. Bu sebeple çok sayıda dilenci orada toplanmıştı. Bu dilenciler şehirdeki tüm dilenme işlemlerini denetlemek için resmi olarak görevlendirilmiş bir lider seçerlerdi. Dilencilerin halkı taciz etmediğinden emin olmak bu liderin göreviydi, karşılığında da dilencilerin gelirlerinin onda birini alırdı. Kar ya da yağmur yağıp da dilenciler dilenmeye gidemediklerinde yiyecek bir şeyleri olup olmadığını bu lider kontrol eder, aynı şekilde evlilikleri ile cenazelerini de yönetirdi. Dilenciler ona her durumda itaat ederlerdi.

Hançov'da da Jin isminde bu türden bir dilenciler kralı vardı. Bu görev ailesinde yedi kuşaktır babadan oğula aktarılıyordu. Dilencilerin gelirlerinden aldıkları payları faizle borç verip zamanla varlıklı hale geldiler ve sonunda zengin bile oldular.

İhtiyar Dilenciler Kralı karısını elli yaşında kaybetmişti. Ama "Küçük Altın Kız" olarak bilinen tek bir kızı vardı. Kız nadir bir güzelliği sahipti ve adamın kıymetlisiydi. Çocukluğundan itibaren kitapların irfanları konusunda ustalaşmıştı, şiirler ve denemeler yazabilirdi. Dikiş nakış işlerinde deneyimli olmasının yanında flüt ve zither* çalabilen yetenekli bir dansçı ve şarkıcıydı. İhtiyar Dilenciler Kralı, kızının bir âlimle evlenmesini her şeyden çok istiyordu. Ancak dilenciler kralı olduğu için seçkin aileler ondan kaçınır, kendinden daha az saygın olanlarla da kendisi muhatap olmak istemezdi. Böylece Küçük Altın Kız sözlenmeden on sekiz yaşına ulaştı.

O sıralarda Hançov'daki Barış Köprüsü'nün yakınında

* Zither: Kanuna benzer bir çalgı.

yaşayan Mosu adında bir âlim vardı. Yirmi yaşındaydı, gerek güzelliği gerek yeteneğiyle de dünyaca ünlüydü. Hem annesi hem babası vefat etmişti ve öyle fakirdi ki hayatta kalmayı zar zor başarıyordu. Evi ve arsası uzun süredir ipotekli veya satılmıştı. Terk edilmiş bir tapınakta yaşıyor, çoğu günler yatağa aç gidiyordu.

Bir komşusu haline acıyıp bir gün âlime şöyle dedi: “Dilenciler kralının tarif edilemez güzellikte Küçük Altın Kız isminde bir evladı var. Adam da zengin, parası var ancak miras bırakacak bir oğlu yok. Onun ailesine damat gidersen sonunda tüm parası sana kalır. Bu yoksul bir âlim olarak açlıktan ölmekten daha iyi değil mi?”

O sırada Mosu’nun canına tak etmişti. Dolayısıyla bu sözleri duyduğunda çok memnun oldu. Komşusuna konuyla ilgili aracılığı rica etti.

Böylece komşusu, ihtiyar Dilenciler Kralı’nı ziyaret edip konuyu görüştü ve adam da Küçük Altın Kız’la konuştu. Mosu iyi bir aileden geldiği, ayrıca yetenekli ve eğitilmiş olduğu için ailelerine damat olarak gelmesine itiraz etmediler ve hem baba hem kızı oldukça memnun oldu. Teklifi kabul ettiler ve iki genç evlendi.

Böylelikle Mosu, Dilenciler Kralı’nın ailesine katıldı. Karısının güzelliğinden mutluydu ve daima yeterli yiyeceği ile giyeceği iyi kıyafetleri vardı. Kendini hak ettiğinin ötesinde şanslı buluyor, karısıyla huzur ve mutluluk içinde yaşıyordu.

Ait oldukları düşük tabaka başlarına bela olan Dilenciler Kralı’yla kızı, Mosu’ya gayretle çalışmasını öğütledi. Adını duyurmasını ve ailelerine şeref kazandırmasını umdular. Ona en yüksek fiyatlardan yeni ve eski kitaplar aldılar, asil çevrelere dâhil olabilmesi için bolca para sağladılar. Sınav masraflarını karşıladılar. Böylece öğrenimi her geçen gün artıp ünü tüm bölgeye yayıldı. Hızlı bir şekilde birbiri ardına sınavları geçip yirmi üç yaşındayken Wuwei bölge müdür-

lüğüne atandı. İmparatorla olan resmi görüşmesinden tören kıyafetleriyle, at sırtında geri döndü.

Mosu Hançov'da doğmuştu, bu yüzden tüm kent kısa zamanda onun başarıyla sınavlarını geçtiğini öğrendi ve sokanın iki tarafına toplanıp kayınpederinin evine giderken onu izlediler. Yaşlısından gencine, kadınından çocuğuna herkes gösterinin tadını çıkarmak için toplandı. Bu sırada boş gezen aylağın teki yüksek sesle şöyle bağırdı:

“İhtiyar Dilenciler Kralı'nın damadı bölge müdürü olmuş!”

Mosu bu sözlerini duyduğunda utançla kızardı. Suskun ve keyifsiz şekilde odasına geçti. Ancak yüreğinin neşesiyle Dilenciler Kralı, onun aksi mizacını fark etmedi. Tüm komşuları ve yakın arkadaşlarını davet ettiği büyük bir ziyafet hazırlattı. Fakat davet edilen konukların çoğu dilenci ve fakir halktı; bununla beraber kayınpederi, Mosu'nun onlarla yemek yemesinde ısrar etti. Büyük zorlukla odasından çıkmaya ikna edildi. Ama masanın etrafında toplanan konukları aç şeytanlar kalabalığı gibi düzensiz ve kirli görünce isteksizce tekrar odasına çekildi. Hislerini fark eden Küçük Altın Kız, kocasını yüzlerce yolla neşelendirmeye çalıştıysa da boşunaydı.

Birkaç gün sonra eşi ve hizmetçileriyle birlikte Mosu yöneteceği yeni bölge için yola çıktı. Hançov'dan Wuwei'ye su üzerinden gidiliyordu. Bu yüzden bir gemiye bindiler ve Yangzi Jiang'a doğru yola çıktılar. İlk günün sonunda bir şehre demir attılar. Gece hava açıktı ve ay ışığı su yüzeyinde parlıyordu. Mosu da geminin ön kısmında oturmuş ay ışığının tadını çıkarıyordu. Aniden aklına Dilenciler Kralı düştü. Karısının bilge ve iyi olduğu bir gerçektir, fakat gökler onlara çocuklar bahşederse bu çocuklar daima dilencinin torunları olacaktı, böylesi bir utançtan kurtulmanın hiçbir yolu yoktu. Böylece bir plan düşündü. Küçük Altın Kız'ı gelip ay ışığının keyfini çıkarması için kamarasından çağırdı, kız da mutlulukla geldi. Erkek ve kadın hizmetçilerle denizciler

çoktan uyumuşlardı. Her yöne iyice baktı, kimsenin olmadığını gördü. Küçük Altın Kız hiçbir kötülük düşünmeden geminin ön tarafında dururken bir el onu aniden suya itti. Ardından Mosu korkmuş gibi davranıp bağırmaya başladı: “Karım yanlış bir adım atıp suya düştü!”

Bu sözleri duyunca hizmetkârlar aceleyle geldiler ve kızı bulup çıkarmak istediler.

Ancak Mosu şöyle dedi: “Çoktan akıntıya kapılıp gitti, bu yüzden çabalamanıza gerek yok!” Sonra da olabildiğince kısa zamanda tekrar yelken açılması emrini verdi.

Şans eseri, eyaletin ulaşım sisteminden sorumlu memur Efendi Hu da bölümünün idaresini almak için aynı yerde demir atmıştı. Ay ışığının ve serin esintinin tadını çıkararak gemi kamarasının açık penceresi önünde karısıyla oturuyordu.

Aniden kıyıda birinin ağladığını duydu, ses bir kızinkini andırıyordu. Kıza yardım etmesi için hemen insanlar gönderdi, kızı gemiye getirdiler. Gelen Küçük Altın Kız’dı.

Suya düştüğünde ayaklarının altında onu yukarıda tutan bir şeyler hissetmişti, böylece batmamıştı. Akıntıyla birlikte nehir kıyısına taşınmış, orada da sudan çıkmayı başarmıştı. Sonra fark etti ki artık seçkin biri olan kocası bir zamanlar ne kadar fakir olduğunu unutmuştu. Kız da boğulmamış olsa bile kendini çok yalnız ve terk edilmiş hissedip ne olduğunu bile anlayamadan ağlamaya başlamıştı. Böylece Efendi Hu ona sorunun ne olduğunu sorduğunda tüm hikâyesini anlattı. Efendi Hu onu şöyle rahatlatmıştı:

“Tek bir gözyaşı daha dökmemelisin,” dedi. “Benim manevi kızım olmayı kabul edersen seninle ilgileneceğiz.”

Küçük Altın Kız teşekkür etti. Hu’nun karısı hizmetçilerine ıslak olanların yerine başka kıyafetler getirmelerini ve ona bir yatak hazırlamalarını emretti. Hizmetkârların ona “bayan” diye hitap etmeleri ve o gece yaşananlardan başkalarına bahsetmeleri kesinlikle yasaklandı.

Böylece yolculuk devam etti ve birkaç gün içinde Efendi Hu resmi görevine başladı. Mosu'nun bölge müdürü olduğu Wuwei, Efendi Hu'nun yönetimine tabiydi ve Mosu resmi amirini ziyaret etmek için ortaya çıktı. Hu, Mosu'yu gördüğünde kendi kendine şöyle düşündü: "Bu kadar yetenekli bir adamın bu kadar vicdansız bir şekilde hareket etmesi ne yazık!"

Birkaç ay geçtikten sonra Efendi Hu astlarına şöyle dedi: "Çok güzel ve iyi bir kızım var, aileme girecek bir damat bulmak istiyorum. Uygun birilerini tanıyor musunuz?"

Astlarının hepsi Mosu'nun genç olduğunu ve karısını kaybettiğini biliyordu. Bu yüzden oybirliğiyle onu önerdiler.

Efendi Hu şöyle yanıtladı: "Ben de o beyefendiyi düşündüm, ancak genç yaşta ve çok hızlı bir şekilde yükseldi. Korkarım ki daha büyük hırsları vardır, aileme gelip benim damadım olmakla ilgilenmez."

"Aslen fakirdi," diye cevap verdiler "ve sizin astınız. Ona bu tür bir nezaket gösterdiğiniz takdirde mutlulukla kabul edip ailenize damat olarak gelmeye itiraz etmeyeceğinden emin olabilirsiniz."

"Pekâlâ, hepiniz bunun mümkün olabileceğine inanıyorsanız," dedi Efendi Hu, "öyleyse ona bir ziyaret gerçekleştirebiliriz ne düşündüğünü öğrenin. Ama benim gönderdiğimi söylemeyin."

O sıralarda Efendi Hu'yla nasıl iyi geçinebileceğini düşünen Mosu, öneriyi zevkle kabul etti. Bağlantı kurulduğunda adamları zengince ödüllendireceğine söz verip hemen konuyla ilgili aracılık etmelerini rica etti.

Böylece geri dönüp Efendi Hu'ya rapor verdiler.

Şöyle dedi: "Söz konusu beyefendinin bu evliliği küçümsemediğine çok memnun oldum. Ancak karım ve ben bu kızımıza çok düşkünüz ve ondan ayrılmayı zorlukla kabullenemedik. Bay Mosu genç ve asil, küçük kızımız ise şı-

martılarak büyüdü. Eğer ona kötü davranacak olursa ya da ileride bir gün ailemize gelmekten pişmanlık duyarsa, karım ve benim tesellimiz mümkün olmaz. Bu sebeple her şey önceden açıkça anlaşılmalıdır. Yalnızca bunları yapmayı kabul ederse onu aileme alabilirim.”

Mosu tüm bu koşullar hakkında bilgilendirildi ve onları kabul etmeye hazır olduğunu açıkladı. Sonra da Efendi Hu’nun kızına düğün hediyesi olarak altın, inci ve renkli ipekler getirdi, ardından düğün için şanslı bir gün seçildi. Efendi Hu, karısına Küçük Altın Kız’la konuşmasını tembihledi.

“Manevi baban,” dedi kadın, “yalnız olduğun için sana üzülüyor. Bu yüzden evlenmen için genç bir âlim seçti.”

Gelgelelim Küçük Altın Kız şöyle cevapladı: “Düşük bir tabakadan olduğum doğru, buna rağmen neyin uygun olduğunu biliyorum. Mosu’yla daha iyi ve kötü günler için kader birliği yapmaya söz verdim. Bana nezaket göstermemiş olmasına karşın, o yaşadığı sürece başka bir adamla evlenmeyeceğim. Başka bir evlilik yapıp sadakatimi bozmaya cesaret edemem.”

Bu sözlerinden sonra gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı. Efendi Hu’nun karısı hiçbir şeyin onu kararından döndüremeyeceğini anlayınca meselenin aslını anlattı.

“Manevi baban,” dedi, “Mosu’nun vicdansızlığına öfkeli. İkkinizin bir araya geldiğinden emin olmak istese de Mosu’ya senin bizim kendi kızımız olmadığını düşündürecek hiçbir şey söylemedi. Bu yüzden Mosu seninle evleneceğine memnun durumda. Ancak bu akşam düğün yapılırken sen de ona olan kızgınlığını yatıştırabilmek için bu şekilde yapmalısın.”

Tüm bunları duyduğunda Küçük Altın Kız gözyaşlarını silip manevi ailesine teşekkür etti. Sonra da düğün için süslendi.

Aynı gün, akşam geç saatlerde Mosu şapkasına altın çiçekler, göğsüne de kırmızı bir fular takmış halde süslenmiş

atını sürerek eve geldi. Tüm arkadaşları ile tanıdıkları törende bulunmak için onunla birlikte geldi.

Efendi Hu'nun evindeki her şey renkli kumaşlar ve fenerlerle süslenmişti. Mosu salonun girişinde atından indi. Buraya Efendi Hu bir tören ziyafeti hazırlatmıştı, Mosu ve arkadaşlarını masaya getirdi. Üçüncü kadehler de içildiğinde hizmetçiler gelip Mosu'nun iç odaya doğru gitmesini istediler. Kırmızı duvaklı gelin iki hizmetçi tarafından getirildi. Teşrifatçının emirlerini takiben, birlikte göklere ve yeryüzüne, sonra da kayınvalide ve pedere saygılarını sundular. Sonra da başka bir daireye geçtiler. Burada parlak renkli mumlar yanıyordu ve bir düğün yemeği hazırlanmıştı. Mosu sevinçten göklere çıkmış gibi hissediyordu.

Ancak odadan ayrılmak istediğinde ellerinde bambu kamışlarla yedi veya sekiz hizmetçi kapının iki tarafından çıkıp acımasızca adama vurmaya başladı. Hizmetçiler adamın düğün şapkasını başından atıp sırtına ve omuzlarına darbeler yağdırdı. Yardım istediğinde nazik bir ses duydu: "Bu vicdansız damadı tamamen öldürmenize gerek yok! Gelip beni selamlamasını söyleyin!"

Bunun üzerine hizmetçiler dövmeyi bıraktılar ve duvağını çıkaran gelinin etrafında toplandılar.

Mosu eğdiği başıyla selam verip şöyle dedi: "Fakat ben ne yaptım ki?"

Ancak gözlerini yukarı kaldırdığında karşısında karısı Küçük Altın Kız'dan başkası durmuyordu.

Korkup şöyle bağırdı: "Hayalet, hayalet!" Ama tüm hizmetkârlar kahkahalara boğuldu.

Sonunda Efendi Hu ve karısı içeri girdi ve adam şöyle dedi: "Sevgili damadım, manevi kızımın hayalet olmadığından hiç şüphen olmasın."

Mosu aceleyle dizlerinin üzerine kapanıp şöyle yanıt verdi: "Günah işledim, merhamet diliyorum!" Ve durmaksızın yalvardı.

“Benimle işin yok,” diye belirtti Efendi Hu, “küçük kızımız seninle iyi geçindiği sürece her şey yolunda olacak.”

Ancak Küçük Altın Kız şöyle dedi: “Seni vicdansız alçak herif! Başlangıçta zavallı ve yoksuldun. Seni ailemize aldık, isim yapıp iyi yerlere gelebilesin diye ders çalışmana izin verdik. Ancak bölge müdürü ve saygın bir adam olur olmaz sevgin düşmanlığa dönüştü, kocam olarak görevini unutup beni nehre attın. Neyse ki sevgili manevi ailemi bu şekilde buldum. Beni bulup kendi evlatları yaptılar, yoksa mezarım balıkların midesi olacaktı. Böyle bir adamla nasıl onurlu şekilde yaşayabilirim?”

Bu sözleriyle birlikte yüksek sesle ağlamaya başlayıp adama tekrar tekrar taş kalpli bir alçak olduğunu söyledi.

Mosu utançtan dili tutulmuş şekilde önünde durdu, kendisini affetmesi için kadına yalvardı.

Efendi Hu, Küçük Altın Kız’ın azarlayarak yeterince rahatladığını fark edince Mosu’nun ayağa kalkmasına yardım ederek şöyle dedi: “Sevgili damadım, kötü hareketine tövbe edersen, Küçük Altın Kız da yavaş yavaş kızgınlığını sonlandırır. Uzun süredir evli bir çiftsiniz tabii, ancak bu akşam evimde yemininizi tazelediğiniz için bana bir iyilik yapıp söyleyeceklerinizi dinle: Sen, Mosu, ağır bir suçluluk yükü taşıyorsun, bu sebeple karının bir parça kızgın oluşuna gücenmemeli, sabırlı olmalısın. Aranızda barışı sağlamak için karımı çağıracağım.”

Bu sözleriyle birlikte Efendi Hu dışarı çıkıp karısını içeri yolladı. Kadın en sonunda büyük güçlüklerle ikiliyi barıştırmayı başardı ve böylece yeniden karı koca olarak hayatlarını sürdürmeyi kabul ettiler.

Birbirilerini, öncekinden iki kat fazla sevip saydılar. Hayatları hep mutluluk ve sevinç doldu. Sonrasında, Efendi Hu ile karısı vefat edince, sanki kendi gerçek aileleriymiş gibi onların arkasından yas tuttular.

“Damat/gelin gitmek”: Kural olarak kadın, kocasının ailesine dâhil olur. Ancak erkek varisin olmadığı durumlarda damadın, karısının ailesini devam ettirip onların evinde yaşaması kararlaştırılır. Gelenek Japonya’da hâlâ çok yaygındır, ancak Çin’de yabancı bir aileye girmek çok saygın görülmez. Mosu’nun ilk seferinde bir aileye “damat gitmeyi” küçümsemesinin cezası olarak, ikinci kez Efendi Hu’nun ailesine de “damat gitmek” zorunda kalması önemlidir.

Burada tarif edilen kıyafet Çin’de halen düğün kıyafetidir. “Küçük Altın Kız” şöyle dedi: “Seni vicdansız alçak herif!”; sadakatine rağmen, Çin geleneğine uygun olarak, adamın sadakatsizliğine karşı öfkesini göstermek zorundadır. Bu, meselelerin uygun şekilde düzeltilmesi için gereklidir, böylece kadın “onurunu koruyabilir.”

Güzel Jiaona

Bir zamanlar Konfüçyüs'ün torunlarından biri yaşırdı. Babasının Güney'de resmi bir makamda bulunan bir arkadaşı vardı ve bu arkadaş genç adamı sekreter olarak işe aldı. Ancak genç adam çalışacağı şehre ulaştığında babasının arkadaşının çoktan ölmüş olduğunu öğrendi. Tekrar eve dönme imkânı olmadığı için de çok utanıyordu. Bu yüzden başrahip için kutsal kitapları kopyaladığı Puto Manastırı'na sığınmaktan memnundu.

Manastırın yüz adım kadar batısında terk edilmiş bir ev duruyordu. Çok kar yağan bir gün genç Kong yanlışlıkla o evin kapısının önünden geçerken iyi giyimli ve alımlı bir gencin ona eğilerek selam verip yaklaşmasını rica ettiğini gördü. Genç Kong artık bir âlimdi, iyi davranışları takdir ederdi. Gençle arasında çok ortak nokta olduğunu anlayınca ona kanı ısındı ve evin içine kadar peşinden girdi. İçerisi tertemizdi. Kapılarda ipek perdeler asılıydı ve duvarlarda eski ustaların resimleri vardı. Bir masanın üzerinde, *Mercan Yüzük Masalları* başlıklı bir kitap duruyordu. Mercan Yüzük bir mağaranın ismiydi.

Bir zamanlar Puto'da iyi eğitilmiş bir keşiş yaşırdı. Yaşlı bir adam onu söz konusu mağaraya götürdü. Mağaradaki raflarda birçok kitap vardı. Yaşlı adam şöyle dedi: "Bunlar çeşitli hanedanların tarihleridir." İkinci bir odada yeryüzündeki tüm halkların tarihçeleri bulunuyordu. Üçüncüsü iki köpek tarafından korunuyordu. Yaşlı adam şöyle açıkladı: "Bu odada ölümsüzlerin ebedi yaşamı elde ettikleri büyüleri anlatan gizli raporlar tutulur. İki köpek aslında iki ejderhadır." Keşiş, kitapların sayfalarını çevirdi ve onların daha önce hiç görmediği eski çağlardan eserler olduklarını fark etti. Memnuniyetle bu mağarada kalırdı, ancak yaşlı adam

“Olmaz!” dedi ve bir çocuk onu tekrar dışarı çıkardı. O mağaranın ismi Mercan Yüzük’tü, masanın üzerinde duran ciltte anlatılıyordu.

Genç adam Kong’un adını ve ailesini sordu. Kong da tüm hikâyesini anlattı. Genç ona acıyarak bir okul açmasını tavsiye etti.

Kong iç çekerek cevapladı: “Bu çevrede pek tanınmıyorum, beni önerecek kimsem de yok!”

Genç şöyle dedi: “Eğer beni tamamen değersiz ve aptal görmüyorsanız ben sizin öğrenciniz olmak isterim.”

Genç Kong çok sevindi. “Sana öğretmenlik etmeye cesaret edemem,” dedi, “fakat birlikte kendimizi bilimsel çalışmalara adayabiliriz.” Daha sonra evin neden uzun süredir boş olduğunu sordu.

Genç yanıtladı: “Evin sahibi taşraya gitti. Biz Şensi’den gelip kısa süreliğine aldık. Birkaç gün önce taşındık.”

Sohbet edip neşeyle şakalaştılar ve genç adam, küçük bir çocuğa kömür yakmasını emrederek Kong’u gece evde kalması için davet etti.

Sonra da hızla arka odaya gidip kısa süre sonra şöyle diyerek döndü: “Babam geldi.”

Kong ayağa kalkarken uzun, beyaz sakallı ve yaşlı bir adam odaya girdi. Selam verirken şöyle dedi: “Oğluma öğretmenlik etmek istediğinizi önceden belirtmişsiniz, nezaketinize minnettarım. Ancak ona karşı sert olmalı, arkadaşınız gibi davranmamalısınız.”

Daha sonra ipek giysiler, kürk şapka, ayakkabı ve çoraplar getirip Kong’tan üzerindeki bunlarla değiştirmesini rica etti. Sonrasında şaraplar ve yemek servis edildi. Minderler, masa ve sandalye örtüleri Kong’un bilmediği malzemelerden yapılmıştı ve ısıltıları göz kamaştırıyordu. Yaşlı adam birkaç kadeh şaraptan sonra çekildi ve o zaman genç adam Kong’a denemelerini gösterdi. Hepsini eski üstat-

ların tarzında yazılmıştı ve yeni çıkan sekiz parçalı biçimde değillerdi.

Bununla ilgili soru sorulduğunda genç adam gülümseyerek şöyle dedi: “Devlet sınavlarında başarı kazanmakla ilgilenmiyorum!” Sonra da küçük çocuğa döndü ve “Yaşlı efendinin uykuya dalıp dalmadığına bir bakın. Uyumuşsa sessizce küçük Hiang-Nu’yu getirebilirsin.”

Çocuk gitti ve genç adam işlemeli bir kutudan bir ut çıkardı. Hemen kırmızılar giymiş ve inanılmaz derecede güzel bir hizmetçi içeri girdi. Genç, ona “Sevgililerin Ağıdı” adlı şarkıyı söyledi. Kızın yumuşak ses tonu yüreğe dokunuyordu. Uyumaya gittiklerinde saat oldukça geç olmuştu.

Ertesi sabah herkes erkenden kalktı ve çalışmalar başladı. Genç adam son derece yetenekliydi. Bir kere gördüğü her şey hafızasına kazanıyordu. Bu nedenle birkaç ay içinde şaşırtıcı bir gelişme kaydetti. O eski, beş günde bir deneme yazıp çalışmanın bitirilişini küçük bir ziyafetle kutlama geleneği sürdürüldü. Her ziyafette Hiang-Nu şarkı söyledi.

Bir akşam Kong gözlerini Hiang-Nu’dan alamadı. Genç adam onun düşüncelerini tahmin edip şöyle dedi: “Henüz evli değilsiniz. Her gün size güzel bir hayat arkadaşı nasıl sağlayabileceğimi düşünüp duruyorum. Hiang-Nu babamın hizmetçisi, bu yüzden onu size veremem.”

Kong şöyle dedi: “Dostça düşünceniz için minnettarım. Ancak aklınızdaki kız Hiang-Nu kadar güzel değilse, o zaman olmasa da olur.”

Genç adam güldü. “Hiang-Nu’nun güzel olduğunu düşünüyorsanız gerçekten deneyimsizsinizdir. İsteğiniz kolayca yerine getirilir.”

Böylece yarım yıl geçti ve tekdüze yağmur mevsimine girildi. Sonrasında genç Kong’un göğsünde bir şeftali büyüklüğünde şişkinlik oluşmaya başladı ve bu şişlik bir gecede bir çay bardağı boyutuna ulaştı. Yatağında uzanıp acıyla inliyor ve yemek yiyip uyuyamıyordu. Genç adam gece gündüz onunla ilgileniyordu, yaşlı efendi bile sağlığını soruyordu.

O zaman genç adam şöyle dedi: “Küçük kız kardeşim Jiaona’dan başkası bu hastalığı iyileştiremez. Lütfen onu buraya getirmesi için birini büyükanneme gönder!”

Yaşlı efendi razı olup birini gönderdi.

Haberci çocuk ertesi gün Jiaona’nın, teyzesi ve kuzeni Asung’la geleceği haberini getirdi.

Kısa süre sonra genç adam kız kardeşini odaya getirdi. On üç ya da on dört yaşlarında, mest eden güzellikte ve söğüt ağacı inceliğindeydi. Hasta adam onu gördüğünde acısını unuttu ve ruh hali düzeldi.

Genç adam kız kardeşi Jiaona’ya şöyle dedi: “Bu benim ağabeyim gibi sevdiğim en iyi arkadaşım! Yalvarırım kardeşim, kurtar onu bu hastalıktan!”

Kız kafa karışıklığıyla kızardı; sonra da hasta yatağının yanına geldi. Nabızı dinlenirken, kız meyve bahçelerinin kokusunu yanında getirmiş gibi geldi hasta adama.

Kız gülümseyerek şöyle dedi: “Hasta olmasına şaşmamak gerek. Kalbi çok hızlı atıyor. Hastalığı ciddi ancak tedavi edilemez değil. Akan kan çoktan toplandığına göre, tedavi için kesmek zorundayız.”

Bu sözleriyle birlikte kolundan altın kolçağını alıp ağrıyan yere koydu. Nazikçe bastırdı ve şişlik kolçağın birkaç santim üstüne doğru yükseldi, böylece kolçak tüm şişliği çevreledi. Sonra ipek kuşağından kâğıt kadar ince ağızlı kalem gibi bir bıçak çıkardı. Bir eliyle kolçağı tuttu, diğeriyle bıçağı alıp halkanın dibine bastırdı. Siyah kan fışkırıp şilteye ve yatağa aktı. Ancak, genç Kong güzeller güzeli Jiaona’nın varlığıyla öyle büyülenmişti ki acıyı hissetmemekle kalmadı, artık korktuğu tek şey tedavinin hemen bitip kızın gözleri önünden ayrılmasıydı. Çok geçmeden hastalıklı et parçası kesildi ve Jiaona temiz su getirip yarayı temizledi. Sonra da ağzından küçük bir top çıkarıp yaranın üzerine koydu, kız etrafında bir kez döndüğünde Kong’a tüm iltihabı buhar ve alevle çıkarmış gibi geldi. Kız bir çember daha çizdiğinde ya-

rasının kaşınıp titrediğini hissetti ve üçüncü kez döndüğünde tamamen iyileşmişti.

Jiaona topu tekrar ağzına aldı ve şöyle dedi: “Şimdi her şey yolunda!” Sonra da iç odaya koştu. Genç Kong ona teşekkür etmek için sıçradı.

Artık hastalığının iyileştiği doğrudu, ancak aklı Jiaona’nın güzel yüzünde kaldığı için kitaplarını ihmal etti ve tüm gün hülyalara dalmış şekilde oturdu.

Arkadaşı bunu fark edip şöyle dedi: “Bugün nihayet size güzel bir hayat arkadaşı bulmayı başardım.”

Kong kim olduğunu sordu.

“Teyzemin kızı, Asung. On yedi yaşında ve hiç de çirkin değil.”

“Jiaona kadar güzel olmadığına eminim,” diye düşündü Kong. Sonra bir şarkı mırıldanmaya başladı kendi kendine.

“Bir kere denizi yakından gören kişi,

Sığ akarsu sanır tüm nehirleri;

Wu Dağı’ndan bulutların geçişini izleyenler,

Bulamaz o manzaraya benzer başka şeyler.”

Genç adam gülümsedi. “Küçük kız kardeşim Jiaona hâlâ çok küçük,” dedi. “Ayrıca o, babamın tek kızı olduğu için babam uzaklardan biriyle evlenmesini istemez. Ancak kuzenim Asung da çirkin değil. Bana inanmıyorsanız, bahçede yürüyüşe çıkmalarını bekleyin. O zaman onlar fark etmeden bir bakabilirsiniz.”

Kong açık pencere önünde dışarıyı gözlemlemeye başladı. Gerçekten de Jiaona, eşi benzeri olmayan güzellikte bir kızın elini tutmuş, getiriyordu. Jiaona’yla kardeş gibi görünüyorlardı, yalnızca yaş farkıyla ayırt edilebilirlerdi.

Bunun üzerine genç Kong son derece mutlu oldu ve arkadaşının söz verdiği gibi evliliği düzenlemesi için ricada bulundu. Ertesi gün genç adam gelip tebrikleri sunarak her

şeyin ayarlandığını bildirdi. Genç çift için özel bir toplantı düzenlenip düğünleri kutlandı. Genç Kong bir periyle evlenmiş gibi hissediyordu, evli çift birbirini çok sevmişti.

Bir gün Kong'un arkadaşı büyük bir heyecanla gelip şöyle dedi: "Bu evin sahibi geri dönüyor, babam da Şensi'ye dönmek istiyor. Ayrılma vaktimiz yaklaştığı için çok üzülüyorum!"

Kong onlara eşlik etmeyi teklif etti, ancak arkadaşı kendi evine dönmesini tavsiye etti.

Önündeki zorluklardan bahsedince genç adam şöyle yanıtladı: "Bu sizi endişelendirmemeli, çünkü size eşlik edeceğim."

Bir süre sonra Asung'la birlikte baba geldi ve Kong'a yüz ons altın hediye etti. Sonra da genç adam Kong ve karısının elini tutup onlara gözlerini kapatmalarını söyledi. Kapatır kapatmaz fırtına rüzgârları gibi havaya yükseldiler. Kong'un fark edebildiği tek şey kulaklarında uğuldayan şiddetli rüzgârdı.

Biraz sonra genç adam bağırdı: "Şimdi vardık!" Kong gözlerini açınca karşısında eski evini gördü ve o zaman arkadaşının insanoğlu olmadığını anladı.

Neşeyle evinin kapısını çaldı. Annesi kapıyı açıp oğlunun çok alımlı bir eşle döndüğünü görünce çok memnun oldu. Kong sonrasında arkadaşına döndü, ancak o çoktan ortadan kaybolmuştu.

Asung kayınvalidesine büyük bir bağlılıkla hizmet etti. Güzelliği ve erdemiyle ise uzak ve yakın yerlerde ünlü olmuştu. Kısa süre sonra genç Kong doktorasını alınca bir hapishanenin müfettişi olarak Şensi'ye atandı. Karısını da yanına aldı, fakat Şensi seyahat etmesi için çok uzak olduğundan annesi evde kaldı. Gökler Asung ve Kong'a küçük bir oğul bahsetti.

Ama Kong bir seyahat denetçisiyle anlaşmazlığa düştü. Denetçi şikâyetçi olunca, Kong da görevinden alındı.

Bir gün siyah bir katıra binen yakışıklı bir gençle karşılaştığında şehrin yakınında geziniyordu. Daha yakından bakınca onun eski dostu olduğunu gördü. Hem ağlayıp hem gülererek birbirlerine sarıldılar ve genç adam onu bir köye götürdü. Koyu bir gölge oluşturan sık ağaçlı bir korunun ortasında üst katları gökyüzüne kadar yükselen bir ev duruyordu. İlk bakışta üst tabakadan insanların orada yaşadığı anlaşılıyordu. Kong, kız kardeşi Jiaona'nın sağlığını sordu ve evlendiğini öğrendi. Gece orada kaldı, sonrasında karısını almaya gitti.

Bu arada Jiaona da geldi. Asung'un küçük oğlunu kollarına alıp şöyle dedi: "Kuzen, ailemize biraz yabancı bir kan getirmişsin!"

Kong onu selamlayıp hastalığını tedavi ederken gösterdiği nezaket için ona tekrar teşekkür etti.

Kız gülümseyerek cevap verdi: "O günden bu yana seçkin biri oldun ve yaran iyileşeli de uzun süre oldu. Acını hâlâ unutmadın mı?"

Ardından Jiaona'nın kocası geldi, herkes birbiriyle tanıştı. Bundan sonra ayrıldılar.

Bir gün genç adam üzgün bir şekilde Kong'un yanına gelip şöyle dedi: "Bugün büyük bir tehlike altındayız. Bizi kurtarmak isteyip istemediğini bilmiyorum."

Kong ne olduğunu bilmiyordu fakat yine de memnuniyetle yardım edeceğini bildirdi. Sonra genç adam tüm aileyi çağırdı, hepsi avluda onun önünde eğildi.

Genç, konuya şöyle girdi: "Size olduğu gibi doğruyu söyleyeceğim. Biz tilkiyiz. Bugün gök gürültüsü tehlikesiyle karşı karşıyayız. Bizi koruyacak olursanız hayatta kalma umudumuz var; yoksa çocuğunuzu da alıp gidin ki bizim tehlikemize dâhil olmayın."

Ancak Kong yaşamı ve ölümü onlarla paylaşacağına dair yemin etti.

Ardından genç adam, elinde bir kılıçla kapıda durmasını istedi ve şöyle dedi: “Gök gürültüsü başladığında beklemeli ve asla hareket etmemelisin.”

Aniden kara bulutlar havayı sardı ve gökler gece çökmüş gibi kasvetli bir hal aldı. Kong etrafına baktı, ancak binaların hepsi kaybolmuştu. Arkasında yalnızca içinde girişi karanlıkta kaybolmuş büyük bir mağara olan yüksek bir tepe gördü. Büyük bir korkunun içine düşmüşken bir de yıldırım düşmesiyle şaşırdı. Şiddetli bir yağmur sel olup aktı ve en uzun ağaçları kökünden söken, fırtınavari bir rüzgâr çıktı. Gözleri önündeki her şey parlıyordu ve kulakları duymaz olmuştu. Ama kılıcını elinde tutup kaya gibi sağlam bir şekilde yerinde durdu. Birden siyah duman ve şimşekler arasında insan vücudu taşıyan sivri gagalı, uzun pençeli bir canavar gördü. İyice bakınca elbisesinden Jiaona’yı tanıdı. Canavara doğru sıçrayıp kılıcını ona savurdu ve Jiaona yere düştü. Muazzam bir gök gürültüsü dünyayı sarstı ve Kong’un ölü bedeni yere yığıldı.

Ardından fırtına dindi ve mavi gökyüzü yeniden ortaya çıktı.

Jiaona bilincini geri kazanıp Kong’un ölü şekilde yanında uzandığını görünce gözyaşları arasında şöyle dedi: “Benim uğruma öldü! Daha fazla nasıl yaşarım?”

Asung da dışarı çıktı ve onu birlikte mağaraya taşıdılar. Jiaona, Asung’a abisi Kong’un ağzını açarken onun da kafasını tutmasını söyledi. Kendisi ise çenesini tuttu ve küçük kırmızı topunu çıkardı. Dudaklarını onun dudaklarına dayayarak topu ciğerlerine doğru üfledi. Sonra nefesi cızırtıyla boğazına geri döndü ve kısa sürede tekrar kendine geldi.

Böylece tüm aile yeniden bir araya gelmiş ve kimse zarar görmemişti. Yavaş yavaş korkularından sıyrılıp mutlu olduklarında küçük bir çocuk Jiaona’nın kocasının ve kocasının tüm ailesinin gök gürültüsünde öldüğü haberini getirdi. Jiaona çöküp ağladı, diğerleri onu rahatlatmaya çalıştı.

En sonunda Kong şöyle dedi: “Ölülerin mezarları arasın-

da çok uzun süre kalmak iyi değildir. Benimle eve gelmeyecek misiniz?”

Bunun üzerine eşyalarını toplayarak onunla birlikte gittiler. Arkadaşına ve ailesine kalacak yer olarak تنها bir bahçe belirleyip dikkatlice duvarlarla çevirdi. Bahçenin kildi yalnızca Kong ve Asung geldiğinde açıldı. O zaman Jiaona ile abisi satranç oynayıp çay içti ve arkadaşlar, sanki aynı ailenin üyeleriymiş gibi sohbet ettiler.

Gelgelelim Kong’un küçük oğlunun tilkilerinkine benzeyen biraz sivri bir yüzü vardı ve sokağa çıktığında insanlar dönüp şöyle derdi: “İşte tilki çocuk geçiyor!”

“Yeni çıkan sekiz parçalı biçimde değillerdi”: Ba Gu Wen Zhang, yani, katı kurallara göre bölünmüş sekiz bölüm halinde yazılmış denemeler, büyük eğitim reformuna dek Çin’deki devlet sınavlarının geleneksel konusuydu. Günümüzde eski ustaların üslubu olan serbest kompozisyon biçimlerine genel bir dönüş söz konusudur. “Gök gürültüsü tehlikesi”: Tilkiler üç kez gök gürültüsünün ölümcül tehlikesinden kaçmış olmalılar.

Kurbağa Prenses

Yangzi Jiang'ın denize doğru gerçekleştirdiği seyahatlerin orta noktası olan yerde Kurbağa Kralı'na büyük bir bağlılıkla ibadet edilir. Orada bir tapınağı vardır ve çevresinde bazıları devasa boyutlarda olan binlerce kurbağa bulunur. Tanrının gazabına uğrayanlar evlerinde tuhaf ziyaretçilerle karşılaşır. Kurbağalar masalarda ve yataklarda zıplar, daha kötü durumlarda düz duvarlara düşmeden tırmanır. Çeşitli türlerde kehanetler vardır, ancak hepsi de söz konusu evi tehdit eden talihsizlikler olduğuna dalalet eder. Bunun üzerine içinde yaşayan insanlar dehşete kapılıp inek keser ve kurban olarak sunarlar. Böylece tanrı yatıştır ve başlarına bir şey gelmez.

Ülkenin bu kısmında bir zamanlar Şia Kong Çong adında bir genç yaşardı. Yakışıklı ve zekiymi. Altı ya da yedi yaşlarındayken yeşiller giymiş bir hizmetçi, ailesinin evine gelip Kurbağa Kralı'nın elçisi olduğunu söyleyerek Kral'ın kızını genç Şia'yla evlendirmek istediğini bildirdi. Babası yaşlı Şia ise çok zeki olmayan dürüst bir adamdı, bu durumu uygun bulmadığı için oğlunun henüz çok genç olduğu bahanesiyle teklifi reddetti. Buna karşın oğlu için başka bir eş bakmaya da cesaret edemedi.

Birkaç yıl geçti ve çocuk yavaş yavaş büyüdü. Kendisiyle Bayan Jiang'ın evlenmesi kararlaştırıldı.

Fakat Kurbağa Kral, Bayan Jiang'a şöyle bir mesaj gönderdi: "Genç Şia benim damadımdır. Size ait olmayan bir şeyde ne cüretle hak iddia edersiniz?" Bunun üzerine Baba Jiang korkup kızının nişanını attı.

Bu durum ihtiyar Şia'yı çok üzdü. Bir kurbanlık hazırlayıp dua etmek için tapınağa gitti. Bir tanrıyla akraba olmaya layık olmadığını hissettiğini açıkladı. Duasını bitirdiğinde

adadığı et ve şarabın üzerinde çok sayıda büyük kurtçuklar belirip sürünmeye başladı. Onları döktü, af diledi ve kötü hislerle evine döndü. Bundan başka ne yapabileceğini bilmediği için olayları akışına bırakmak zorunda kaldı.

Bir gün genç Şia sokağa çıktı. Bir elçi ona doğru gelip Kurbağa Kralı'nın onu acilen yanına çağırdığını bildirdi. Yapılacak bir şey yoktu; elçiye takip etmek zorundaydı. Elçi onu kırmızı bir geçitten geçirip bazı muhteşem yüksek tavanlı odalara götürdü. Devasa salonda seksen yaşlarında görünen yaşlı bir adam oturuyordu. Şia hürmetle önünde eğildi. Yaşlı adam ona kalkmasını söyledi ve masada bir yer verdi. Çok geçmeden bir grup kadın ve kız ona bakmak için içeri girdi. Bunun üzerine yaşlı adam onlara dönüp şöyle dedi: "Gelinin odasına gidip damadın geldiğini haber verin!"

Hemen birkaç hizmetçi içeri koştu ve kısa süre sonra da iç dairelerden on altı yaşlarında görünen eşsiz güzellikte bir kızın elini tutarak getiren yaşlı bir kadının geldiği görüldü. Yaşlı adam kızı işaret edip şöyle dedi: "Bu benim onuncu küçük kızım. Güzel bir çift olursunuz gibi geldi bana. Ancak baban, farklı ırktan olduğumuz için bizi hor gördü. Yine de evlilik ömür boyu önem taşıyan bir meseledir. Ailelerimiz yalnızca kısmen dâhil olabilirler. En nihayetinde, büyük çoğunluğu size bağlıdır."

Şia gözlerini ayırmadan kıza baktı ve kalbinde ona karşı bir sevgi büyüdü. Sessizce oturdu. Yaşlı adam şöyle devam etti: "Genç beyefendinin kabul edeceğini çok iyi biliyordum. Önden git, gelini sana getireceğiz!"

Şia evet deyip babasına haber vermeye koştu. Babası heyecandan ne yapacağını bilemedi. Bir bahane bulup teşekkür ederek gelini reddetmesi için Şia'yı geri göndermek istedi. Ancak Şia bunu yapmak istemedi. Onlar durumu tartışırken yeşil ceket giyen bir kalabalıkla çevrili gelin arabası çoktan kapılarına gelmişti. Hanımefendi eve girip kayınvalidesini ve kayınpederini eğilerek kibarca selamladı. Aile,

gelini görünce memnun oldu ve hemen o akşam için düğün duyurusu yapıldı.

Yeni evli çift huzur ve uyum içinde yaşadı. Evliliklerinden sonra kutsal ebeveynleri de sık sık eve, ziyaretlerine geldi. Kırmızı giyerek geldiklerinde bu iyi şans habercisiydi, beyaz giymişlerse kesinlikle bir kazanç sağlayacakları anlamına geliyordu. Böylece aile zamanla varlıklı hale geldi.

Ancak tanrılarla akraba oldukları için odalar, avlular ve diğer yerler daima kurbağa doluydu. Kimse onlara zarar vermeye cesaret de edemiyordu. Yalnızca Şia Kong Çong genç ve saygısızdı. İyi ruh halinde olduğunda kurbağaları rahatsız etmezdi, ancak keyifsiz olduğu zamanlarda merhametsizdi. Bilerek üzerlerine basıp onları öldürürdü.

Karısı genelde mütevazı ve itaatkârdı, ancak çabuk öfkelenirdi. Kocasının bu davranışını kabul edemezdi. Gelgelim Şia, karısı için acımasız alışkanlığından vazgeçmedi. Bu yüzden kadın onu azarladı ve adam da çok sinirlendi.

“Sanıyor musun ki,” dedi adam, “sırf ailen insanlara kötü şans getirebiliyor diye gerçek bir insan kurbağadan korksun?”

Karısı “kurbağa” kelimesini söylemekten kaçınırken adamın bu konuşması onu kızdırdı ve şöyle dedi: “Evinizde yaşadığımdan beri tarlalarınız daha çok mahsul verdi ve en yüksek satış fiyatını elde ettiniz. Hepsi bu kadar da değil. Ama şimdi hem gençliğin hem yaşlılığında rahatça geçinebilecek hale geldiğin için uçmayı öğrenir öğrenmez annesinin gözlerini oyan yavru baykuş gibi davranmak istiyorsun!”

Şia bunun üzerine iyice sinirlenip şöyle yanıt verdi: “Bu hediyeler uzun zamandır hoşuma gitmiyordu, çünkü onları pis buluyorum. Bu mülkü oğullarıma ve torunlarıma bırakmaktan hiç memnun olmayacaktım. En iyisi hemen ayrılmak olurdu!”

Böylece karısına evi terk etmesini söyledi ve ailesi bundan haberdar olmadan önce kadın çoktan gitmişti. Ailesi

durumu öğrenince onu azarlayarak hemen gidip karısını geri getirmesini söyledi. Fakat adam öfke doluydu ve teslim olmadı.

Aynı gece Şia ve annesi hastalandı. Kendilerini güçsüz hissediyor ve yemek yiyemiyorlardı. Çok endişelenen babası tapınağa gidip af diledi. Öyle samimi dua etti ki karısı ve oğlu üç gün içinde iyileşti. Kurbağa Prenses de geri dönmüştü, birlikte eskisi gibi mutluluk içinde yaşadılar.

Ancak genç kadın tüm gün evde oturuyordu. Yalnızca süsleri ve rujuyla uğraşıp dikiş işleriyle hiç ilgilenmiyordu. Bu yüzden Şia Kong Çong'un annesi hâlâ oğlunun kıyafetleriyle uğraşmak zorunda kalıyordu.

Bir gün annesi sinirle şöyle dedi: "Oğlumun bir karısı var ve yine de tüm işi ben yapmak zorundayım! Diğer evlerde gelinler kayınvalidelerine hizmet eder, burada kayınvalide gelinine hizmet ediyor!"

Prenses bunu kazara duydu. Telaşla gelip şöyle dedi: "Sizi hiç olması gerektiği gibi sabah ve akşam ziyaret etmeyi ihmal ettim mi? Tek hatam önemsiz bir miktar parayı kurtarmak uğruna kendimi bu dikiş zahmetine sokmak istemem!" Annesi tek kelime etmedi, ancak bu hakaret karşısında sessizce, için için ağladı.

Oğlu gelip annesinin ağladığını fark edince sebebini öğrenmekte ısrar etti ve olanları öğrendi. Kızgın bir şekilde karısını azarladı. Kadın itiraz ederek hatasını kabul etmedi. En sonunda Şia şöyle dedi: "Kayınvalidesine rahat vermeyen bir karım olmasındansa hiç olmaması yeğdir. Yaşlı kurbağa talihsizlik gönderip canımı almaktan başka bana ne yapabilir ki onu kızdırırsam?" Böylece karısını tekrar evden kovdu.

Prenses evi terk edip gitti. Ertesi gün evde yangın çıktı ve birkaç binaya daha sıçradı. Masalar, yataklar, her şey yanmıştı.

Şia yangın yüzünden öfkeliydi ve tapınağa gidip şikâyet etti: "Kayınvalidesini ve kayınpederini hoşnut etmeyecek şe-

kilde bir kız yetiştirmek, o evde hiç disiplin olmadığını gösterir. Şimdi de onun hatalarını destekliyorsunuz. Tanrıların adaletli olduğu söylenir. İnsanlara eşlerinden korkmalarını öğreten tanrılar da mı var? Ayrıca tüm anlaşmazlık yalnızca benimle ilgilidir. Ailemin bununla hiçbir ilgisi yok. Baltayla ve iple beni cezalandıracaksan tamam. Bunu kendin de yapabilirdin. Ama yapmadın. Bu yüzden şimdi kendi adalet duygumu tatmin etmek için ben de senin evini yakacağım!”

Bu sözleriyle birlikte tapınağın önüne yakacak odun yığmaya başladı, kıvılcım çıkarıp ateşe verecekti. Komşular akın akın gelip ona yalvardı. Böylece öfkesini bastırıp eve gitti.

Ailesi bunu duyduğunda duydukları korkudan insanların beti benzi attı. Gelgegelim gece çöktüğünde tanrı ortaya çıkıp komşu köyün halkına damadının evini onarmalarını emretti. Gün doğmaya başladığında insanlar ahşaplar getirdi, işçiler de kalabalık gruplar halinde Şia'nın evini yeniden inşa etmeye geldi. Ne dediyse onları engelleyemedi. Tüm gün yüzlerce işçi çalıştı. Birkaç gün içinde de tüm odalar yeniden inşa edilmiş, tüm mutfak eşyaları, perdeler ve mobilyalar eski yerlerine konmuştu. İş tamamlandığında Prenses de geri dönmüştü. Büyük odanın merdivenlerinden çıkıp nazik ve sevgi dolu sözlerle hatasını kabul etti. Sonra da Şia Kong Çong'a dönüp gülümsedi. Şimdi evi kin yerine sevinç doldürmüştü. O günden sonra Prenses özellikle sakindi. Tek bir kötü söz söylenmeden iki yıl geçti.

Prenses yılanlardan nefret ederdi. Bir keresinde, şaka yollu, genç Şia küçük bir yılanı bir pakete koyup Prenses'e verip paketi açmasını söyledi. Karısının rengi attı ve adamı azarlamaya başladı. Bunun üzerine Şia Kong da şakasını ciddiye aldı, aralarında öfkeli sözler sarf edildi.

En sonunda Prenses şöyle dedi: “Bu kez beni kovmanı beklemeyeceğim. Artık birbirimizle hiçbir işimiz kalmadı!” Bu sözünün ardından kapıdan çıkıp gitti.

Baba Şia dehşete kapılıp oğlunu bastonuyla dövdü ve tanrıya nazik ve bağışlayıcı olması için yalvardı. Neyse ki kötü bir şey olmadı. Her şey durgundu ve hiç ses duyulmadı.

Böylece bir yıldan fazla zaman geçti. Genç Şia Prenses'e özlem duyuyordu, tüm ciddiyetiyle kendini bu işe adanmıştı. Tanrının tapınağına gizlice giriyor, Prenses'i kaybettiği için yas tutuyordu. Ama kimse ona cevap vermiyordu. Çok geçmemişti ki tanrının, kızını başka bir adamla nişanladığını bile duydu. Bunun üzerine yüreğindeki umutsuzluk büyüdü, başka bir eş bulmayı düşündü. Ancak ne kadar aradıysa da Prenses'e eş birini bulamadı. Bu da yalnızca ona duyduğu özlemi artırdı. Bunun sonucunda Prenses'in nişanlandığı aile üyelerinden biri olan Yuanların evine gitti. Orada duvarlar çoktan boyanmış, avlu temizlenmiş ve gelin arabasını karşılamak için her şey hazır edilmişti. Şia pişmanlık ve üzüntüyle zayıf düştü. Yemek yemeyi bırakarak hastalandı. Ailesi onun adına duydukları endişeden ve yardım edemekten dolayı ona yardımı dokunabilecek hiçbir şey düşünemez hale gelmişti.

Orada yarı baygın yatarken aniden birinin kendisini okşadığını hissedip bir sesin şöyle dediğini duydu: "Karısını kovmakta ısrarlı olan gerçek kocamız nasıllar acaba?"

Gözlerini açtığında karşısında Prenses'i gördü.

Neşeyle yerinden doğrulup şöyle dedi: "Bana nasıl geri döndün?" Prenses cevap verdi: "Doğruyu söylemek gerekirse senin insanlara kötü davranma alışkanlığına göre babamın tavsiyesini dinleyip başka biriyle evlenmeliydim. Yuan ailesinin gönderdiği düğün hediyeleri uzun süredir evde duruyordu aslında. Ama düşündüm, düşündüm ve bunu yapamadım. Düğün bu akşamdı. Babam hediyelerin geri götürülmesinin utanç verici olduğunu düşündü. Bu yüzden eşyaları ben alıp Yuanların kapısına bıraktım. Dışarı çıktığımda babam yanıma gelip, 'Seni deli kız,' dedi, 'demek beni dinlemeyeceksin! İleride Şia sana tekrar kötü davranırsa ben

bu işten elimi eteğimi çektim. Seni öldürseler bile bana gelmeyeceksin!”

Sadakatinden etkilenen Şia’nın gözlerinden yaşlar süzüldü. Hizmetkârlar neşe içinde ailesine iyi haberi duyurmayaya gitti. Bunu duyunca gençlerin, onların yanına gelmelerini beklemeyip oğullarının odasına koşarak Prenses’in elini tutup ağladılar. Genç Şia da bu sefer daha kararlıydı, yaramazlıklarını bırakmıştı. Böylece karısıyla birbirlerini her geçen gün daha içten sevdiler.

Bir keresinde Prenses ona şöyle dedi: “Eskiden bana da ima kötü davrandığın için yaşlandığımızda birlikte olmayacağımızdan korktum. Bu yüzden göklerden bize bir çocuk göndermesini istemedim. Ama şimdi her şey değişti, tanrılara bize bir oğul bağışlaması için yalvaracağım.”

Gerçekten de çok geçmeden Şia’nın kayınpederi kırmızı giysilerle evlerinde belirdi, kısa bir süre sonra da gökler mutlu çifte bir değil iki oğul gönderdi.

O günden sonra da Kurbağa Kralı’yla olan ilişkilerinde hiç kesinti olmadı. Halktan biri tanrıyı sinirlendirdiğinde önce genç Şia’yı onların yerine konuşması için teşvik ettiler ve Kurbağa Prenses’ten yardım istemek için eşlerini ve kızlarını gönderdiler. Prenses güldüğünde her şey yoluna girerdi.

Şia ailesinin, halk tarafından “küçük kurbağa insanlar” olarak adlandırılan birçok torunu vardır. Yakınlarında bulunanlar onlara bu isimle hitap etmeye cüret edemezler ancak uzaktakiler onlardan böyle bahsederler.

“Küçük kurbağa insanlar”: *Wa Zi*, Kuzey Çinlilerin zaman zaman Güney Çinlilere verdiği küçültücü isimdir.

Akşam Gülü

Beşinci ayın beşinci gününde Ejderha Teknesi Festivali, tüm Yangzi Jiang topraklarında kutlanır. Ahşaptan içi boş bir ejderha oyulup üzerine pullu zırhı boyanır, altın rengi ve parlak renklerle süslenir. Oyulmuş kırmızı bir korkuluk bu gemiyi çevreler, yelkenleri ile bayrakları ipekten ve brokardan yapılır. Teknenin arka kısmına ejderhanın kuyruğu denir. Suyun üç metre üzerinde kalır ve bu kuyruğa suyun üzerinde yüzen bir tahta parçası kumaşla bağlanır. Bu tahtanın üzerine takla atan, kafalarının üzerinde duran ve her türlü muzipliği yapan erkek çocukları oturur. Ancak suya bu kadar yakında bulundukları için büyük tehlikededirler. Bu nedenle, geleneksel olarak bir çocuk bu amaçla işe alındığında eğitilmeden önce ailesine para verilir. Böylece çocuk suya düşüp boğulursa kimse vicdan azabı çekmez. Daha uzak güneyde bu gelenek o kadar farklıdır ki erkek çocukları yerine güzel kızlar bu amaçla seçilir.

Zhenjiang'da bir zamanlar Aduan adında bir oğlu olan Jiang isimli dul bir kadın yaşardı. Çocuk henüz yedi yaşına bile gelmeden olağanüstü derecede yetenek sahibi olmuştu ve diğer çocukların ona denk olması imkânsızdı. Çocuk büyüdükçe ünü de arttı ve durmadan daha çok para kazandı. Böylece on altı yaşına geldiğinde hâlâ Ejderha Teknesi Festivali'ne çağrılıyordu.

Ancak bir gün Altın Ada'nın aşağısında suya düşüp boğuldu. Annesinin tek oğluydu, kadın onun için yas tuttu ve bitti gitti.

Fakat Aduan boğulduğunu bilmiyordu. Tanıştığı iki adam onu yanlarında götürdü ve Sarı Irmak'ın sularının ortasında yeni bir dünya gördü. Etrafına baktığında ırmağın

dalgaları, çevresinde duvarlar gibi dik şekilde yükselmişti. İçinde zırhlı ve kasklı bir adamın oturduğu bir saray görünüyordu. İki yol arkadaşı ona, “Bu Ejderha Mağarası Prensi!” dedi ve diz çökmesini söyledi.

Ejderha Mağarası Prensi yumuşak ve nazik mizaçlı birine benziyordu ve şöyle dedi: “Böylesine yetenekli bir delikanlıyı kullanabiliriz. Söğüt dallarının dansına katılabilir!”

Böylece geniş binalarla çevrili bir yere getirildi. İçeri girdi ve hepsi de on dört yaşlarında olan bir erkek çocuğu kalabalığıyla karşılaştı.

Yaşlı bir kadın gelince hepsi şu şekilde seslendi: “Bu Hia Ana!” Kadın oturup Aduan’a hilelerini göstermesini söyledi. Sonra da çocuğa Qiantang Nehri’nin uçan gök gürültüsü dansını ve Dongting Gölü’ndeki rüzgârları dindirecek müziği öğretti. Ziller ve davullar tüm sarayda kulakları sağır edecek şekilde yeniden yankılandı. Sonrasında saray tekrar sessizliğe gömüldü. Hia Ana, Aduan’ın her şeyi tek seferde kavrayamayacağını düşünüp büyük bir sabırla öğretti. Ancak Aduan her şeyi tek seferde anladı, bu da yaşlı Hia Ana’yı memnun etti. “Bu çocuk,” dedi, “bizim Akşam Gülü’müze eşit düzeyde!”

Ertesi gün Ejderha Mağarası Prensi, dansçılarını teftiş etti. Tüm dansçılar bir araya geldiğinde önce devlerin dansı sergilendi. Dans edenlerin hepsi şeytan maskeleri takıp pullu kıyafetler giydiler. Devasa ziller çaldılar ve davulları o kadar büyüktü ki dört kişi ancak tutabiliyordu. Sesleri güçlü bir gök gürültüsü sesi gibi yüksekti, başka bir şey duyulmıyordu. Dans başladığında muazzam dalgalar gökyüzüne kadar sıçrayıp gökyüzünde dağılan yıldız ışıkları gibi düştü yeniden.

Ejderha Mağarası Prensi aceleyle dansın durdurulmasını emretti ve bülbül dansçılarını öne çağırdı. Hepsi on altı yaşlarında güzel kızlardı. Flütlerle öyle narin bir müzik çal-

dılar ki hafif bir rüzgâr esti ve dalgaların gürültüsü bir anda duruldu. Su, yavaş yavaş kristal dünyası gibi en derinlerine kadar berraklaştı. Bülbül dansçıları, gösterilerini bitirince çekilip batı avlusuna geçti.

Sonra sıra kırlangıç dansçılarına geldi. Hepsı küçük kızlardı. Aralarından on beş yaşlarında olanı elbisesinin uçuşan kolları ve kıvrım kıvrım bukleleriyle çiçeklerin dansını sergiledi. Elbiseleri dalgalandıkça etrafa rengârenk çiçekler düşüp, rüzgârda savrulup bütün avluya yayıldı. Dans sona erdiğinde bu dansçı da geri kalan kızlarla birlikte batı avlusuna gitti. Aduan, göz ucuyla bakıp kıza sırlıslıkla âşık oldu. Arkadaşlarına bu kızın kim olduğunu sorduğunda isminin “Akşam Gülü” olduğunu söylediler.

Hemen ardından söğüt dalı dansçıları çağrıldı. Ejderha Mağarası Prensi özellikle Aduan’ın test edilmesini istiyordu. Bu yüzden Aduan tek başına dans etti ve müziğe uygun olarak kâh neşeyle kâh meydan okurcasına gösterisini yaptı. Yukarı ve aşağı baktıkça bakışlarını da ritme uydurdu. Yeteneklerinden etkilenen Ejderha Prensi ona beş renkli bir giysi ve altın balık sakalı telinden lal taşı setli saç süsü hediye etti. Aduan hediyeler için teşekkür etti, daha sonra o da aceleyle batı avlusuna gitti. Orada tüm dansçılar rütbe sırasına göre duruyordu. Aduan, Akşam Gülü’ne yalnızca uzaktan bakabildi, ancak yine de Akşam Gülü onun bakışlarına karşılık verdi.

Bir süre sonra Aduan yavaş yavaş sırasının sonuna kadar kaydı Akşam Gülü de ona yaklaştı; böylece birbirlerinden yalnızca birkaç metre uzaklıkta durdular. Ancak katı kurallar rütbelerin karışmasını yasakladığı için yalnızca birbirlerine bakarak ruhlarının flört etmesine izin verdiler.

Diğerlerini kelebek dansı takip etti. Bu etkinlikte erkekler ve kızlar birlikte dans ettiler, çiftlerin boyu, yaşı ve kıyafetlerinin rengi aynıydı. Tüm danslar bittiğinde dansçılar

hızlı bir şekilde arka arkaya çıktılar. Söğüt dalı dansçıları, kırlangıç dansçılarını takip etti. Akşam Gülü kendi sırasını da oyalanırken Aduan sırasının önünden gitti. Kız kafasını çevirip Aduan'ı bulduğunda kasten saçından bir mercan iğnesini düşürdü. Aduan hemen iğneyi alıp yeline sakladı.

Geri döndüğünde özleminden hastalanıp yemeden içmeden kesildi. Hia Ana her çeşit lezzetli şeyden getirdi ve günde üç ya da dört kez ona bakıp alnını sevgiyle okşadı. Ancak hastalığı biraz olsun iyileşmedi. Hia Ana mutsuz ve çaresizdi.

“Wu Nehri Kralı'nın doğum günü de kapıda,” dedi. “Ne yapmalı?”

Alacakaranlıkta bir çocuk gelip Aduan'ın yatağının ucuna oturdu ve onunla sohbet etti. Kelebek dansçılarından olduğunu söyleyip kayıtsızca sordu: “Akşam Gülü yüzünden mi hastasın?” Aduan korkuyla bunu nereden anladığını sordu. Çocuk gülümseyerek şöyle dedi: “Eh, çünkü Akşam Gülü de seninle aynı durumda.”

Telaşla doğrulan Aduan çocuktan tavsiye istedi. “Yürürebilir misin?” diye sordu diğeri. “Biraz zorlarsam,” dedi Aduan, “sanırım başarabilirim.”

Böylece çocuk onu güneye götürdü. Orada bir kapıyı açtı, köşeden batıya doğru döndü. Bir geçidin daha kapıları açıldı ve Aduan karşısında yaklaşık seksen dönümlük bir nilüfer tarlası gördü. Nilüfer çiçekleri düz toprakta büyüyordu ve yaprakları hasır kadar geniş, çiçekleri şemsiye kadardı. Düşmüş çiçekler saplarının altındaki zemini bir ayak derinliği veya daha fazlasına kadar kaplıyordu. Çocuk Aduan'ı içeri alıp “Şimdi öncelikle burada biraz otur!” dedi. Sonra da gitti.

Bir süre sonra güzel bir kız nilüferleri iterek içeri geldi. Gelen, Akşam Gülü'ydü. Çekingen ama mutlu şekilde bakışıp birbirlerini çok özlediklerini söylediler. Geçmiş ya-

şamlarından da bahsettiler. Daha sonra nilüfer yapraklarını taşlarla birleştirip içinde beraber olabilecekleri rahat bir dinlenme yeri yaptılar ve her akşam orada buluşacaklarına söz verdiler. Ardından ayrıldılar.

Aduan geri döndüğünde hastalığı onu terk etmişti. O günden sonra Akşam Gülü'yle her gün nilüfer tarlasında buluştular.

Birkaç gün sonra Wu Nehri Kralı'nın doğum günü kutlaması için Ejderha Mağarası Prensi'ne eşlik etmeleri gerekti. Kutlama sona erdiğinde tüm dansçılar eve döndü. Kral, yalnızca Akşam Gülü'yle bülbül dansçılarından birini sarayındaki kızlara öğretmenlik yapmaları için tuttu.

Aylar geçip Akşam Gülü'nden haber gelmeyince Aduan özlem ve umutsuzlukla doldu. Hia Ana, Wu Nehri Tanrısı'nın sarayına her gün gidiyordu. Bu yüzden Aduan, Akşam Gülü'nün kuzeni olduğunu söyleyip en azından bir kez olsun kızı görebilmek için kendisini de yanında saraya götürmesini rica etti. Böylece Hia Ana onu yanında götürüp nehir tanrısının misafirhanesinde birkaç gün kalmasına müsaade etti. Ancak saray sakinleri öyle sıkı gözleniyordu ki Akşam Gülü'nü bir kez olsun göremedi. Aduan üzgün bir şekilde geri döndü.

Bir ay daha geçince kasvetli düşüncelere boğulan Aduan ölmeyi dilemeye başladı.

Bir gün Hia Ana gelip merhamet dolu bir şekilde Aduan için çok üzgün olduğunu ve onun acısını paylaştığını söylemeye başladı. "Ne yazık ki," dedi, "Akşam Gülü kendini nehre attı!"

Aduan çok korkmuştu ve gözyaşları durmadan akıyordu. Güzel kıyafetlerini yırttı, altın ve incilerini alıp yalnızca sevgilisini takip etme fikriyle dışarı çıktı. Fakat nehrin suları önünde bir duvar gibi duruyordu, ne kadar koşup baş aşağı kendini attıysa da su onu geri püskürttü.

Festival kıyafetleri hakkında sorgulanıp onları mahvettiği için ağır şekilde cezalandırılır diye geri dönmeye de cesaret edemedi. Teri yukarıdan ayak bileklerine akarken öylece ne yapacağını bilemez halde duruyordu. Aniden su duvarının dibinde uzun bir ağaç gördü. Maymun gibi tepesine tırmanıp ardından tüm gücüyle kendini dalgalara attı.

Kendini üzeri bile ıslanmamış bir halde nehrin üzerinde yüzerken buldu. Beklenmedik bir biçimde, kamaşan gözlerinin önünde insanların dünyası yeniden belirdi. Kıyıya yüzdü ve nehir kıyısında yürürken yaşlı annesini düşündü. Bir gemiye binip eve gitti.

Köye ulaştığında sanki tüm evler farklı bir dünyaya aitmiş gibi göründü. Ertesi sabah annesinin evine girdi, eve girdiği gibi pencerenin altında şunu söyleyen bir kızın sesi duyuldu: “Oğlunuz geri döndü!” Ses Akşam Gülü’nünkine benziyordu ve kız, annesinin yanında onu karşılamaya geldiğinde gerçekten de sesin sahibinin Akşam Gülü olduğunu gördü.

O zaman, birbirlerine çok düşkün bu iki gencin sevinci tüm üzüntülerinin üstesinden geldi. Ama annesinin zihninde hüzün ve şüphe, korku ve sevinç birbirine girmişti.

Akşam Gülü, nehir kralının sarayındayken Aduan’ı bir daha asla göremeyeceğini fark edince ölmeye karar vermiş ve kendini nehrin sularına atmıştı. Ancak su yüzeyine taşınmış ve dalgalar, bir gemi gelip onu alana kadar kızı korumuştı. Gemidekiler kızın nereden geldiğini sordu. Akşam Gülü aslında nehre düşüp cesedi hiç bulunamamış, Wu Bölgesi’nden ünlü bir şarkıcıydı. Bunca şeyden sonra eski hayatına dönemeyeceğini düşünüp şöyle yanıtladı: “Zhenjiang’daki Bayan Jiang benim kayınvalidem olur.” Ardından yolcular onu bahsettiği yere giden bir gemiye bindirdiler. Aduan’ın dul annesi kızı ilk gördüğünde yanılmış olabileceğini düşündü ancak Akşam Gülü bir hata olmadığına ıs-

rar edip tüm hikâyesini anlattı. Annesi kızın sevimliliğine hayran kalmış olsa da dul kalmak için çok genç olduğundan endişeliydi. Fakat kız saygılı ve çalışkandı. Yeni evinde yoksulluğun hüküm sürdüğünü görünce incileri alıp yüksek bir fiyata sattı. Aduan'ın annesi kızın işlerini ciddiyeti aldığı görünce çok memnun oldu.

Aduan geri döndüğü için Akşam Güülü çok mutluydu. Hatta Aduan'ın yaşlı annesi bile belki de oğlunun ölmediği umuduna kapılmıştı. Gizlice oğlunun mezarını kazdı, ancak kemikler hâlâ içinde duruyordu. Bu yüzden Aduan'ı sorguladı. Ancak o zaman onun ayrık bir ruh olduğunu anladı. Bunun üzerine Aduan, artık insan olmadığı için Akşam Güülü'nün ona tiksintiyle bakmasından korkup annesinden asla bu konuyu bahsini açmamasını istedi. Annesi de söz verip tüm köye nehirde bulunan cesedin kendi oğluna ait olmadığını haberini yaydı. Ama Aduan ayrık bir ruh olduğu için göklerin ona bir çocuk göndermeyeceğinden korkuyordu.

Fakat bu korkusuna rağmen annesi bir erkek torun sahibi oldu. Aduan, oğluna bakınca diğer çocuklardan farklı olmadığını gördü ve mutlulukla dolup taşı.

Akşam Güülü yavaş yavaş Aduan'ın insan olmadığı gerçeğini fark etti. "Neden bana daha önce söylemedin?" dedi kız. "Ejderha Kalesi'nin kıyafetini giyen ayrık ruhlar kendilerini öyle sağlam bir ruh örtüsüyle çevrelerler ki artık yaşayanlardan ayırt edilemezler. Eğer biri kalede bulunan ejderha boynuzundan yapılmış yapıştırıcıyı elde edebilirse kemikler birbirlerine öyle iyi yapıştırılır ki etler ve kan üzerlerinde yeniden oluşmaya başlar. Oradayken yapıştırıcıyı alamamış olmamız ne kötü!"

Aduan incisini sattı. Yabancı bir tüccar bunun için muazzam bir fiyat verdi. Böylece ailesi oldukça varlıklı hale geldi. Bir keresinde doğum gününde annesini mutlu etmek için karısıyla birlikte dans edip şarkı söylediler. Haber Ejderha

Prensi'nin kalesine ulaştı ve Akşam Gülü'nü zorla alıkoymayı düşündü. Ancak paniğe kapılan Aduan, Prens'e gidip hem karısının hem kendisinin ayırık ruhlar olduğunu bildirdi. Aduan'ı inceleyip gölgesi olmadığını görünce sözüne inandılar ve onu Akşam Gülü'nden ayırmadılar.

“Akşam Gülü” Çin sanatında peri masallarının en pastoral olanlarından biridir. Ayırık ruhların gölgesi olmaması fikri Norveç ve diğer Avrupa peri masallarında da örneklerle sahiptir.

Maymun Kral Sun Wukong

Çok çok uzak doğuda, Büyük Deniz'in ortasında Çiçekler ve Meyveler Dağı olarak bilinen bir ada vardı. Bu dağda yüksek bir kaya bulunuyordu. Bu kaya dünyanın başlangıcından beri göklerin ve yerin, güneşin ve ayın kaynağındaki gizli gücü içine çekmişti. Bu da ona doğaüstü bir yaratma kabiliyeti bahşetti. Bir gün kaya, taştan bir yumurta püskürttü. Bu taştan yumurta da sihirli bir güçle çatlayıp içinden taştan bir maymun çıkardı. Maymun, kabuğu kırdığında tüm yönlerle başıyla selam verdi. Sonra yavaş yavaş yürümeyi ve sıçramayı öğrendi. Gözlerinden saçılan sarı renkli ışınlar göklerdeki sarayların en yükseğine kadar ulaşınca Gök Tanrısı korkup ne olduğunu öğrenmeleri için Qianliyan ve Shufeng'er isimli iki tanrıyı gönderdi. İki tanrı geri gelip şunu bildirdiler: "Işınlar sihirli kayadan gelen yumurtadan çıkan taş maymunun gözlerinden geliyor. Endişelenecek bir durum yok."

Maymun yavaş yavaş büyüdü, koştu ve sıçradı; vadilerdeki kaynaklardan su içti, çiçeklerden ve meyvelerden yedi ve özgürce oyunlar oynarken zaman geçti.

Bir yaz günü adadaki diğer maymunlarla birlikte serin bir yer ararken yıkanmak için vadiye gittiler. Orada yüksek bir uçurumdan akan bir şelale gördüler. Maymunlar birbirine şöyle dedi: "Hiç yara almadan şelaleyi geçen kişi kralımız olacaktır." Taş maymun hemen sevinçle zıplayıp şöyle dedi: "Ben geçerim!" Ardından gözlerini kapatıp iyice eğilerek suların gürültülerinin ve köpüğünün içine doğru sıçradı. Gözlerini yeniden açtığında şelalenin sanki bir perde gibi örtüp dış dünyadan kopardığı bir demir köprü gördü.

Girişinde şu sözler kazınmış bir taş tablet vardı: "Burası, Çiçekler ve Meyvelerin Kutlu Adası'nda bulunan su perde-

sinin ardındaki kutsal mağaradır.” Sevinçle dolan taş maymun tekrar şelaleye sıçradı ve diğer maymunlara bulduğu şeyi anlattı. Haberi büyük bir memnuniyetle alan maymunlar, taş maymuna onları da oraya götürmesi için yalvardı. Böylece sürünün tamamı demir köprüünün üstünden suya sıçrayıp tencere, bardak ve kâselerin bolca bulunduğu bir ocak buldukları mağara kalesine girdiler. Her şey taştan yapılmıştı. Sonra maymunlar, taş maymuna bağlılıklarını bildirerek ona Maymunların Yakışıklı Kralı adını verdiler. Taş maymun da uzun kuyruklu, halka kuyruklu ve diğer maymunları görevlileri, danışmanları, hizmetçileri ve uşakları olarak görevlendirdi. Geceleri mağara kalelerinde uyuyup kuşlardan ve hayvanlardan uzak durarak dağda keyifli bir hayat sürdürdüler, kralları da bu sorunsuz mutluluğun tadını çıkardı. Bu şekilde üç yüz yıl geçti.

Bir gün Maymunlar Kralı halkıyla birlikte güzel bir yemeğe oturmuşken aniden ağlamaya başladı. Korkan maymunlar ona neden tüm bu mutluluğun arasında birden üzüldüğünü sordular. Kral şöyle dedi: “İnsanların kanunlarına ve kurallarına tabi olmadığımız, kuşların ve hayvanların bize saldırmaya cesaret edemeyeceği doğrudur, fakat yavaş yavaş yaşlanıp güçten düşüyoruz. Bir gün ölümün bizi alıp götüreceği vakit gelecek. Sonra bir anda yok olup gideceğiz ve artık yeryüzünde yaşayamayacağız!” Maymunlar bu sözleri duyduklarında yüzlerini gizleyip ağladılar. Fakat yaşlı bir maymun öne çıkıp şöyle dedi: “Ey Kral, böyle bir düşünceye varmış olmanız gerçekleri arama arzusunun içinde uyandığı anlamına gelir. Tüm canlılar arasında ölümün gücünden muaf üç tür bulunur: Budalar, kutsanmış ruhlar ve tanrılar. Bu üç dereceden birine ulaşan kişi yeniden doğum döngüsünden kurtulup Göklerin kendisi kadar uzun süre yaşar.”

Maymunlar Kralı şöyle dedi: “Bu üç tür varlık nerede yaşar?” Yaşlı maymun yanıtladı: “Ölümlülerin büyük dünyasındaki mağaralarda ve kutsal dağlarda yaşarlar.” Kral bunu duyunca memnun oldu. Maymunlarına ölümsüzlüğe giden

yolu öğrenmek için tanrıları ve kutsanmış ruhları aramaya gideceğini söyledi. Onlar da veda yemeği için şeftalilerden ve diğer meyvelerden yapılmış tatlı şaraplardan getirip birlikte sarhoş oldular.

Ertesi sabah Maymunların Kralı erkenden kalkıp yaşlı çam ağaçlarından bir sal yaptı ve dümen olarak bambudan bir sopa aldı. Tek başına sala bindi ve Büyük Deniz’de kürek çekmeye başladı. Rüzgâr ve dalgalar elverişli olunca Asya’ya ulaştı. Orada karaya çıktı. Sahilde bir balıkçıyla karşılaştı. Hemen ona doğru ilerledi, adamı yere serip kıyafetlerini aldı ve kendi üzerine giydi. Ardından etrafta gezinip tüm ünlü yerleri ziyaret etti; pazar yerlerine, yoğun nüfuslu şehirlere gitti, görgü kurallarını ve eğitilmiş bir insan gibi konuşup davranmayı öğrendi. Yine de kalbi Budaların, kutsanmış ruhların ve tanrıların öğretilerini arıyordu. Fakat bulunduğu ülkenin halkı yalnızca onur ve zenginlik peşindeydi. Kimse yaşamı umursamıyordu. Böylece farkına bile varmadan dokuz yıl dolaştı. Sonra Batı Denizi’nin sahiline geldiğinde aklına şu fikir geldi: “Hiç şüphe yok ki denizin diğer tarafında tanrılar ve azizler bulunuyor olmalı!” Böylece başka bir sal yapıp Batı Denizi’ne açıldı ve batı topraklarına ulaştı. Orada salının akıntıya kapılmasına izin verip kendisi karaya çıktı. Arayışla geçen birçok günden sonra aniden derin, ıssız vadileri olan yüksek bir dağ gördü. Maymunlar Kralı dağa doğru ilerlediğinde ormanda bir adamın şarkı söylediğini duydu, bu şarkı ancak kutsanmış ruhların söyleyebileceği bir şeye benziyordu. Böylece şarkıyı söyleyen görmek için hemen ormana girdi. Çalışmakta olan bir oduncuyla karşılaştı. Maymunlar Kralı adama eğilerek selam verip şöyle dedi: “Saygıdeğer, ilahi üstat, önünüzde saygıyla eğilip ayaklarınıza kapanıyorum!” Oduncu şunu söyledi: “Ben yalnızca bir işçiyim, beni neden ilahi üstat olarak çağırıyorsunuz?” “Eğer kutsanmış bir tanrı değilseniz nasıl bu kutsal şarkıyı söyleyebiliyorsunuz?” Oduncu gülerken cevap verdi: “Müzik konusunda bilgilisiniz. Söylediğim şarkı

gerçekten de bana bir aziz tarafından öğretildi.” “Bir azizi tanıyorsanız,” dedi Maymun Kral, “buradan uzakta yaşıyor olamaz. Ne olursunuz bana onun yaşadığı yerin yolunu gösterin.” Oduncu şöyle dedi: “Buradan çok uzakta değil. Bu dağ Kalp Dağı olarak bilinir. İçinde “Âlim” olarak adlandırılan azizin yaşadığı bir mağara bulunuyor. Sayısız öğrencisi kutluluğa erişmiştir. Hâlâ çevresinde otuz kırk arası öğrenci bulunur. Yalnızca güneye giden bu yolu takip etmeniz gerekiyor, sonrasında azizin evini görmemeniz imkânsız.” Maymunlar Kralı oduncuya teşekkür etti ve gerçekten de adamın tarif ettiği mağaraya ulaştı. Kapı kilitliydi, kapıyı çalmaya da cüret edemedi. Bu yüzden bir çam ağacına zıplayarak kozalakları toplayıp fıstıklarını yedi. Çok geçmeden azizin öğrencilerinden biri gelip kapıyı açtı ve şöyle dedi: “Ne tür bir hayvandır bu gürültüyü çıkaran?” Maymun Kral ağaçtan aşağı indi, öğrenciyi selamlayarak “Hakikati aramaya geldim. Kapıyı çalmaya cesaret edemedim,” dedi. Bunun üzerine öğrenci gülümseyip şöyle dedi: “Efendimiz meditasyon yaparken bana kapının önünde duran hakikat arayıcısına eşlik etmemi söylemişti, gerçekten de buradasınız. Pekâlâ, benimle gelebilirsiniz!” Maymun Kral kıyafetlerini ve şapkasını düzelterek içeri girdi. Görkemli binalar ve saklı ıssız barakalardan geçen uzun bir geçit onları üstadın beyaz mermerden bir koltuğa oturduğu yere götürdü. Üstadın sağında ve solunda ona hizmet etmeye hazır öğrencileri duruyordu. Maymun Kral yere eğilerek üstadı tevazuyla selamladı. Üstadın sorularına karşılık olarak yolunu nasıl bulduğunu anlattı. İsmi sorulduğunda şöyle dedi: “Benim bir ismim yok. Ben taştan çıkan maymunum.” Üstat bunun üzerine şöyle dedi: “Öyleyse sana bir isim vereceğim. İsmi Sun Wukong koyuyorum.” Maymun mutlulukla teşekkür etti, o günden sonra Sun Wukong olarak çağrıldı. Üstat en eski öğrencisine, Sun Wukong’a süpürme, temizlik, içeri girip çıkma, görgü, tarlada çalışma ve bahçeleri sulama konularını öğretmesini emretti. Zamanla yazmayı, tütsü yakma-

yı ve sutraları okumayı öğrendi. Bu şekilde altı ya da yedi yıl geçip gitti.

Üstat bir gün ders verdiği koltuktan kalkarak büyük hakikat hakkında konuşmaya başladı. Sun Wukong kelimelerindeki gizli anlamı kavrayınca yerinden fırlayıp neşeyle dans etmeye başladı. Üstat onu azarladı: “Sun Wukong, hâlâ vahşi doğanı bir kenara atamadın! Böyle uygunsuz bir tavır sürdürerek ne amaçlıyorsun?” Sun Wukong eğilip cevap verdi: “Sözlerinizin anlamını yüreğimde kavradığımda sizi dikkatle dinliyordum ve sevinçle düşünmeden dans etmeye başladım. Vahşi doğamı açığa çıkarmıyordum.” Üstat şöyle dedi: “Eğer ruhun gerçekten uyandıysa sana büyük hakikati anlatacağım. Ancak bu gerçeğe ulaşmanın üç yüz altmış yolu var. Sana hangi yolu öğreteyim?” Sun Wukong yanıtladı: “Hangisini isterseniz, ey üstat!” Bunun üzerine üstat sordu: “Sana büyü yolunu öğreteyim mi?” Sun Wukong şöyle dedi: “Büyü ne öğretir?” Üstat yanıtladı: “Ruhları çağırmayı, kehanetleri sorgulamayı ve talih ile felaketi önceden görülebilmeyi öğretir.” “Bu yolla ebedi yaşamı elde edebilir miyim?” diye sordu Sun Wukong. Cevap, “Hayır,” idi. “Öyleyse onu öğrenmeyeceğim.” “Sana bilimleri öğreteyim mi?” “Bilimler nedir?” “Üç inancın dokuz okuludur. Kutsal kitapları nasıl okuyacağını, büyü sözleri, tanrılarla iletişimi ve azizleri yanına çağırmayı öğrenirsin.” “Bu yolla ebedi yaşamı elde edebilir miyim?” “Hayır.” “Öyleyse onları öğrenmeyeceğim.” “Sükûnet yolu çok iyi bir yoldur.” “Sükûnet yolu nedir?” “Beslenmeden yaşamayı, sessiz saflıkta hareketsiz kalmayı ve meditasyona dalmış şekilde oturmayı öğretir.” “Bu yolla ebedi yaşamı elde edebilir miyim?” “Hayır.” “Öyleyse onu öğrenmeyeceğim.” “Hareket yolu da oldukça iyidir.” “O ne öğretir?” “Yaşamsal güçleri eşitlemeyi, egzersiz yapmayı, yaşam iksiri hazırlamayı ve nefesini tutmayı öğretir.” “Bu, ebedi yaşamı verebilir mi?” “Hayır.” “Öyleyse öğrenmeyeceğim! Öğrenmeyeceğim!” Bunun üzerine üstat kızmış gibi davranarak ayağa kalktı, bastonunu aldı ve Sun Wukong’u

azarlamaya başladı: “Ne maymun ama! Onu öğrenmeyecek bunu öğrenmeyecek! Ne öğrenmeyi bekliyorsun o zaman?” Bununla birlikte kafasına üç kere vurdu ve iç odasına çekilip arkasından büyük kapıyı kapattı.

Öğrenciler çok heyecanlandılar ve Sun Wukong’u suçlamalara boğdular. Ancak maymun onlara aldırış etmeyip üstadın çözmesi için verdiği bilmeceyi anladığı için kendi kendine gülümsedi. Şöyle düşündü: “Kafama üç kere vurması hava karardıktan üç saat sonra hazır olmam gerektiği anlamına geliyordu. İç odasına çekilip kapıyı kapatması ise onun yanına arka kapıdan gitmem gerektiği ve büyük hakikati bana gizlice vereceği anlamına geliyordu.” Bu yüzden akşama kadar bekleyip diğer öğrencilerle birlikte uyuyormuş numarası yaptı. Ancak hava karardıktan üç saat sonra yavaşça kalkıp arka kapıya emekledi. Gerçekten kapı yarı aralıktı. İçeri sızıp üstadın yatağının önünde durdu. Üstat yüzü duvara dönmüş şekilde uyuyordu ve maymun onu uyandırmaya cesaret edemeyip yatağının önünde diz çöktü. Bir süre sonra üstat dönerek kendi kendine bir dörtlük mırıldandı.

“Çok, çok yorucu bir iştir,
Açıklamak büyük hakikati.

Konuşursun kendi kendine sağır, dilsiz ve kör,
Bulunmadığı sürece doğru kişi.”

Bunun üzerine Sun Wukong cevap verdi: “Ben burada saygıyla bekliyorum!”

Üstat giysilerini üzerine geçiriverip yatağında doğruldu ve sert şekilde şöyle dedi: “Lanetli maymun! Neden uyumuyorsun? Burada ne yapıyorsun?”

Sun Wukong yanıtladı: “Ancak dün bana hakikati öğrenmek için hava karadıktan üç saat sonra arka kapıdan yanınıza gelmemi söylediniz. Bu yüzden gelmeye cüret ettim. Tüm erdeminizle beni eğitirseniz size sonsuza dek minnettar kalacağım.”

Üstat kendi kendine düşündü: “Bu maymunun kafasında beni çok iyi anlamasını sağlayan gerçek bir zekâ var.” Sonra cevap verdi: “Sun Wukong, gerçek sana bahsedilecek! Seninle açık konuşacağım. İyice yakınım gel ve sana sonsuz yaşama giden yolu göstereyim.”

Bunun üzerine kulağına yaşamsal güçlerini iyice yoğunlaştırması için ilahi, büyümlü bir söz mırıldanarak gizli bilgeliği kelimesi kelimesine açıkladı. Sun Wukong hevesle dinledi, kısa sürede her şeyi ezberledi. Ardından hocasına teşekkür edip dışarı çıkarak uyumaya gitti. O andan itibaren doğru nefes alma tekniklerini uyguladı, ruhunu ve zihnini korudu, yüreğinin doğal içgüdülerini ehlileştirdi. Bu şekilde üç yıl daha geçince görevi tamamlandı.

Bir gün üstat ona şöyle dedi: “Üç büyük tehlike seni hâlâ tehdit ediyor. Olağandışı bir şeyi başarmak isteyen herkes onlara maruz kalır, çünkü iblislerin ve ruhların kıskançlığı peşlerine düşer. Ancak bu üç büyük tehlikeyi atlatanlar gökler kadar uzun süre yaşayabilirler.”

Sun Wukong korkuyla sordu: “Bu tehlikelere karşı korunmanın herhangi bir yolu var mı?”

Bunun üzerine üstat tekrar kulağına büyümlü bir söz fısıldadı ve böylece kendini yetmiş iki kere dönüştürme gücü kazandı.

Birkaç gün sonra Sun Wukong bu sanatı da öğrenmişti.

Bir gün üstat öğrencilerinin eşliğinde mağaranın önünde dolaşıyordu. Sun Wukong’u yanına çağırıp sordu: “Sanatında ne gibi ilerlemeler kaydettin? Uçabiliyor musun?”

“Evet, tabii ki,” dedi maymun.

“O zaman görmeme izin ver.”

Maymun yerden bir iki metre yükseğe zıpladı. Ayaklarının altında bulutlar oluştu, onların üzerinde birkaç yüz metre boyunca yürüyebiliyordu. Sonra yeniden toprağa inmek zorunda kaldı.

Üstat gülümseyerek şöyle dedi: “Ben buna bulutlarda emeklemek derim, tanrıların ve azizlerin bir günde tüm dünyayı uçarak katederken yaptıkları gibi bulut üzerinde süzülme değil. Sana bulutta takla atabileceğin büyü sözleri öğreteceğim. Bir takla atabilirsen tek seferde otuz kilometre ilerleyebilirsin.”

Sun Wukong neşeye teşekkür etti, o zamandan itibaren istediği yöne mesafe sınırlaması olmadan hareket edebildi.

Bir gün Sun Wukong diğer öğrencilerle birlikte kapının yanındaki çam ağacının altında oturmuş, öğretilerin sırlarını tartışıyordu. En sonunda ondan dönüşme yeteneklerini göstermesini istediler. Sun Wukong sırrını kendine saklayamayarak bu isteği kabul etti.

Yüzünde bir gülümsemeyle şöyle dedi: “Bana yalnızca bir görev verin! Kendimi neye çevirmemi istersiniz?”

Dediler ki: “Kendinizi bir çam ağacına çevirin.”

Böylece Sun Wukong büyü sözleri mırıldanıp etrafında döndü, şimdi gözlerinin önünde bir çam ağacı duruyordu. Herkes kahkahalara boğuldu. Üstat sesleri duydu, arkasında bastonunu sürükleyerek kapıda göründü.

“Neden böylesine bir gürültü yapıyorsunuz?” diye sertçe çıkıştı.

Şöyle dediler: “Sun Wukong kendini çam ağacına çevirdi, bu da bizi güldürdü.”

“Sun Wukong, buraya gel!” dedi üstat. “Söylesene ne numaralar çeviriyorsun? Neden kendini bir çam ağacına çevirmen gerekti? Yaptığın tüm işler senin için arkadaşlarına hayret verecek büyüler yapma fırsatından başka bir şey değil. Bu, kalbinin henüz kontrol altında olmadığını gösterir.”

Sun Wukong af diledi.

Ancak üstat şöyle dedi: “Başına bir kötülük vermeyeceğim ama gitmelisin.”

Sun Wukong gözlerinde yaşlarla, “Fakat nereye gideyim?” diye sordu.

“Nereden geldiysen oraya geri dönmelisin,” dedi üstat. Sun Wukong üzgün bir şekilde veda ederken üstadı onu tehdit etti: “Vahşi doğan bir gün kesinlikle üzerine kötülük getirecek. Kimseye benim öğrencim olduğunu söyleme. Bu konuda tek kelime edersen ruhunu alır en aşağıdaki cehenneme kapatırım ki bin sonsuzluk boyunca içinden çıkamazsın.”

Sun Wukong cevap verdi: “Tek kelime etmeyeceğim! Tek kelime etmeyeceğim!”

Sonra yeniden ona gösterdiği tüm nezaket için teşekkür ederek bir takla atıp bulutlara tırmandı.

Bir saat içinde denizleri aştı ve önünde duran Çiçekler ve Meyveler Dağı’nı gördü. Sonra yeniden mutlu ve evinde hissetti. Bulutunu yere indirip bağırdı: “İşte tekrar döndüm, çocuklar!” Hemen vadiden, kayaların arkasından, otların arasından ve ağaçların içinden maymunlar çıkıp geldi. Binlercesi koşarak gelip etrafını sardı ve selam verip maceralarını sordu. Sun Wukong şöyle dedi: “Ebedi yaşama giden yolu buldum ve artık Kadim Ölüm’den korkmama gerek kalmadı.” Bunun üzerine tüm maymunlar çok mutlu oldu; çiçekler, meyveler, şeftaliler, şaraplar getirip Sun Wukong’u karşılamada yarıştılar. Sun Wukong’u yeniden Yakışıklı Maymunlar Kralı olarak onurlandırdılar.

Sun Wukong etrafına maymunları toplayıp yokluğunda neler yaptıklarını sordu.

Şöyle dediler: “Geri gelmeniz çok iyi oldu, büyük kralımız! Kısa süre önce zorla mağaramızı almak isteyen bir şeytan geldi. Onunla savaştık ancak birçok çocuğunuzu yanınızda sürükledi ve muhtemelen geri gelecek.”

Sun Wukong çok sinirlendi ve şöyle dedi: “Bu kadar küstah olmaya cüret eden ne tür bir şeytandır?”

Maymunlar cevap verdi: “Kaos’un Şeytan Kralı’dır. Kim bilir kaç kilometre uzakta, kuzeyde yaşıyor. Onu yalnızca bulutların ve sislerin arasında gelip giderken gördük.”

Sun Wukong şöyle dedi: “Bekleyin, ben icabına bakacağım!” Bununla birlikte bir takla attı ve hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldu.

En uzak kuzeyde yüksek bir dağ bulunur. Bu dağın yamacında üzerinde şu yazı bulunan bir mağara vardır: “Böbreklerin Mağarası”. Mağaranın kapısının önünde küçük şeytanlar dans ediyordu. Sun Wukong sertçe şöyle seslendi: “Şeytan Kral’ınıza söyleyin, çocuklarımı hemen geri verse iyi olur!” Küçük şeytanlar korkup mesajı mağaraya iletiler. Bunun üzerine Şeytan Kral kılıcını alıp dışarı çıktı. Ancak o kadar iriydi ki Sun Wukong’u göremiyordu bile. Başından ayaklarına kadar siyah zırhla kaplıydı, yüzü de tencerenin dibine kadar karaydı. Sun Wukong ona doğru bağırdı: “Melun şeytan, gözlerin nerede ki saygıdeğer Sun’u göremiyorsun?” Ardından şeytan yere baktı ve önünde duran çıplak başlı, kırmızı kıyafetli, sarı kuşaklı ve siyah çizmeli taş maymunu gördü. Şeytan Kral buna gülüp şöyle dedi: “Bir buçuk metre bile değilsin, otuz yaşından küçüksün ve silahsızsın. Yine de böyle bir kargaşa çıkarmaya cüret ediyorsun.” Sun Wukong şöyle dedi: “Senin için çok da ufak değilim ve istersem kendimi büyütebilirim. Silahsız olduğum için beni küçümsüyorsun ama iki yumruğumla gökyüzünde delik açabilirim.” Bu sözleriyle birlikte öne doğru eğildi, yumruklarını sıkıp şeytanı dövmeye başladı. Şeytan büyük ve hantaldı ama Sun Wukong çevik hareketlerle etrafında zıplıyordu. Kaburgalarının arasına rüzgâr kuvvetini de alıp vuruyordu, böylece darbeleri daha hızlı ve öfkeli iniyordu. Şeytan çaresiz bir şekilde büyük kılıcını kaldırıp Sun Wukong’un kafasına bir darbe indirmeyi hedefledi. Ne var ki maymun darbeden kaçınıp sihirli dönüşüm güçlerine başvurdu. Bir kıl koparıp ağzına koydu, çiğneyip havaya tükürdü ve şöyle dedi: “Kendini dönüştür!” Kıl, anında yüzlerce minik may-

muna dönüşüp şeytana saldırmaya başladı. Sun Wukong'un vücudunda her birini dönüştürebileceği seksen dört bin kılı vardı. Keskin gözlü minik maymunlar büyük hızla etrafta zıplıyordu. Şeytan Kral'ı her yönden sarıp kıyafetlerini parçaladılar ve sonunda yere düşene dek bacaklarına yapıştılar. Sonra Sun Wukong, Şeytan Kral'ın üzerine yürüyüp elinden kılıcını alarak ve şeytanın yaşamına son verdi. Ardından mağaraya girip tutsak çocuklarını, maymunları, serbest bıraktı. Dönüştürdüğü kollarını geri çektikten sonra da bir ateş yakarak şeytani mağarayı yerle bir etti. Daha sonra serbest bıraktığı maymunları yanına alıp Çiçekler ve Meyveler Dağı'ndaki mağarasına bir rüzgâr gibi geri uçtu. Maymunlar onları sevinçle karşıladılar.

Sun Wukong Şeytan Kral'ın büyük kılıcını ele geçirdikten sonra her gün maymunlarını çalıştırdı. Onların tahta kılıçları ve bambu mızrakları vardı. Kamış düdüklerden de savaş müzikleri çaldılar. Tüm tehlikelere hazırlıklı olmak için bir ordugâh kurdurdu. Birden Sun Wukong'un aklına bir fikir geldi: "Eğer bu şekilde gidersek belki de bir insan ya da hayvan kralını bizimle savaşmaya kışkırtabiliriz. Sonra da ona karşı tahta kılıçlarımız ve bambu mızraklarımızla dayanamayız!" Maymunlarına şöyle dedi: "Ne yapmalı?" Dört babun öne çıkıp şöyle dedi: "Aulai İmparatorluğu'nun başkentinde sayısız savaşçı bulunuyor. Ayrıca bakırcı ve çelikçiler de var. Çelik ve demir alsak ve sonra bu demirciler bizim için silah dövseler nasıl olurdu?"

Bir takla sonra Sun Wukong şehrin kale hendeğinin önünde duruyordu. Kendine şöyle dedi: "Önce silah almak çok vakit alacak. Biraz büyü yaparak almayı tercih ederim." Ardından yere üfledi. Böylece önündeki kumları ve taşları yutan muazzam bir fırtına rüzgârı çıktı ve şehirdeki tüm askerlerin korkuyla kaçmasına sebep oldu. Sun Wukong da silah deposuna gitti, bir kılını kopardı, onu binlerce küçük maymuna dönüştürüp tüm silahları alıp bir bulutun üzerinde eve geri döndü.

Sonra halkını etrafına toplayıp onları saydı. Yetmiş yedi bin kişiydiler. Tüm dağı ve içinde yaşayan büyümlü hayvanlarla ruh prenslerini dehşete düşürdüler. Hepsini de yetmiş iki mağaradan gelip Sun Wukong'u liderleri olarak onurlandırdılar.

Bir gün Maymun Kral şöyle dedi: "Şimdi hepinizin silahı var; ancak Şeytan Kral'dan aldığım bu kılıç çok hafif ve artık bana uygun değil. Ne yapmalı?"

Bunun üzerine dört babun öne çıkıp şöyle dediler: "Ey Kralımız, ruhsal güçleriniz açısından yeryüzünde kendinize uygun bir silah bulamazsınız! Suda yürümeniz mümkün müdür?"

Maymun Kral cevap verdi: "Bütün unsurlar bana bağlıdır ve gidemediğim hiçbir yer yoktur."

Babunlar şöyle dedi: "Mağaramızdaki su, Doğu Denizi'ndeki Ejderha Kralı'nın sarayına giden Büyük Deniz'e dökülüyor. Eğer sihirli güçleriniz mümkün kılarsa Ejderha Kralı'na gidebilir ve size bir silah vermesini isteyebilirsiniz."

Bu öneri Maymun Kral'a uygun geldi. Demir köprünlüğünün üzerine sıçradı ve bir büyü mırıldandı. Sonra kendini önünde ayrılan suya attı ve su kristalinden saraya gelene kadar koştu. Orada ona kim olduğunu soran bir deniz elçisiyle karşılaştı. Adını söyledi ve şöyle dedi: "Ben Ejderha Kralı'nın en yakın komşusuyum ve onu ziyarete geldim." Elçi mesajı saraya ilettil ve Doğu Denizi'nin Ejderha Kralı onu karşılamak için hemen dışarı çıktı. Oturmasını rica edip çay ikram etti.

Sun Wukong şöyle dedi: "Gizli bilgeliği öğrendim ve ölümsüzlük gücüne eriştim. Dağımızı korumak için maymunlarıma savaş sanatını öğrettim; ama kendim kullanabileceğim bir silaha sahip değilim. Bu yüzden sizden bir silah ödünç almaya geldim."

Ejderha Kralı, Orgeneral Pisi Balığı'na büyük bir mızrak getirtti. Ancak Sun Wukong pek memnun kalmadı. Ardından Komutan Yılanbalığı'na bin altı yüz otuz kilogram ağır-

lığında olan dokuz dişli yabayı getirmesini emretti. Fakat Sun Wukong eliyle tartıp şöyle dedi: “Çok hafif, çok hafif!”

Sonra Ejderha Kralı korkup silah deposundaki en ağır silahı getirtti. Bu, üç bin iki altmış kilogramdı. Ama hâlâ Sun Wukong için çok hafifti. Ejderha Kralı daha ağır bir şeyinin olmadığını söyledi, ama Sun Wukong pes etmeyip şöyle dedi: “Sadece etrafa bir bak!”

En sonunda Ejderha Kraliçesi ve kızı geldiler ve Ejderha Kralı’na şöyle dediler: “Bu aziz, başa çıkması hoş olmayan bir müşteridir. Büyük demir asa hâlâ denizimizde duruyor ve kısa süre önce kırmızı bir parıltı saçtı; bu muhtemelen artık alınmasının vaktinin geldiğinin işaretçisidir.”

Ejderha Kralı dedi ki: “Ancak bu, Büyük Yu’nun sulara hükmederken kullandığı ve denizlerle ırmakların derinliğini belirlediği asa. Alınıp götürülemez.”

Ejderha Kraliçesi cevap verdi: “Yalnızca görmesine izin ver! Sonrasında ne yaptığı bizi ilgilendirmiyor.”

Böylece Ejderha Kralı, Sun Wukong’u ölçüm esasına götürdü. Ondan gelen sarı ışık uzaktan da görülebiliyordu. Her iki tarafında altın kelepçeleri olan devasa bir demir çubuktu.

Sun Wukong tüm gücüyle kaldırdı ve şöyle dedi: “Çok ağır, biraz daha kısa ve ince olmalı!”

O bunu der demez demir asa küçüldü. Tekrar deneyince asanın emredilen şekilde büyüyüp küçüldüğünü fark etti. İğne boyutuna kadar küçültülebiliyordu. Sun Wukong çok mutlu oldu ve dalgalar dağ yüksekliğine ulaşip ejderha sarayı temellerinden sarsılana kadar tekrar büyüttüğü asayı denizde savurup durdu. Ejderha Kralı korkuyla titredi ve tüm kaplumbağaları, balıkları ve yengeçleri dört bir yana saklandı.

Sun Wukong gülüp şöyle dedi: “Güzel hediye için çok teşekkürler!” Sonra devam etti: “Artık bir silahım var, doğ-

ru, ama zırhım yok. İki üç ev daha gezmekten bence bana bir zırh verebileceğinizi düşünüyorum.”

Ejderha Kralı ona verecek bir zırhının olmadığını söyledi.

Bunun üzerine maymun şöyle dedi: “Bana bir zırh verene kadar gitmeyeceğim.” Bir kez daha asasını sallamaya başladı.

“Bana zarar verme!” dedi dehşete kapılan Ejderha Kralı, “Kardeşlerime soracağım.”

Demir davulları ve altın çanları çaldırdı ve bir anda Ejderha Kralı’nın diğer denizlerde bulunan tüm kardeşleri geldi. Ejderha Kralı onlarla özel olarak konuşup şöyle dedi: “Bu korkunç bir adam ve öfkesini uyandırmamalıyız! Önce altın kelepçeli asayı aldı, şimdi de ona zırh vermem için ısrar ediyor. Yapılacak en iyi şey onu bir an önce memnun etmek ve ardından Gök Tanrısı’na şikâyet etmek olacaktır.”

Böylece kardeşler ona altından örülmüş sihirli bir zırh, çizmeler ve kask getirdiler.

Sonra Sun Wukong onlara teşekkür edip mağarasına döndü. Onu karşılamaya gelen çocuklarını göz alıcı bir şekilde selamladı ve altın kelepçeli asasını gösterdi. Hepsini toplanıp bir kez asayı yerden kaldırmak istediler; ancak bu girişimleri bir yusufçuğun taş kolunu devirmeye çalışması ya da bir karıncanın büyük bir dağı kaldırmaya çalışmasından farksızdı. Ardından maymunlar ağızlarını açıp dillerini çıkardılar ve şöyle dediler: “Babamız, bu ağır şeyi kaldırmanız nasıl mümkün olabilir?” Böylece onlara asanın sırrını söyledi. Ardından imparatorluğunu düzene sokarak dört babunu komutan olarak atadı; yedi hayvan ruhu, öküz ruhu, ejderha ruhu, kuş ruhu, aslan ruhu ve geri kalanlar da ona katıldı.

Bir gün akşam yemeğinden sonra biraz kestirdi. Uyumadan önce asasını küçültüp kulağına sıkıştırmıştı. Uyurken rüyasında üzerinde “Sun Wukong” yazan bir kartla iki kişinin geldiğini gördü. Direnmesine izin vermeden zincirleyip

ruhunu götürdüler. Büyük bir şehre ulaştıklarında Maymun Kral yavaş yavaş kendine geldi. Şehir kapısı üzerinde büyük harflerle şöyle bir yazının kazınmış olduğu demir bir tablet gördü: “Ölüler Diyarı”.

Sonra her şey açıklığa kavuştu ve şöyle dedi: “Aa! Burası ölümün yaşadığı yer olmalı! Ancak ben uzun süre önce onun güçlerinden kurtuldum, ne cüretle beni buraya sürükler!” Düşündükçe daha da kızdı. Kulağından altın asayı çıkarıp savurdu ve büyümesine izin verdi. Ardından iki zaptiye memurunu ezdi, zincirlerini atıp asasını önündeki şehre doğru savurdu. Ölüler Diyarı’nın on prensi korkup onun önünde eğilip sordular: “Kimsiniz?”

Sun Wukong cevap verdi: “Beni tanımıyorsanız neden birilerini yollayıp beni buraya sürüklediniz? Ben Çiçekler ve Meyveler Dağı’nın gökte doğmuş azizi Sun Wukong’um. Siz kimsiniz? Hemen isimlerinizi söyleyin yoksa size vuracağım!”

Ölülerin on prensi alçakgönüllülükle isimlerini verdiler.

Sun Wukong şöyle dedi: “Ben, Saygıdeğer Sun, ebedi yaşama eriştim! Bana söyleyecek bir şeyiniz yok! Çabuk, bana Hayat Kitabı’nı verin!”

Ona karşı gelmeye cesaret edemediler ve yazmana kitabı getirttiler. Sun Wukong açtı. “Maymunlar” başlığı altındaki 1350. bölümü okudu: “Gök doğumlu taş maymun Sun Wukong. Üç yüz yirmi dört yıl yaşayacak. Ardından, hastalığa yakalanmadan ölecek.”

Sun Wukong masadan fırçayı alıp Hayat Kitabı’ndaki tüm maymun ailesinin üzerini karalayarak kitabı yere attı. “İşte şimdi eşitlendik! Bugünden sonra sizin küstahlığınıza maruz kalmayacağım!” dedi.

Bunun üzerine asasıyla kendine Ölüler Diyarı’ndan çıkış yolu açtı ve on prens onu durdurmaya cesaret edemedi. Sadece Gök Tanrısı’na şikâyetle bulundular.

Sun Wukong şehirden çıkınca kayıp yere düştü. Bu durum uyanmasına sebep oldu ve rüya gördüğünü fark etti. Dört babunu yanına çağırıp şöyle dedi: “Muhteşem, muhteşem! Ölümün sarayına sürüklendim ve orada büyük sorunlara neden oldum. Hayat Kitabı’nı getirtip tüm maymunların ölüm saatlerinin üzerini çizdim!” O zamandan sonra dağdaki maymunlar bir daha ölmediler, çünkü isimleri Ölüler Diyarı’nda karalanmıştı.

Fakat Gök Tanrısı, sarayında oturdu ve tüm hizmetkârlarını etrafına topladı. Bir aziz öne çıkıp Doğu Denizi’nden Ejderha Kralı’nın şikâyetini bildirdi. Bir başkası da öne çıkıp ölümlerin on prensinin şikâyetini sundu. Gök Tanrısı iki bildiriye göz attı. İkisi de Sun Wukong’un vahşi, terbiyesiz davranışlarını anlatıyordu. Bu yüzden Gök Tanrısı, bir tanrıya, yeryüzüne inip Sun Wukong’u tutuklamasını emretti. Ancak Akşam Yıldızı gelip şöyle dedi: “Bu maymun göklerin, yerin, güneşin ve ayın en saf güçlerinden doğdu. Gizli bilgeliğe ulaşmış ölümsüz oldu. Efendim, yaşayanlara olan sevginizi hatırlayın ve bağışlayın onun günahlarını! Göklere çağırıp burada bir görev verilmesini emredin, böylelikle o da akıllanır. Emirlerinize yine karşı gelirse işte o zaman onu acımasızca cezalandırın.” Gök Tanrısı razı oldu, Akşam Yıldızı’na emir vererek Sun Wukong’u getirmesini söyledi. Akşam Yıldızı renkli bir buluta binip Çiçekler ve Meyveler Dağı’na indi.

Sun Wukong’u selamlayıp ona dedi ki: “Efendimiz eylemlerinizi duyup sizi cezalandırmak istedi. Ben Batı Gökleri’nin Akşam Yıldızı’yım, Gök Tanrısı’yla sizin adınıza konuştum. Bu yüzden sizi göklere götürmem için görevlendirildim, böylece orada size bir görev verilebilir.”

Sun Wukong çok memnun oldu ve şöyle yanıtladı: “Ben de tam Göklere bir ziyarette bulunmayı düşünüyordum ki Yaşlı Yıldız, işte, gerçekten de beni almaya geldiniz!”

Dört babunu çağırttı ve onlara etkileyici şekilde şöyle

dedi: “Dağımıza iyi baktığınızdan emin olun! Biraz etrafa bakınmak için göklere gidiyorum!”

Ardından Akşam Yıldızı’yla birlikte bir buluta binip yukarı doğru süzüldü. Ancak takla atıp durdu ve öyle hızlı ilerledi ki Akşam Yıldızı bulutun üzerinde geride kaldı. Ne olduğunu bile anlamadan Göklerin Güney Kapısı’na ulaştı. Neredeyse pervasızca içeri girmek üzereydi. Kapı bekçisi girmesini istemedi ancak bu onu durdurmaya yetmiyordu. Tartışmalarının ortasında Akşam Yıldızı gelip durumu açıkladı, o zaman Gök Kapısı’ndan girmesine izin verildi. Gök Tanrısı’nın sarayına geldiğinde tanrının önünde başını eğmeden, dimdik durdu.

Gök Tanrısı sordu, “Öyleyse bu sivri dudaklı kıllı surat Sun Wukong mu?”

“Evet, ben Saygıdeğer Sun’um!” diye yanıtladı.

Gök Tanrısı’nın tüm hizmetkârları şaşırıp şöyle dedi: “Bu vahşi maymun selam bile vermiyor, üstelik kendini Saygıdeğer Sun olarak adlandıracak kadar da ileri gidiyor. Suçu binlerce ölümü hak ediyor!”

Ne var ki Gök Tanrısı şöyle dedi: “Yeryüzünden buraya geldi, henüz kurallarımıza alışkın değil. Onu affedeceğiz.”

Daha sonra ona bir görev verilmesini emretti. Gök sarayının mareşali bildirdi: “Hiçbir yerde boşta görev yok, yalnızca gök ahırlarında bir görevliye ihtiyaç var.” Bunun üzerine tanrı onun gökteki atların ustası yaptı. Sonrasında Gök Tanrısı’nın hizmetkârları, ona bahşedilen lütuf için tanrıya teşekkürlerini sunmasını söylediler. Su Wukong yüksek sesle, “Emir için teşekkürler!” dedi. Atama belgesini alarak yeni görevine başlamak için ahırlara gitti.

Sun Wukong görevlerini hevesle yerine getirdi. Göklerin atları parlak ve şişman hale geldiler, ahır genç taylarla doldu. Farkına bile varmadan on beş gün geçti. Sonrasında gökteki arkadaşları onun için bir ziyafet hazırladılar.

Masadayken Sun Wukong yanlışlıkla şu soruyu sordu: “Ahır ustası? Bu ne tür bir unvan?”

“Ah, resmi bir unvan,” diye cevapladılar.

“Bu görevin derecesi nedir?”

“Hiç derecesi yok,” yanıtını verdiler.

“Ah,” dedi maymun, “o kadar yüksek dereceli ki diğer tüm makamları aşır mı?”

“Hayır, yüksek değil; hiç yüksek değil,” diye cevapladı arkadaşları. “Resmi görev listesine bile yazılmıyor, oldukça ast bir konum. Tek yapman gereken atlara bakmaktır. Eğer şişmanlamalarını sağlarsan iyi bir not alırsın; ama zayıflayıp hastalanırlarsa ya da çökerlerse anında cezalandırılırsın.”

Maymun Kral sinirlendi. “Ne? Bana, saygıdeğer Sun’a, böylesine utanç verici bir şekilde davranıyorlar demek!” deyip ayağa fırladı. “Dağda ben bir kraldım, maymunların babasıydım! Atları beslemek için beni göklere çağırmasının ne gereği var? Bu işi daha fazla yapmayacağım! Artık yapmayacağım!”

Çoktan masayı devirmiş ve kulağından altın kelepçeli asayı çıkarmıştı. Asayı büyütüp Göklerin Güney Kapısı’ndan kendine yol açtı. Kimse de onu durdurmaya cesaret edemedi.

Artık kendi adasındaki dağına dönmüştü ve halkı etrafını sarıp şöyle dedi: “On yıldan fazla süredir yoksunuz, yüce kralımız! Şimdiye kadar neden bize dönmediniz?”

Maymun Kral şöyle dedi: “Göklerde on günden fazla durmadım. Bu Gök Tanrısı halkına nasıl davranacağını hiç bilmiyor. Beni ahır ustası yaptı ve atlarını beslemek zorunda kaldım. Utançtan öleceğim! Buna katlanamayarak yeniden buraya döndüm!”

Maymunları, onu rahatlatmak için hevesle bir ziyafet hazırladılar. Masadayken iki boynuzlu şeytan krallar gelip ona sarı imparatorluk kıyafetleri hediye ettiler. Kıyafetleri

sevinçle üzerine geçirdi ve iki şeytan kralı keşif kolunun liderleri olarak atadı. Ona teşekkür ederek övgüler düzmeye başladılar: “Yüce kralımız, gücünüz ve bilgelığınızle neden Gök Tanrısı’na hizmet etmek zorunda kaldınız? Sizi, Göklere Eşdeğer Büyük Aziz olarak çağırmak oldukça yerinde olurdu.”

Maymun bu konuşmadan memnun kaldı ve şöyle dedi: “Güzel, güzel!” Sonra hemen dört babuna üzerinde şu sözler yazan bir bayrak yaptırmalarını söyledi: “Göklere Eşdeğer Büyük Aziz.” O günden sonra kendisini bu unvanla adlandırdı.

Gök Tanrısı, maymunun firarını öğrenince tapınak taşıyan kral Li Jing ve onun üçüncü oğlu Naja’ya Maymun Kralı esir almalarını emretti. Göksel bir savaşçı ordusunun başında gidip mağarasının önünde kamp kurdular ve cesur bir savaşçıyı ona meydan okuması için gönderdiler. Ancak Sun Wukong onu kolayca yendi ve savaşçı kaçmak zorunda kaldı. Hatta maymun arkasından gülererek bağırdı: “Ne geveze ama! Bir de kendine göksel savaşçı diyor! Seni öldürmeyeceğim. Çabuk koş da bana daha iyi bir adam yolla!”

Naja bunu görünce savaşmak için aceleyle ilerledi.

Sun Wukong ona şöyle dedi: “Sen kime aitsin, ufaklık? Buralarda oynamamalısın, başına bir şeyler gelebilir yoksa!”

Ancak Naja yüksek sesle şunu söyledi: “Lanet maymun! Ben Prens Naja’yım ve seni esir almam emredildi!” Bu sözleri söylerken bir yandan da kılıcını Sun Wukong’a doğru salladı.

“Pekâlâ,” dedi diğeri, “burada duracağım ve hiç kıpırdaymayacağım.”

Bunun üzerine Naja iyice sinirlenip her bir kolunda farklı bir silah tutan altı kollu üç kafalı tanrıya dönüştü. Bu şekilde saldırıya girişti.

Sun Wukong güldü. “Ufaklık numarayı biliyor! Ama kolay, bekle biraz! Ben de şekil değiştireceğim!”

O da kendini üç başlı ve altı kollu bir figüre dönüştürdü ve üç altın kelepçeli asa salladı. Bu şekilde savaşımaya başladılar. Darbeleri o kadar hızlıydı ki binlerce silah havada uçuşuyor gibi görünüyordu. Otuz raunt sonra savaş hâlâ bitmemişti. Sonra Sun Wukong'un aklına bir fikir geldi. Gizlice kollarından birini koparıp kendi şekline dönüştürdü ve onun Naja'yla savaşımaya devam etmesini sağladı. Kendisi ise Naja'nın arkasına süzülüp sol koluna asasıyla öyle bir darbe indirdi ki Prens acıyla diz çöktü ve yenilgiyle geri çekilmek zorunda kaldı.

Böylece Naja, babası Li Jing'e şöyle dedi: "Bu şeytan maymun çok güçlü! Onunla baş edemiyorum!" Göklere dönüp yenilgilerini kabul etmekten başka bir çareleri kalmamıştı. Gök Tanrısı başını eğdi ve gönderebileceği başka kahramanlar düşünmeye çalıştı.

Bunun üzerine Akşam Yıldızı bir kez daha öne çıkıp şöyle dedi: "Bu maymun çok güçlü ve o kadar cesur ki muhtemelen buradaki kimse onunla başa çıkamaz. İsyan etmesinin sebebi ahır ustalığı makamının kendisine çok düşük gelmesiydi. En iyi şey adaleti merhametle cezbetmek olacaktır. Onun yolundan gidip onu Göklere Eşdeğer Büyük Aziz olarak atayın. Ona herhangi bir görev vermeden bu boş unvanı verin, o zaman tüm mesele çözülecek." Gök Tanrısı bu öneriden memnun kaldı ve Akşam Yıldızı'nı yeni azizi çağırması için yeniden gönderdi. Sun Wukong onun geldiğini öğrenince, "Yaşlı Akşam Yıldızı iyi bir dosttur!" dedi ve ordusunu şenlikli bir karşılama için sıraya dizdi. Kendisi de tören kıyafetlerini giyip kibarca onunla buluşmaya gitti.

Sonra Akşam Yıldızı, Göklere olup biteni anlattı ve onun Göklere Eşdeğer Büyük Aziz olarak atandığını bildirdi.

Bunun üzerine Büyük Aziz güldü ve şöyle dedi: "Daha önce de benim adıma konuşmuştun Yaşlı Yıldız! Şimdi tekrar bana bu iyiliği yaptınız. Çok teşekkür ederim! Çok teşekkür ederim!"

Bunun ardından ikisi birlikte Gök Tanrısı'nın huzuruna çıktılar, tanrı şöyle dedi: "Göklere Eşdeğer Büyük Aziz makamı çok yüksektir. Fakat bundan sonra başka kanunsuz davranışlarda bulunmamalısın."

Büyük Aziz teşekkürlerini dile getirdi. Gök Tanrısı iki yetenekli mimarına Batı Ana Tanrıçası'nın şeftali bahçesinin doğusunda ona bir saray inşa etmelerini emretti. Büyük Aziz, saygıyla oraya götürüldü.

Aziz artık kendi topraklarındaydı. Arzu edebileceği her şeye sahipti ve hiçbir görev derdi de yoktu. Keyfine baktı, Göklerde dilediğince dolaştı, tanrıları ziyaret etti. Üç Saf Aziz'e ve Dört Hükümdar'a biraz saygı gösterdi; ama gezegenlere ait tanrılara, ayın yirmi sekiz hanesinin ve on iki Zodyak burcunun efendilerine, diğer yıldızlara "Hey, sen!" şeklinde teklifsiz hitaplarda bulundu. Böylece her gün işsiz güçsüz, göklerin bulutları arasında gezdi. Bir keresinde bilge biri Gök Tanrısı'na şöyle dedi: "Kutsal Sun her gün başıboş geziyor. Aklına kötü niyetli fikirlerin gelmesinden korkmak gerekir. Ona bazı görevler vermek daha iyi olabilir."

Böylece Gök Tanrısı, Büyük Aziz'i huzuruna çağırıp şöyle dedi: "Ana Tanrıça'nın bahçesindeki hayat veren şeftaliler yakında olgunlaşacak. Sana onlara bakma görevini veriyorum. Görevini bilinçli bir şekilde yerine getir!"

Bu durum Aziz'i memnun etmişti, teşekkürlerini dile getirdi. Bahçeye gittiğinde burada bulunan bekçiler ve bahçıvanlar onu diz çökerek karşıladılar.

Onlara şunu sordu: "Bahçede toplam kaç ağaç var?"

"Üç bin altı yüz," diye cevapladı bahçıvan. "Baştaki sırada yüz yirmi ağaç var. Kırmızı çiçekler açıp her üç bin yılda bir olgunlaşan küçük meyveler verirler. Onları yiyen kişi neşeli ve sağlıklı hale gelir. Ortadaki sıradaki yüz yirmi ağaç çift çiçek açar ve altı bin yılda bir olgunlaşan tatlı meyveler verir. Yiyen kişi yaşlanmadan şafakta süzülebilir. Son sıradaki yüz yirmi ağaç, küçük çukurlu kırmızı çizgili meyveler

verir. Dokuz bin yılda bir olgunlaşırlar. Yiyen kişi Göklerin kendisi kadar uzun, yani sonsuza dek yaşar ve binlerce ebedi yaşam boyunca bozulmadan kalır.”

Aziz bunları zevkle dinledi. Listeleri kontrol etti ve o günden sonra kontrol için birkaç günde bir oraya gitti. Son sıradaki şeftalilerin büyük kısmı çoktan olgunlaşmıştı. Bahçeye geldiğinde her seferinde bekçileri ve bahçıvanları bir bahaneyle gönderir, ağaçlara zıplayıp şeftalilerden dilediğince, tıka basa yerdi.

Bu sırada Batı'nın Ana Tanrıçası, Göklerin tüm tanrılarını davet ettiği büyük şeftali ziyafetini hazırlıyordu. Yedi renkli kıyafetli perileri sepetleriyle şeftali toplamaya gönderdi. Bekçi onlara şöyle dedi: “Bahçe artık Göklere Eşdeğer Büyük Aziz'in vesayetine emanet edildi, bu yüzden önce kendinizi ona tanıtmamız gerekiyor.” Bu sözlerle birlikte yedi periyi bahçeye gönderdi. Her yerde Büyük Aziz'i aradılar ama bulamadılar. Bu yüzden periler şöyle dedi: “Emirlerimiz var ve geç kalmamalıyız. Bu arada şeftali toplamaya başlayacağız!” Böylece en ön sıradan birkaç sepet dolusu topladılar. İkinci sırada şeftaliler çoktan azalmaya başlamıştı. Son sırada sadece tek bir adet yarı olgun şeftali daldan sarkıyordu. Dalı eğip şeftaliyi kopardılar ve geri bıraktılar.

Büyük Aziz tam da o sırada kendini şeftali solucanına çevirmiş, öğle uykusundaydı. Böyle kabaca uyandırıldığı için gerçek halini alıp asasını kavradı, perilere vurmak üzereydi.

Ancak periler şöyle dedi: “Buraya Ana Tanrıça tarafından gönderildik. Kızmayın, Büyük Aziz!”

Büyük Aziz, “Ana Tanrıça'nın davetlileri kimler?” dedi.

Şöyle cevap verdiler: “Göklerdeki, yeryüzündeki ve yer altındaki tüm tanrılar ve azizler.”

“Beni de davet etti mi?” dedi Aziz.

“Bilmiyoruz,” dedi periler.

Ardından Aziz sinirlendi, büyümlü bir söz mırıldanıp şöyle dedi: “Dur! Dur! Dur!”

Böylece yedi peri oldukları noktada donakaldılar. Hemen ardından Aziz bir buluta binerek Ana Tanrıça'nın sarayına gitti.

Yolda Yalınayaklı Tanrı'yla karşılaşış sordu: "Nereye gidiyorsunuz?"

"Şeftali ziyafetine," diye yanıtladı.

Aziz ona şu yalanı söyledi: "Gök Tanrısı tarafından tüm tanrılara ve azizlere önce törenleri uygulamak için Saflık Salonu'na, sonrasında da hep birlikte Ana Tanrıça'ya gitmelerini söylemek üzere görevlendirildim."

Ardından Büyük Aziz kendini Yalınayaklı Tanrı şekline sokup Ana Tanrıça'nın sarayına gitti. Saraya vardığında bulutunu aşağı indirip oldukça kayıtsız görünerek içeri girdi. Yemek hazırdı, ancak tanrıların hiçbiri henüz gelmemişti. Büyük Aziz birden şarap kokusunu aldı ve yan odada lezzetli nektarlarla dolu yüz varil gördü. Ağzı sulandı. Birkaç kıl koparıp onları uyku solucanlarına çevirdi. Bu solucanlar bardak taşıyıcıların burun deliklerinden içeri girip hepsini uyuttu. Bunun üzerine lezzetli yiyeceklerden iyice yedi ve varilleri açıp neredeyse sersemleyene kadar içti. Sonra kendi kendine şöyle dedi: "Tüm bu olay beni ürkütmeye başladı. Önce eve gidip biraz uyusam iyi olacak." Dengesiz adımlarla bahçeden çıktı. Gerçekten de yolunu şaşırıp yanlışlıkla Laozi'nin evine geldi. Orada bilinci yerine geldi. Kıyafetlerini düzelterip içeri girdi. O sırada tüm hizmetkârlarıyla birlikte Laozi, Işık Tanrısı'nın konutunda onunla konuştuğu için evde kimse yoktu. Evde kimse olmayınca Büyük Aziz, Laozi'nin yaşam iksiri hazırladığı iç odaya kadar gitti. Ocağın yanında hazır haplarla dolu beş sukabağı kâsesi duruyordu. Büyük Aziz şöyle dedi: "Uzun zamandır bu haplardan bir çift hazırlama niyetindeydim. Onları burada bulmuş olmam da iyi oldu." Sukabaklarının içini boşaltıp hapların hepsini yuttu. Yeterince yiyip içtiği için kendi kendine şöyle düşündü: "Kötü, kötü! Verdiğim hasar onarılamaz. Beni ya-

kalarlarsa hayatım tehlikeye girer. Sanırım yeniden dünyaya inip kral olarak kalmalıyım!” Sonra kendini görünmez yapıp Göklerin batı kapısından çıktı ve Çiçekler ve Meyveler Dağı’na döndü. Orada halkına maceralarını anlattı.

Şeftali bahçesinin şarap nektarından bahsettiğinde maymunları şöyle dedi: “Bir kez daha geri dönüp birkaç şişe şarap çalamaz mısınız? Böylece biz de onu tadıp ebedi hayat kazabiliriz.”

Maymun Kral istekliydi, bir takla atıp fark edilmeden bahçeye sızdı ve dört varil daha aldı. İkisini koltuk altlarına, ikisini ellerine aldı. Sonra da iz bırakmadan ortadan kayboldu ve mağarasına getirip maymunlarıyla birlikte şarapların tadını çıkardı.

Bu sırada Büyük Aziz’in oldukları noktaya yapıştırdığı periler bir gün ve bir gece sonra yeniden özgürlüklerini kazandılar. Sepetlerini alıp Ana Tanrıça’ya giderek olanları anlattılar. Bardak taşıyıcılar da aceleyle gelip bilinmeyen birinin yiyecek ve içeceklere verdiği zararı bildirdi. Ana Tanrıça, Gök Tanrısı’na şikâyetle bulunmaya gitti. Kısa süre sonra Laozi de yaşam haplarının çalındığını anlatmaya geldi. Ayrıca Yalınayaklı Tanrı da gelip Göklere Eşdeğer Büyük Aziz’in kendisini kandırdığını bildirdi; Büyük Aziz’in sarayından hizmetkârlar koşarak gelip Aziz’in kaybolduğunu ve hiçbir yerde bulunmadığını söylediler. Sonra Gök Tanrısı dehşete kapılıp şöyle dedi: “Tüm bu karmaşa şüphesiz o şeytan maymunun işi!”

Tüm yıldız tanrılarıyla beraber bütün gök ordusu, zaman tanrıları ve dağ tanrıları maymunu yakalamaları için göreve çağrıldı. Li Jing bir kez daha başkomutandı. Tüm dağı kuşattı, kimse kaçamasın diye gök ağını ve yer ağını yaydı. Ardından en cesur kahramanlarını savaşmaya gönderdi. Maymun, sabahın erken saatlerinden güneş batana kadar tüm saldırılara cesurca dayandı. Ancak o zamana kadar en sadık takipçileri yakalandı. Bu, onun için çok fazlaydı. Bir kılını koparıp onu altın kelepçeli asasını sallayan binlerce

Maymun Kral'a dönüştürdü. Gök ordusu yok edildi ve maymun dinlenmek için mağarasına çekildi.

Guan Yin de bahçedeki şeftali ziyafetine gelip Sun Wukong'un yaptıklarını öğrendi. Gök Tanrısı'nı ziyarete giderken Li Jing de Çiçekler ve Meyveler Dağı'ndaki büyük yenilgiyi rapor etmek için içeri girmekteydi. Bunun üzerine Guan Yin, Gök Tanrısı'na şöyle dedi: "Size maymunun hakkından gelecek bir kahraman önerebilirim. Bu, torununuz Erlang Şin'dir. Kendisi tüm hayvan ve kuş ruhlarını ele geçirdi, ot ve çalı cücelerini devirdi. Böylesi şeytanlarla nasıl başa çıkılacağını bilir."

Böylece Erlang Şin çağrıldı ve Li Jing onu kampına götürdü. Li Jing, Erlang Şin'e maymunla nasıl başa çıkacağını sordu.

Erlang Şin güldü ve şöyle dedi: "Sanırım şekil değiştirmeye gelince ondan daha iyisini yapmam gerekecek. Savaşın bölünmemesi için gök ağını kaldırmanız daha iyi olur." Sonra da Li Jing'den kendisini büyülü ruh aynasıyla havaya yerleştirmesini istedi. Böylece maymun kendini görünmez yapsa bile aynayla onu bulabilirdi. Her şey ayarlandığında Erlang Şin savaşmak için ruhlarıyla beraber mağaranın önünde belirdi.

Maymun sıçradı ve karşısında duran üç sivri uçlu kılıcı olan güçlü bir kahraman görünce sordu: "Peki, sen de kimsin?"

Diğeri cevap verdi: "Ben Gök Tanrısı'nın torunu Erlang Şin'im!"

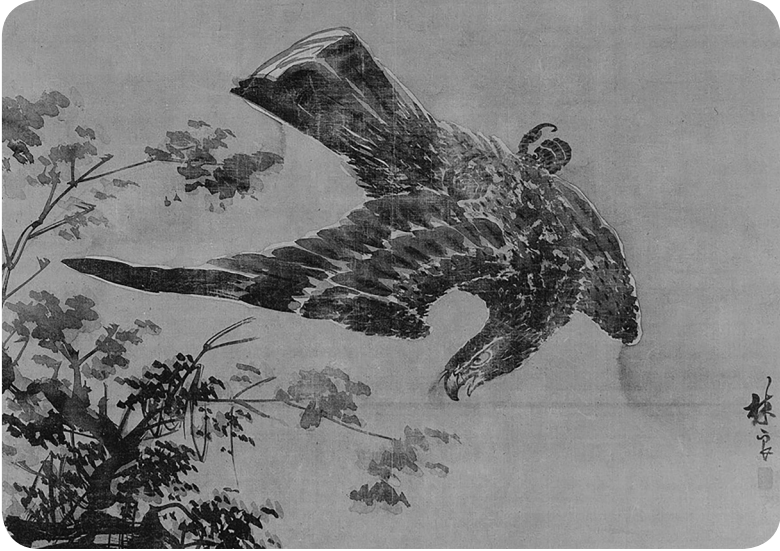
Bunun üzerine maymun gülerek şunu söyledi: "Ah evet, hatırlıyorum! Kızı, Yang isminde biriyle kaçmıştı da gökler de ona bir oğul bahşetmişti. Sen o oğul olmalısın!"

Erlang Şin öfkelenip mızrağıyla ona doğru ilerledi. Sonra çetin bir savaş başladı. Üç yüz raunt boyunca savaştılar. Sonra Erlang kendini simsiyah suratlı ve kırmızı saçlı bir deve dönüştürdü.

“Fena değil,” dedi maymun, “ama bunu ben de yaparım!”

Böylece bu şekilde savaşmaya devam ettiler. Ancak maymunun babunları çok korkmuştu. Erlang Şin’in hayvan ve gezegen ruhları maymunları çok zorluyordu. Birçoğunu öldürmüştü, geri kalanı ise saklanıyordu. Maymun bunu görünce huzursuzlaştı. Sihir yaparak tekrardan dev benzerini yaratıp esasını alarak kaçtı. Ancak Erlang Şin peşini bırakmadı. Maymun o sıkıntı anında iğneye dönüştürdüğü asayı kulağına itti ve kendini serçeye çevirip bir ağacın tepesine doğru uçtu. İzlerini takip eden Erlang Şin bir anda onu gözden kaybetti. Ancak keskin gözleri onun kendini serçeye dönüştürdüğünü fark etti. Mızrağını ve yayını fırlatıp kendini bir atmacaya çevirdi ve serçenin üzerine atıldı. Fakat diğeri havaya bir karabatak olarak yükseldi. Erlang Şin kuş tüylerini sallayarak büyük bir turnaya dönüşüp karabatağı yakalamak için bulutlara fırladı. Maymun aşağı indi, bir vadiye uçup balık kılığında derenin sularına daldı. Erlang Şin vadinin kenarına ulaşip onun izini kaybedince kendi kendine şöyle dedi: “Bu maymun kesinlikle bir balık ya da yengeç kılığına girdi! Onu yakalamak için ben de şekil değiştirmeliyim.” Böylece kendini balık kartalına dönüştürüp su yüzeyinin üzerinde uçtu. Sudaki maymun, balık kartalını görünce onun Erlang Şin olduğunu anladı. Hızla geri dönüp peşindeki Erlang Şin’den kaçtı. Diğeri ona bir gaga mesafesi kadar yaklaşınca maymun döndü, su yılanı olarak kıyıya çıktı ve otların arasına saklandı. Erlang Şin sudan çıkan yılanı görünce kartala dönüşüp yılanı yakalamak için pençelerini açtı. Ama su yılanı zıplayıp kendini tüm kuş türleri arasında en alçak kuş olan benekli akbabaya dönüştürerek bir uçurumun dik kenarına tünedi. Erlang Şin, maymunun kendini böylesine alçak bir yaratık olan akbabaya dönüştürdüğünü görünce onunla daha fazla şekil değiştirme oyunu oynamadı. Kendi formuna dönüp tatar yayını gerdi ve kuşa ateş etti. Akbaba kayıp uçurumun kenarına düştü. Maymun, olduğu yerde kendini bir tarla tanrısının tapınağına dönüştürdü.

Kapı olarak ağzını açtı, dişleri kapının iki kanadı, dili tanrının heykeli ve gözleri de pencere oldu. Yalnızca kuyruğuyla ne yapacağını bilemedi. Bu yüzden onun da bir bayrak direği şeklinde arkasında dik halde durmasına izin verdi. Erlang Şin, tepenin eteklerine ulaşınca, bayrak direği arkada duran tapınağı gördü. Sonra gülüp şöyle dedi: “Maymun gerçekten de tam bir şeytan! Beni ısırmak için tapınağa sokmaya çalışıyor. Ama içeri girmeyeceğim. Önce pencerelerini kıracağım, sonra da kapısının kanatlarını ezerim!” Maymun bunu duyunca çok korktu. Kaplan gibi sıçrayıp havada tek bir iz bırakmadan ortadan kayboldu. Bir takla atıp Erlang Şin’in kendi tapınağına ulaşmıştı. Orada Erlang Şin’in formunu alıp içeri girdi. Bekçi ruhlar onu tanımayıp maymunu dizleri üzerine karşıladılar. Böylece maymun, tanrının tahtına oturdu ve ona edilen duaları kabul etti.

Erlang Şin artık maymunu göremeyince gökte bulunan Li Jing’e doğru yükseldi ve şöyle dedi: “Maymunla şekil değiştirmede rekabet ediyordum. Aniden onu bulamaz

oldum. Aynaya bir bak!” Li Jing büyümlü ruh aynasına baktı ve gülererek şöyle dedi: “Bu maymun kendisini senin kılığına sokmuş, kendi evindeymiş gibi senin tapınağında oturmuş, yaramazlık yapıyor.” Erlang Şin bunu duyunca üç sivri uçlu kılıcını alıp tapınağına gitti. Kapı ruhları korkup şöyle dedi: “Ama daha yeni gelmiştiniz! Nasıl oluyor da şimdi başka biri daha geliyor?” Erlang Şin, onlara aldırış etmeden tapınağına girdi ve yayını Sun Wukong’a doğrulttu. O da kendi şekline girip güldü ve şöyle dedi: “Genç efendim, kızmamalısınız! Buranın tanrısı artık Sun Wukong’dur.” Erlang Şin tek kelime etmeden ona saldırdı. Sun Wukong asasını alıp darbe-lerine karşılık verdi. Böylece kavga ederek tapınaktan çıkıp sis ve bulutlara sarılı şekilde tekrar Çiçekler ve Meyveler Dağı’na döndüler.

Bu arada Guan Yin, Laozi, Gök Tanrısı ve Ana Tanrıça’yla göklerin büyük salonunda oturmuş haber bekliyordu. Kimse gelmeyince şöyle dedi: “Laozi’yle beraber Göklerin güney kapısına gidip duruma bakacağım.” Mücadelenin hâlâ bitmediğini görünce Laozi’ye şöyle dedi: “Erlang Şin’e biraz yardım etsek nasıl olur? Vazomda Sun Wukong’u sustururum.”

Ancak Laozi şöyle dedi: “Vazonuz porselenden yapılmadır. Sun Wukong demir asasıyla parçalar. Ancak benim içine yaşayan her şeyi kapatabilen bir elmas halkam var. Onu kullanabiliriz!” Böylece halkasını göksel kapıdan havaya attı ve Sun Wukong’u kafasından vurdu. Maymunun elleri dövüşle meşgul olduğu için kendini buna karşı koruyamadı ve kafasına aldığı darbe kaymasına sebep oldu. Yine de kalkıp kaçmaya çalıştı. Ancak Erlang Şin’in kutsal tazısı düşene kadar onun bacağını ısırdı. Sonra Erlang Şin ve takipçileri gelip onu kayışlarla bağladılar, kendini dönüştürememesi için de köprücük kemiğine bir kanca sapladılar. Laozi elmas halkasını geri aldı, sonra da Guan Yin’le birlikte Gök Salonu’na geri döndüler.

Sun Wukong büyük bir zaferle getirildi ve idama mahkûm edildi. İdam yerine götürüldüğünde bir kolona bağlandı. Fakat onu balta ve kılıçla, şimşek ve gök gürültüsüyle öldürme çabaları hep boşunaydı. Başındaki bir kılı incitmekten farkı yoktu.

Laozi şöyle dedi: “Şaşırtıcı değil. Bu maymun şeftalileri yedi, nektardan içti ve hayat haplarını yuttu. Hiçbir şey ona zarar veremez. En iyisi onu yanımda götürmem ve hayat iksirini eritmek için ocağa atmam. Sonra toz ve kül haline gelecek.”

Böylece Sun Wukong’un prangaları gevşetildi ve Laozi onu yanına aldı, fırına atıp çocuğa ateşi sıcak tutmasını söyledi.

Ancak fırının kenarı boyunca sekiz element kuvvetinin işaretleri kazınmıştı. Maymun ocağa atılınca rüzgâr işaretinin altına sığındı, böylece ateş ona bir şey yapamadı; duman ise sadece gözlerini keskinleştirdi. Yedi gün boyunca ocakta kaldı. Sonra Laozi göz atmak için ocağı açtırdı. Sun Wukong ışık geldiğini görünce daha fazla kapatılmaya dayanamayıp dışarı sıçradı ve sihirli ocağı devirdi. Muhafızları ve görevlileri yere serdi, onu yakalamaya çalışan Laozi ise öyle bir darbe aldı ki baş aşağı koyulan bir soğan gibi bacakları havada kaldı. Sonra Sun Wukong, kulağından asasını çıkardı ve nereye savurduğuna bakmadan her şeyi parçalara ayırdı. Öyle ki yıldız tanrıları kapılarını kapatıp Göklerin koruyucuları kaçtı. Maymun, Gök Tanrısı’nın sarayına geldi, kapı koruyucusu ise onu çelik kamçısıyla durdurmak için tam vaktinde yetişmişti. Ardından otuz altı şimşek tanrısı maymunun üzerine saldırdı, onu yakalayamasalar da etrafını sardılar.

Gök Tanrısı şöyle dedi: “Buda ne yapılacağını bilir. Çabuk onu gönderin!”

Böylece Batı’dan, öğrencileri Ananada ve Kashiapa’yla birlikte Buda geldi. Kargaşayı görünce şöyle dedi: “Öncelikle, silahlarınızı indirin ve Aziz’i serbest bırakın. Onunla

konusmak istiyorum!” Tanrılar geri çekildiler. Sun Wukong homurdanarak, “Sen kimsin, benimle konuşmaya cüret eden de kim?” dedi. Buda gülümseyip cevapladı: “Ben kutsanmış Batı topraklarından gelen Shakyamuni Amitofu’yum. Çıkardığın isyanı duyup seni sakinleştirmeye geldim!”

“Ben gizli bilgeliğe erişen taş maymunum. Yetmiş iki dönüşümün ustasıyım ve göklerin kendisi kadar uzun yaşayacağım. Gök Tanrısı tahtında ebedi olarak kalmasını hak edecek ne başardı? Benim önümden çekilirse ben de memnun olacağım!” dedi Sun Wukong.

Buda gülümseyerek yanıtladı: “Sen sihirli güçler kazanmış bir hayvansın. Nasıl olur da burada Gök Tanrısı olarak hüküm sürmeyi bekleyebilirsin? Gök Tanrısı’nın, erdemlerini mükemmelleştirmek için kaç sonsuzluk boyunca uğraştığını bilmelisin. Onun elde ettiği yüceliği kazanmak için daha uzun yıllar geçirmelisin. Hem sana dönüşüm hilelerin dışında başka bir şey yapabiliyor musun diye sormalıyım.”

Sun Wukong şöyle dedi: “Bulut taklası atabilirim. Her biri beni otuz bin kilometre ileri taşır. Şüphesiz ki bu benim Gök Tanrısı olmama yetecektir.”

Buda gülümseyerek, “Bahse girelim. Eğer benim elimden daha uzun takla atabilirsen Gök Tanrısı’ndan yerini sana vermesini isteyeceğim. Ancak elimi terk edemezsen, o zaman prangalarımı boyun eğmelisin.”

Sun Wukong şöyle düşündüğü için kahkahalarını bastırdı: “Bu Buda ne çılgın bir adam! Eli bir metre bile değil ki; nasıl daha ileriye zıplayamam?” Böylece ağzını kocaman açıp şöyle dedi: “Anlaştık!”

Buda sağ elini uzattı. Eli, küçük bir nilüfer yaprağını andırıyordu. Sun Wukong tek sıçramada elinin üzerine çıktı ve şöyle dedi: “Git!” Bununla birlikte takla üzerine takla attı, kasırga gibi etrafta uçtu. Uçarken gökyüzüne yükselen beş uzun, kırmızımsı sütun gördü. Sonra şöyle düşündü: “Burası dünyanın sonu! Şimdi geri dönüp Gök Tanrısı olacağım.

Ama önce burada olduğumu kanıtlamak için adımı yazacağım.” Bir kılını çekip onu fırçaya çevirdi ve ortadaki kolona büyük harflerle şöyle yazdı: “Göklere Eşdeğer Büyük Aziz.” Ardından geldiği saraya dönene kadar tekrar taklalarını attı. Buda’nın elinden gülerек indi ve bağırdı: “Şimdi acele edin, Gök Tanrısı’nın ilahi sarayını benim için temizlediğinden emin olun! Dünyanın sonuna gittim ve orada bir işaret bıraktım!”

Buda onu azarladı: “Rezil maymun! Elimi bıraktığını nasıl iddia edersin? Bir göz at, orta parmağıma ‘Göklere Eşdeğer Büyük Aziz’ yazılmış mı yazılmamış mı?”

Sun Wukong çok korktu, çünkü ilk bakışta bunun gerçek olduğunu gördü. Ancak dıştan ikna olmamış gibi davrandı, tekrar bakacağını söyleyip kaçma fırsatı yakalamaya çalıştı. Ancak Buda onu avcuna aldı, göklerin kapısından dışarı çıkararak su, ateş, ağaç, toprak ve metalden meydana getirdiği bir dağa yavaşça indirdi. Dağa yapılan bir büyü onun kaçmasını engelledi.

Yangzi Jiang Keşişi’ne Batı’dan kutsal yazmaları almasına yardım etmek üzere, en sonunda ıslah olup serbest bırakılana kadar burada yüzlerce yıl yatmak zorunda kaldı. Keşişe ustası olarak saygı duydu, o zamandan beri de Gezgin olarak bilinir. Onu serbest bırakan Guan Yin, Keşiş’e altın bir yüzük verdi. Sun Wukong bunu takmaya ikna edildi ve taktığı an etiyile birleşip çıkarılamaz hale geldi. Guan Yin, Keşiş’e, maymun asileşirse yüzüğün onu daha sıkı sarmasını sağlayan büyümlü bir formül verdi. Gelgelelim o günden sonra maymun daima kibar ve iyi huylu biri haline geldi.

Bu hikâye, tıpkı John Bunyan’ın Çarmih Yolcusu kitabı gibi bir alegoridir; maymun, insan kalbini simgeler. Ancak alegorik karakterine rağmen birtakım mitolojik ve peri masalı motifleriyle birleştirilmiştir. Maymunun kendisi akla Rama’nın arka-

daşı Hanuman'ı getirir. Yu Huang, Gök Tanrısı'dır. Taş maymun, sıradan insanın taştan kalbidir. Budalar, kutsanmış ruhlar ve tanrılar Budacılık, Taoculuk, Konfüçyüsçülük ideallerini temsil eder. Sun Wukong: Çince de maymunlara "Hu Sun" denir, ancak "Hu" kelimesi şanssız bir anlama sahip olduğu için Üstat aile ismi olarak Sun'u seçer. "Wu Kung" – "hiçliğe uyanan sihir" (Nirvana). Üç inanç Konfüçyüsçülük, Budacılık ve Taoculuktur; bunlara altı "okul" eklenir: Yin-Yang Okulu, Moudi Okulu, Tıp, Savaş, Hukuk, Muhtelif. Böylece dokuz yönün hepsi temsil edilir.

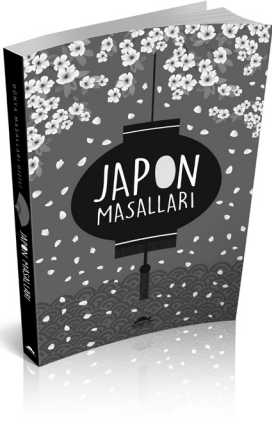
Guan Yin'e, Çin genelinde dişil tanrıça olarak tapılır. Sıklıkla bir vazo tutarken tasvir edilir.

Laozi'nin halkası veya yüzüğü Tao'dur.

Sun Wukong tüm dış güçlere karşı korunaklıyken onunla mücadele etmeyen, ona her yerde olmasıyla boyun eğdiren Buda tarafından ele geçirilir.

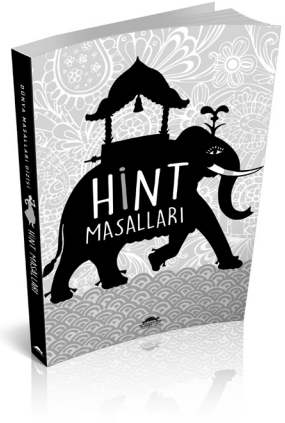
Yangzi Jiang Keşişi, Şuenzang'dır.

Dünya Masalları Dizisi

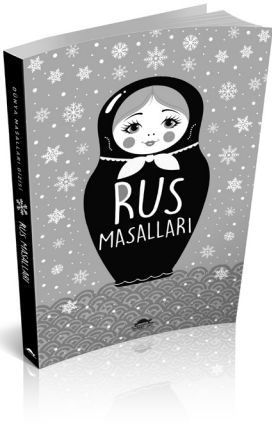

"Güneşin Doğduğu Ülke"
Japonya'dan mistik
masallar...

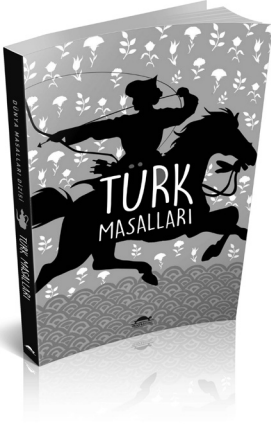
Büyülü ve kadim ülke
Hindistan'dan rengârenk
masallar...

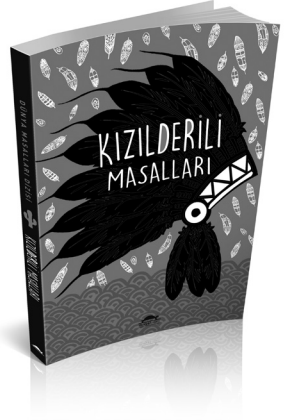
Karlı ve uzun geceler ülkesi
Rusya'dan beyaz (!) masallar...

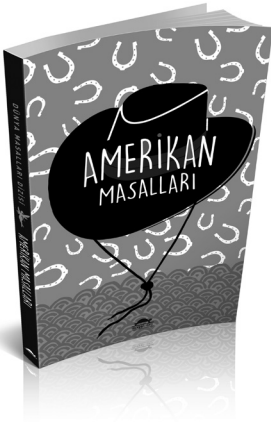
Dünya Masalları Dizisi

Geniş bir coğrafyaya yayılan
Türklerin masalları...

Kuzey Amerika'nın yerli halkı
Kızılderililerin masalları...

Kovboyar ve haydutlar diyarı
Amerika'dan masallar...

